

ฉบับแก้ไข- กำหนดนํ้าหนักทางการศึกษาของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๕ ในจังหวัดพระนครและธนบุรี
ปีการศึกษา ๒๕๑๓

ปริญญานิพนธ์

ของ

โสภณ พูลเพชรพันธุ์

THE LIBRARY
COLLEGE OF EDUCATION
BANGKOK, THAILAND

เสนอต่อวิทยาลัยวิชาการศึกษา
เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาค้นคว้าหลักสูตร

ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต

๑๒ มีนาคม ๒๕๑๔

ประกาศคุณูปการ

ผู้เขียนขอกราบขอบพระคุณ แก่อาจารย์ ดร. นริสา ธรรมมา และอาจารย์ สมกว อกภัยพันธุ์ ที่ได้กรุณาให้ข้อคิดเห็น และคำแนะนำตลอดจนแก้ไขข้อบกพร่องต่าง ๆ จนกระทั่ง ปรินิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลงได้ด้วยดี ผู้เขียนขอกราบขอบพระคุณอย่างสูงไว้ ณ ที่นี้

ขอกราบขอบพระคุณ อาจารย์ ดร. พจน์ สะเพียรชัย ที่กรุณาให้คำแนะนำช่วยเหลือ ทางด้านสถิติเป็นอย่างดี และขอขอบคุณ คุณสมุท นุชนาถ นิสิตปริญญาโท สาขาการแนะแนว วิทยาลัยวิชาการศึกษาประสานมิตร ที่ได้ช่วยเหลือและให้ข้อคิดเห็นต่าง ๆ ในการวิจัย

อนึ่ง ผู้เขียนขอขอบคุณ อาจารย์ใหญ่ และนักเรียนในโรงเรียนที่ผู้เขียนใช้เป็นกลุ่ม ตัวอย่าง ที่ได้อำนวยความสะดวกและให้ความร่วมมือเป็นอย่างดี

โสภณัท พูลเพชรพันธุ์

คณะกรรมการที่ปรึกษาประจำตัวนิสิตได้พิจารณาปัญหานี้อย่างถี่ถ้วนแล้ว เห็นสมควรรับ
เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต ของวิทยาลัยวิชาการศึกษาได้

วิรัช รุ่งเรือง ประธาน

สมชาย อภิสิทธิ์ กรรมการ

๑๒ มีนาคม ๒๕๑๔

สารบัญ

บทที่	หน้า
๑ บทนำ	๑
๑ ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า	๖
๒ ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า	๗
๓ ขอบเขตของเบื้องต้น	๗
๔ ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า	๘
๕ คำนิยามศัพท์เฉพาะ	๘
๒ เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาค้นคว้าและข้อสมมุติฐาน	
๑ เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาค้นคว้า	๑๒
๒ สมมุติฐานในการค้นคว้า	๒๒
๓ วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า	
๑ แหล่งของข้อมูลและมวลประชากร เพื่อใช้ในการวิจัย	๒๔
๒ เครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูล	๒๖
๓ วิธีดำเนินการรวบรวมข้อมูล	๒๗
๔ การจัดกระทำกับข้อมูล	๒๘
๕ สถิติในการวิเคราะห์ข้อมูล	๒๙
๖ สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล	๓๐
๔ การวิเคราะห์ข้อมูล	
๑ สรุปผลการวิเคราะห์ข้อมูลตอนที่ ๑	๓๕
๒ สรุปผลการวิเคราะห์ข้อมูลตอนที่ ๒	๔๔
๓ สรุปผลการวิเคราะห์ข้อมูลตอนที่ ๓	๔๕
๔ สรุปผลการวิเคราะห์ข้อมูลตอนที่ ๔	๕๔
๕ สรุปผลการวิเคราะห์ข้อมูลตอนที่ ๕	๕๕

บทที่	หน้า
สรุปผลการวิเคราะห์ข้อมูลตอนที่ ๖	๖๔
สรุปผลการวิเคราะห์ข้อมูลตอนที่ ๗	๖๕
สรุปผลการวิเคราะห์ข้อมูลตอนที่ ๘	๗๔
สรุปผลการวิเคราะห์ข้อมูลตอนที่ ๙	๗๕
สรุปผลการวิเคราะห์ข้อมูลตอนที่ ๑๐	๘๘
๘ อภิปรายผลการวิเคราะห์ข้อมูล	๘๕
๘/๖ สรุปผลการวิจัยและขอเสนอแนะ	
- ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า	๘๘
- สมมุติฐานในการค้นคว้า	๘๕
- วิธีดำเนินการ	๘๕
- เครื่องมือในการศึกษาค้นคว้า	๘๖
- การวิเคราะห์ข้อมูล	๘๖
- สรุปผลการวิจัย	๘๗
- ขอเสนอแนะ	๑๐๒
๘/ บรรณานุกรม	๑๐๖
๘/ ภาคผนวก	๑๑๒

บัญชีตาราง

ตาราง	หน้า
๑ แสดงรายชื่อโรงเรียนและจำนวนนักเรียนที่ใช้เป็นกลุ่มตัวอย่าง	๒๓
๒ แสดงจำนวนนักเรียนที่เลือกวิชาในแต่ละอันดับ	๓๒
๓ แสดงลำดับที่ของน้ำหนักคะแนนในแต่ละสาขาวิชา	๓๓
๔ แสดงจำนวนนักเรียนชายที่เลือกวิชาในแต่ละอันดับ	๓๖
๕ แสดงลำดับที่ของน้ำหนักคะแนนในแต่ละสาขาวิชาของนักเรียนชาย	๓๗
๖ แสดงจำนวนนักเรียนหญิงที่เลือกวิชาในแต่ละอันดับ	๓๘
๗ แสดงลำดับที่ของน้ำหนักคะแนนในแต่ละวิชาของนักเรียนหญิง	๓๙
๘ แสดงสหสัมพันธ์ของอันดับค่านิยมในการเลือกวิชาต่าง ๆ ของนักเรียนชายหญิง	๔๐
๙ แสดงการเปรียบเทียบลำดับค่านิยมตามคะแนนเฉลี่ยในแต่ละวิชาที่กลุ่มนักเรียนชายและกลุ่มนักเรียนหญิงเลือก	๔๑
๑๐ แสดงผลการวิเคราะห์ค่านิยมในการเลือกวิชาของกลุ่มนักเรียนชายและกลุ่มนักเรียนหญิง	๔๒
๑๑ แสดงลำดับค่านิยมทางการศึกษาของกลุ่มนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาต่างกัน	๔๕
๑๒ แสดงการเปรียบเทียบลำดับค่านิยมตามคะแนนเฉลี่ยในแต่ละวิชาของกลุ่มนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาต่างกัน	๔๖

๑๓	แสดงผลการวิเคราะห์ความแตกต่างของค่านิยมทางการศึกษา ของนักเรียนตามผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษา	๔๗
๑๔	แสดงลำดับค่านิยมทางการศึกษาและสหสัมพันธ์ของอันดับค่านิยม ในการเลือกวิชาของกลุ่มนักเรียนที่บิคายังมีชีวิตอยู่และบิดาถึงแก่กรรม	๕๐
๑๕	แสดงการเปรียบเทียบลำดับค่านิยมตามคะแนนเฉลี่ยในแต่ละวิชาของ กลุ่มนักเรียนที่บิคายังมีชีวิตอยู่และบิดาถึงแก่กรรม	๕๑
๑๖	แสดงผลการวิเคราะห์ความแตกต่างของค่านิยมทางการศึกษาของ นักเรียนที่บิคายังมีชีวิตอยู่และบิดาถึงแก่กรรม	๕๒
๑๗	แสดงลำดับค่านิยมทางการศึกษาและสหสัมพันธ์ของอันดับค่านิยมในการ เลือกวิชาของกลุ่มนักเรียนที่มารดาบิคายังมีชีวิตอยู่และมารดาถึงแก่กรรม	๕๕
๑๘	แสดงการเปรียบเทียบลำดับค่านิยมตามคะแนนเฉลี่ยในแต่ละวิชา ของกลุ่มนักเรียนที่มารดาบิคายังมีชีวิตอยู่และมารดาถึงแก่กรรม	๕๖
๑๙	แสดงผลการวิเคราะห์ความแตกต่างของค่านิยมทางการศึกษาของ นักเรียนที่มารดาบิคายังมีชีวิตอยู่และมารดาถึงแก่กรรม	๕๗
๒๐	แสดงลำดับค่านิยมทางการศึกษาของกลุ่มนักเรียนที่บิดามารดา อยู่ด้วยกัน หย่าร้าง แยกกันอยู่	๖๐
๒๑	แสดงการเปรียบเทียบลำดับค่านิยมตามคะแนนเฉลี่ยในแต่ละวิชา ของกลุ่มนักเรียนที่บิดามารดามีสภาพการแต่งงานต่างกัน	๖๑
๒๒	แสดงผลการวิเคราะห์ความแตกต่างของค่านิยมทางการศึกษาของ กลุ่มนักเรียนที่บิดามารดาอยู่ด้วยกัน หย่าร้าง และแยกกันอยู่	๖๒

ตาราง	หน้า
๒๓ แสดงลำดับค่านิยมทางการศึกษาของกลุ่มนักเรียนที่มีคามีระดับ การศึกษาต่างกัน	๒๕
๒๔ แสดงการ เปรียบเทียบลำดับค่านิยมตามคะแนนเฉลี่ยในแต่ละวิชา ของกลุ่มนักเรียนที่มีคามีระดับการศึกษาต่างกัน	๒๖
๒๕ แสดงผลการวิเคราะห์ความแตกต่างของค่านิยมทางการศึกษา ของกลุ่มนักเรียนที่มีคามีระดับการศึกษาต่างกัน	๒๗
๒๖ แสดงลำดับค่านิยมทางการศึกษาของกลุ่มนักเรียนที่มารดา มีระดับการศึกษาต่างกัน	๓๐
๒๗ แสดงการ เปรียบเทียบลำดับค่านิยมตามคะแนนเฉลี่ยในแต่ละวิชา ของกลุ่มนักเรียนที่มารดามีระดับการศึกษาต่างกัน	๓๑
๒๘ แสดงผลการวิเคราะห์ความแตกต่างของค่านิยมทางการศึกษา ของกลุ่มนักเรียนที่มารดามีระดับการศึกษาต่างกัน	๓๒
๒๙ แสดงลำดับค่านิยมทางการศึกษาของกลุ่มนักเรียนที่มีคามีระดับ การศึกษาสูงกว่ามารดา มารดามีระดับการศึกษาสูงกว่าบิดา และบิดามารดามีระดับการศึกษาเท่ากัน	๓๔
๓๐ แสดงการ เปรียบเทียบลำดับค่านิยมตามคะแนนเฉลี่ยในแต่ละวิชา ของกลุ่มนักเรียนที่มีคามารดามีระดับการศึกษาต่าง ๆ	๓๖
๓๑ แสดงผลการวิเคราะห์ความแตกต่างของค่านิยมทางการศึกษา ของกลุ่มนักเรียนที่มีคามารดามีระดับการศึกษาต่าง ๆ	๓๗
๓๒ แสดงลำดับค่านิยมทางการศึกษาของกลุ่มนักเรียนที่มีภูมิลำเนา ต่างกัน	๔๐

ตาราง	หน้า
๓๓ แสดงการ เปรียบ เทียบลำดับค่านิยมตามคะแนนเฉลี่ยในแต่ละวิชา ของกลุ่มนักเรียนที่มีภูมิลำเนาต่างกัน	๘๑
๓๔ แสดงผลการวิเคราะห์ความแตกต่างของค่านิยมทางการศึกษา ของกลุ่มนักเรียนที่มีภูมิลำเนาต่างกัน	๘๒
๓๕ แสดงจำนวนนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาต่างกัน เลือกวิชาต่าง ๆ ตามอันดับค่านิยม	๑๒๔
๓๖ แสดงจำนวนนักเรียนที่บิดามีชีวิตและถึงแก่กรรมเลือกวิชาต่าง ๆ ตามอันดับค่านิยม	๑๒๕
๓๗ แสดงจำนวนนักเรียนที่มารดายังมีชีวิตอยู่และถึงแก่กรรม เลือกวิชาต่าง ๆ ตามอันดับค่านิยม	๑๒๖
๓๘ แสดงจำนวนนักเรียนแยกตามสถานภาพทางครอบครัวเลือกวิชา ต่าง ๆ ตามอันดับค่านิยม	๑๒๗
๓๙ แสดงจำนวนนักเรียนแยกตามระดับการศึกษาของบิดาเลือกวิชา ต่าง ๆ ตามอันดับค่านิยม	๑๒๘
๔๐ แสดงจำนวนนักเรียนแยกตามระดับการศึกษาของมารดาเลือกวิชา ต่าง ๆ ตามอันดับค่านิยม	๑๓๐
๔๑ แสดงจำนวนนักเรียนแยกตามระดับการศึกษาของบิดามารดา เลือกวิชาต่าง ๆ ตามอันดับค่านิยม	๑๓๒
๔๒ แสดงจำนวนนักเรียนแยกตามภูมิลำเนา เลือกวิชาต่าง ๆ ตามอันดับค่านิยม	๑๓๓

บัญชีภาพประกอบ

ภาพประกอบ	หน้า
๑ เส้นภาพแสดงการ เลือกวิชาทั้ง ๑๒ วิชาของนักเรียนชายหญิง	๓๔
๒ เส้นภาพแสดงการ เปรียบเทียบการ เลือกวิชาของกลุ่มนักเรียนชาย และกลุ่มนักเรียนหญิง	๔๓
๓ เส้นภาพแสดงการ เปรียบเทียบการ เลือกวิชาของกลุ่มนักเรียน ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาต่างกัน	๔๕
๔ เส้นภาพแสดงการ เปรียบเทียบการ เลือกวิชาของกลุ่มนักเรียน ที่มีค่านิยมชีวิตอยู่และถึงแก่กรรม	๕๓
๕ เส้นภาพแสดงการ เปรียบเทียบการ เลือกวิชาเรียนของกลุ่ม นักเรียนที่มารดามีชีวิตอยู่ และถึงแก่กรรม	๕๕
๖ เส้นภาพแสดงการ เปรียบเทียบการ เลือกวิชาของกลุ่มนักเรียน ที่มีความารถอาศัยด้วยกัน มีความารถหาร่าง และกลุ่มนักเรียนที่ มีความารถแยกกันอยู่	๖๓
๗ เส้นภาพแสดงการ เปรียบเทียบการ เลือกวิชาของนักเรียน ที่มีความรู้ระดับการศึกษาต่างกัน	๖๔
๘ เส้นภาพแสดงการ เปรียบเทียบการ เลือกวิชาของนักเรียน ที่มีความรู้ระดับการศึกษาต่างกัน	๗๒
๙ เส้นภาพแสดงการ เปรียบเทียบการ เลือกวิชาของนักเรียน ที่ระดับการศึกษาของบิดาสูงกว่ามารดา ระดับการศึกษาของมารดา สูงกว่าบิดา บิดามารดาไม่ระดับการศึกษาเท่ากัน	๗๔

- ๑๑ เส้นภาพแสดงการเปรียบเทียบการเลือกวิชาของนักเรียน
ที่มีภูมิลำเนาต่างกัน

บทที่ ๑

บทนำ

✓ ในปัจจุบันนี้ทุกประเทศรวมทั้งประเทศไทยต่างก็กำลังเร่งรัดพัฒนาประเทศ เพื่อความเจริญรุ่งเรือง การที่จะบรรลุถึงผลสำเร็จได้นั้นคงอาศัยองค์ประกอบหลายประการ เช่น ทุน ทรัพยากร และกำลังคน เมื่อพิจารณาแล้ว เห็นว่ากำลังคน เป็นสิ่งที่สำคัญที่สุด ทั้งนี้ เพราะสามารถแก้ไขปรับปรุงให้คุณภาพดีขึ้นได้ ทั้งยังเป็นพื้นฐานที่สำคัญสำหรับการพัฒนาทางอื่น ๆ ทุกด้าน ดังนั้นการพัฒนาประเทศจึงต้องเริ่มไปจากการพัฒนาคนก่อน สิ่งที่จะช่วยในการพัฒนาคือการศึกษา กำลังคนจะมีคุณภาพดีก็เพราะได้รับการศึกษาอบรมมาเป็นอย่างดี และมีความสามารถในการแต่ละสาขาวิชาชีพ ✓

✓ สุวริท เพียรชม ได้แสดงแนวความคิดในเรื่องนี้ไว้ว่า "การศึกษามีผลโดยตรงต่อประสิทธิภาพในการผลิตของประเทศ ในการพัฒนาประเทศก่อนอื่นจะต้องพัฒนากำลังคนเสียก่อน และการพัฒนากำลังคนย่อมต้องอาศัยการศึกษา เป็นปัจจัยสำคัญ"^๒

✓ 'เคเคอริก ฮาวิส' ได้กล่าวถึงความสำคัญของกำลังคนที่มีต่อการพัฒนาเศรษฐกิจว่า การพัฒนาประเทศส่วนใหญ่ขึ้นอยู่กับกำลังคน ส่วน ทุน ทรัพยากรธรรมชาติ การช่วยเหลือจากต่างประเทศ และการการะหว่างประเทศนั้น มีความสำคัญรองลงไปจากปัจจัยเรื่องกำลังคน^๓

✓ การศึกษาจึงมีความสำคัญเป็นอันดับแรก ผู้ที่ได้รับการศึกษาจะรู้จักแก้ไขปัญหาและ

๑ กรมวิชาการ, กระทรวงศึกษาธิการ, สถิติการศึกษา หน้า ๑๒๔.

๒ สุวริท เพียรชม "มหาวิทยาลัยกับการพัฒนาเศรษฐกิจ" ศูนย์ศึกษา ๑๒(๔) ๒๔ เมษายน ๒๕๔.

๓ Frederick Harbison and Charles A Myers, Education Manpower and Economic Growth, p. 5.

อุปสรรคต่าง ๆ อย่างฉาดและเหมาะสม ประเด็นที่เจริญแล้วถ้าพิจารณาให้ละเอียดจะเห็นว่าการศึกษามีปัจจัยสำคัญและเป็นพื้นฐานแห่งความเจริญนั้น ๆ เพราะฉะนั้น "การให้การศึกษากับประชากรให้มีความรู้ความสามารถ จึงเป็นการลงทุนที่สำคัญที่สุดและจำเป็นที่สุด กล่าวอีกนัยหนึ่ง การลงทุนในตัวบุคคลมีความสำคัญไม่ยิ่งไปกว่าการลงทุนในถ่านวัตถุ การศึกษาทุกระดับจะต้องมีจุดหมายปลายทางเพื่อการอาชีพของพลเมือง ให้มีอาชีพเป็นหลักฐาน และเป็นพลเมืองดี การจัดการศึกษานั้นอาจเป็นการส่งเสริมการอาชีพทั้งโดยทางตรงและทางอ้อม โดยทางอ้อมก็คือการสอนให้สัมพันธ์กับชีวิตประจำวัน โดยทางตรงก็คือการสอนให้มีความรู้ความชำนาญในการอาชีพสาขาต่าง ๆ ที่ประเทศชาติต้องการ/กร.ป๋วย อึ้งภากรณ์ กล่าวว่าการศึกษาคงส่งเสริมให้ประชาชนพลเมืองมีความสามารถ ๓ ประการ คือ

๑. เพื่อที่จะอบรมนักเรียนให้เป็นคนดี มีความสัตย์สุจริต มีศีลธรรม เป็นพลเมืองดีของชาติ มีความกตัญญูประพฤติชอบ
 ๒. เพื่อที่จะอบรมนักเรียน รวมทั้งนักศึกษามหาวิทยาลัยให้รู้จักใช้ความกตัญญูกับารุงสติปัญญาให้เต็มแหลม เพื่อสำรวจวิชาการให้แตกฉานและลึกซึ้ง สามารถนำมาใช้ให้เป็นประโยชน์แก่ตนเองและประชาชนทั่ว ๆ ไปได้
 ๓. เพื่อให้นักเรียนให้มีความรู้ความสามารถใช้ประกอบสัมมาอาชีพะเลี้ยงชีวิตตนเอง และครอบครัวได้โดยไม่เบียดเบียนผู้อื่น^๒
- การศึกษาตามแนวความคิดของจอห์น ดีวีย์ นั้น หมายถึง "การจัดประสบการณ์ต่าง ๆ เพื่อให้เด็กได้เจริญงอกงามอย่างเต็มที่ และให้ชีวิตอย่างสมบูรณ์ตามวัยของเขา"^๓

๑/ เกษม - ลี:ทอง "การจัดงบประมาณการศึกษา" การวางแผนการศึกษา หน้า ๒๔.

๒/ กร.ป๋วย อึ้งภากรณ์, "การศึกษา" ศูนย์ศึกษา ๑๒(๔) : ๖ กันยายน ๒๕๔.

๓/ Crow, Lester D., Introduction to Education; Fundamental Principles and Modern Practices ; p. 55 (citing), Democracy and Education, p. 61 by John Dewey.

เมื่อการศึกษามีความสำคัญต่อบ้านเมือง ก็ช่วยเตรียมและสร้างคนขึ้นมาเมืองต้องการ
เราก็อควรพิจารณาอย่างจริงจัง และรอกอย่ว่าเราต้องการใ้ไหนเมืองของเราเป็นอย่างไร
ในอนาคตทั้งใกล้และไกล เราจะต้องเตรียมและสร้างคนอย่างไรจึงจะสนองความต้องการ
และยังเกิดผลดีแก่ประเทศชาติโดยส่วนรวม และประชาชนควรได้รับการศึกษาอย่างใด
เพียงใด จึงจะเหมาะสมแก่ฐานะกำลังความสามารถทาง เศรษฐกิจและทรัพยากรธรรมชาติของ
บ้านเมือง

ปัจจุบันนี้ประชาชนส่วนใหญ่ต่างก็เห็นคุณค่าของการศึกษา จึงพยายามส่งเสริมให้
บุตรหลานของตนได้รับการศึกษาให้มากที่สุด ปัญหาของ เด็กที่กำลังวิพากษ์วิจารณ์ขณะนี้
ได้แก่เด็กชนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๕ เขาเรียนต่อในสถานอุดมศึกษาของรัฐบาลไม่ได้ ยังเหลือ
ตกค้างอยู่อีกเป็นจำนวนมาก ซึ่งเด็กเหล่านี้อาจจะกลายเป็นคนว่างงาน ประพฤตินอกไปแนวทาง
ไม่ดีไม่งาม หากตนเป็นปัญหาแก่สังคม จักว่าเป็นการสูญเสีย เกียรติภูมิของชาติและเกิดการ
สูญเสียไปทางการศึกษาอีกอย่างหนึ่งด้วย

นอกจากนี้แล้วนักเรียนส่วนมากมักจะประสบปัญหาและเกิดความยุ่งยากใจในการเลือก
ศึกษาต่อ ว่าตนควรจะเลือกศึกษาในวิชาชีพแขนงใด ในสถานใด คร.สุกิจ เหล่าสุนทร
ได้กล่าวถึงสาเหตุสำคัญในการเลือกอาชีพของนักเรียนไว้ว่า "ความมั่งคั่งอันเกิดจากความ
สำเร็จในอาชีพ เกียรติยศ ชื่อเสียง ความนับถือที่ได้จากประชาชน เกียรติยศหรือเกียรติ
แห่งกายที่สวยงามเป็นสง่า การสืบอาชีพต่อจากบิดาหรือบรรพบุรุษ ตัวอย่างที่เด่นชัดของชุมชนชน
หรือของประเทศ จิตพิณดังกล่าวจะเป็นแรงจูงใจให้นักเรียนเลือกเรียนวิชาชีพต่าง ๆ ใน
สถานใดที่เขาต้องการ

บุญถิ่น อัตถากร และ ดร.รัตนา ศันยุตต์ "การเตรียมครู" กรณีศึกษา
ของประเทศ หน้า ๒.

๒ คร.สุกิจ เหล่าสุนทร, วิชาชีพในโรงเรียนมัธยมศึกษา หน้า ๖๔ - ๖๕.

ดังนั้นจึงเห็นว่าการเลือกอาชีพเป็นสิ่งสำคัญยิ่งสำหรับนักเรียน เพราะในการตัดสินใจเลือกอาชีพนั้น นักเรียนจะต้องรู้จักตัวของตัวเองให้ดีเสียก่อน ว่าตนมีความสามารถเชิงใด มีความถนัดและสนใจทางไหน นอกจากนั้นจะต้องคำนึงถึงบุคลิกภาพของตนว่าเหมาะสมกับอาชีพนั้น ๆ หรือไม่ ตลอดจนต้องคำนึงถึงทรัพยากรที่จะใช้ในการศึกษาจนกว่าจะสำเร็จอีกด้วย เพราะก็ส ใจแสดงความคิดเห็นในเรื่องนี้ไว้ว่า การที่นักเรียนแต่ละคนเลือกเรียนอาชีพใดเหมาะสมกับตนนั้น นอกจากจะเป็นประโยชน์แก่ตนเองแล้วยังจะเป็นประโยชน์ต่อประเทศชาติของ ตนอีกด้วย

กองเผยแพร่การศึกษา กระทรวงศึกษาธิการได้กล่าวไว้ว่า การเข้ามหาวิทยาลัยได้มีใ้หมายความว่า จะออกจากมหาวิทยาลัยด้วยความสำเร็จเสมอไป ปรากฏว่าผู้ที่สอบเข้าไปได้แล้วก็ยังสอบตกจนถึงต้องออกจากมหาวิทยาลัยก็มีไม่น้อย ดังนั้นการเตรียมตัว เพื่อเข้าศึกษาต่อในมหาวิทยาลัยจึงต้องรู้วิถีก่อนกว่าหาข้อเท็จจริงต่าง ๆ เกี่ยวกับตัวนักศึกษาเอง และแผนกต่าง ๆ ในมหาวิทยาลัยต่าง ๆ ที่นักศึกษานิยมจะเข้าศึกษาต่อเพื่อทราบรายรับ และผลสำเร็จสมปวรตทา

การที่นักเรียนเรียนไม่สำเร็จตามหลักสูตรนั้นถือว่าเป็นความสูญเสียทางการศึกษาอย่างหนึ่ง และเป็นการสูญเสียกำลังคนที่สำคัญยิ่ง เพราะทำให้ประเทศชาติขาดกำลังคนที่จะเป็นปฏวามรพยพัฒนาประเทศในอนาคต นอกจากนั้นยังมีผลกระทบกระเทือนทางด้านเศรษฐกิจของชาติอีกด้วย

สำหรับการแก้ปัญหานี้ สมิอ ใ้ให้ความเห็นว่าการแนะแนวมีความว่าเป็นอย่างยิ่งในการแก้ปัญหานักเรียนออกกลางคันก่อนสำเร็จการศึกษา เพราะการแนะแนวจะช่วยให้

Paradis A. Adrin, you and the next decade, pp. 2-4.

กองเผยแพร่การศึกษา, กระทรวงศึกษาธิการ, คู่มือเล่มจิ๋ว หน้า ๖.

Unesco, "A review of Studies on Educational Wastage and Stagnation" in Technical Seminar on Educational Wastage and School Dropout. p. 2.

ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า ✓

ในการศึกษาค้นคว้าเรื่องนี้ มีความมุ่งหมายดังต่อไปนี้ คือ

๑. เพื่อศึกษาคำนิยมทางการศึกษาของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๕ ที่มีต่อสาขาวิชาต่าง ๆ ๑๖ สาขาวิชา ดังนี้ คือ

- ๑.๑ การศึกษา
- ๑.๒ เกษตรศาสตร์ ✓
- ๑.๓ เทคโนโลยี
- ๑.๔ นิติศาสตร์ ✓
- ๑.๕ บริหารธุรกิจ ✓
- ๑.๖ พาณิชยศาสตร์และการบัญชี ✓
- { ๑.๗ แพทยศาสตร์ ✓
- ๑.๘ พยาบาล
- ๑.๙ รัฐศาสตร์ ✓
- ๑.๑๐ วิทยาศาสตร์ ✓
- ๑.๑๑ วิศวกรรมศาสตร์
- { ๑.๑๒ ศิลปศาสตร์
- ๑.๑๓ ศิลปากร
- ๑.๑๔ เศรษฐศาสตร์ ✓
- ๑.๑๕ สถาปัตยกรรมศาสตร์ ✓
- ๑.๑๖ สังคมสงเคราะห์ศาสตร์

๒. เพื่อศึกษาอันดับความสำคัญของคำนิยมทางการศึกษาของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๕ ที่มีต่อสาขาวิชาต่าง ๆ

๓. เพื่อศึกษาเปรียบเทียบความแตกต่างของคำนิยมทางการศึกษาของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๕ ตามตัวข้อต่อไปนี้

๓.๑ เฟส

๓.๒ ผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษา

๓.๓ สถานภาพทางครอบครัว

๓.๔ การศึกษาของบิดามารดา

๓.๕ ภูมิสำเนา

ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า

ผลจากการศึกษาค้นคว้าเรื่องนี้ ผู้วิจัยหวังว่าจะเป็นประโยชน์ต่อการศึกษาค้นคว้าต่อไป

๑. เป็นแนวทางแก่ครูในการปรับปรุงแก้ไขค่านิยมทางการศึกษาของนักเรียนให้เหมาะสมกับสภาพอันแท้จริงของตน

๒. เป็นแนวทางแก่โรงเรียนในการจัดบริการแนะแนวการศึกษาและอาชีพให้แก่ นักเรียนให้ได้ผลดีที่สุด

๓. ช่วยให้ผู้มีหน้าที่รับผิดชอบและผู้ที่เกี่ยวข้องกับการจัดการศึกษา ได้ทราบแนวโน้มนิยมทางการศึกษาของนักเรียน อันจะได้เป็นแนวทางในการจัดการศึกษาต่อไป

ขอขอบคุณ เบื้องต้น

ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ขอขอบคุณเบื้องต้นไว้ดังนี้ คือ

๑. แต่ละสาขาวิชาที่ใช้ในแบบสอบถามนั้น เป็นตัวแทนค่านิยมทางการศึกษาของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๕

๒. นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๕ ที่ใช้เป็นกลุ่มประชากรในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ ทุกคนมีค่านิยมทางการศึกษาประจำตัวอยู่แล้ว

๓. นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๕ ที่ใช้เป็นกลุ่มประชากรในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ ตอบแบบสอบถามด้วยความจริงใจ และเป็นที่เชื่อถือได้

๔. นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๕ ที่เป็นกลุ่มประชากรในการศึกษาค้างนี้ มีความสามารถในการประมาณค่าความรู้ลึกซึ้งของคนที่เกี่ยวกับค่านิยมทางการศึกษาในแต่ละสาขาวิชาได้เป็นอย่างดี

๕. ค่านิยมทางการศึกษาของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๕ ที่ใช้เป็นกลุ่มประชากรในการศึกษาค้างนี้ เป็นตัวแทนค่านิยมทางการศึกษาของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๕ ทุกคนในจังหวัดพระนครศรีอยุธยา ✓ จข

ขอบเขตของการศึกษาค้างนี้ ✓

ในการศึกษาค้างนี้ เป็นการศึกษาหาค่านิยมในการเลือกศึกษาต่อของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๕ ปีการศึกษา ๒๕๑๓ ในโรงเรียนรัฐบาลส่วนกลาง กองโรงเรียนรัฐบาลกรมวิสามัญศึกษา ในจังหวัดพระนครศรีอยุธยา รวม ๒๐ โรงเรียน ซึ่งตั้งอยู่ในเขตจังหวัดพระนครศรีอยุธยา ๑๔ โรงเรียน และจังหวัดชลบุรี ๖ โรงเรียน ดังต่อไปนี้ ๕๖

๑. โรงเรียนวัดบวรนิเวศ	อำเภอพระนครศรีอยุธยา	จังหวัดพระนครศรีอยุธยา
๒. โรงเรียนสตรีวิทยา	"	"
๓. โรงเรียนเบญจมราชูทิศ	"	"
๔. โรงเรียนวัดสระเกษ	อำเภอบางปะอิน	"
๕. โรงเรียนปทุมคงคา	อำเภอพระนครศรีอยุธยา	"
๖. โรงเรียนสายน้ำผึ้ง	"	"
๗. โรงเรียนไตรมิตรวิทยาลัย	อำเภอสัมพันธวงศ์	"
๘. โรงเรียนโยธินบูรณะ	อำเภอสุพรรณบุรี	"
๙. โรงเรียนศรีอยุธยา	อำเภอพญาไท	"
๑๐. โรงเรียนกุนนทีรุทธารามวิทยาคม	"	"
๑๑. โรงเรียนนนทรีวิทยา	อำเภอยานนาวา	"
๑๒. โรงเรียนยานนาวา	"	"
๑๓. โรงเรียนบางกะปิ	อำเภอบางกะปิ	"

๑๔. โรงเรียนดอนเมือง	อำเภอบางเขน	จังหวัดพระนคร
๑๕. โรงเรียนวัดนวลนรดิศ	อำเภอภาษีเจริญ	จังหวัดธนบุรี
๑๖. โรงเรียนสตรีวัชรพงษ์	อำเภอบางกอกน้อย	"
๑๗. โรงเรียนศึกษานารี	อำเภอธนบุรี	"
๑๘. โรงเรียนวัดสิงห์	อำเภอบางขุนเทียน	"
๑๙. โรงเรียนวัดรางบัว	อำเภอภาษีเจริญ	"
๒๐. โรงเรียนวัดหนองแขม	อำเภอหนองแขม	"

๑๒

คำนิยามศัพท์เฉพาะ

เพื่อให้สะดวกแก่การศึกษาค้นคว้า จึงกำหนดความหมายของคำต่าง ๆ ไว้ ดังนี้

๑. ค่านิยม หมายถึง ความรู้สึกซึ่งประกอบไปด้วย ความชอบ ความพอใจ ความสนใจ และความต้องการต่อสิ่งหนึ่งสิ่งใด ถ้าความรู้สึกเหล่านี้เกิดขึ้นต่อสิ่งใดสิ่งนั้นก็จะมีค่านิยมต่อมัน ดังนั้น ค่านิยมจึงเป็นสิ่งที่คนสนใจ สิ่งที่คุณปรารถนาจะได้ ปรารถนาจะเป็น ค่านิยมยังรวมไปถึงจุดมุ่งหมายและความต้องการในชีวิตอีกด้วย

๒. ค่านิยมทางการศึกษา หมายถึง ความสนใจ ความต้องการ และความปรารถนา ของนักเรียนที่มีต่อสาขาวิชาต่าง ๆ ที่นำมาให้นักเรียนพิจารณาเลือก

๓. นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๕ หมายถึง นักเรียนชายหญิงชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๕ ปีการศึกษา ๒๕๑๓ ในโรงเรียนรัฐบาลส่วนกลาง กองโรงเรียนรัฐบาล กรมวิสามัญศึกษา ในจังหวัดพระนครและธนบุรี

๔. สาขาวิชา หมายถึง รายชื่อวิชาที่นำมาให้นักเรียนพิจารณาเลือก ๑๖ สาขาวิชา ดังนี้คือ การศึกษา เกษตรศาสตร์ เทคนิค นิติศาสตร์ บริหารธุรกิจ พาณิชยศาสตร์และการบัญชี แพทยศาสตร์ พยาบาล รัฐศาสตร์ วิทยาศาสตร์ วิศวกรรมศาสตร์ ศิลปศาสตร์ ศิลปการ เศรษฐศาสตร์ สถาปัตยกรรมศาสตร์ และ สังคมสงเคราะห์ศาสตร์

๕. ผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษา หมายถึงผลการสอบไล่ของนักเรียนในชั้นประโยค
มัธยมศึกษาตอนต้น (ม.ศ.๓)

๕.๑ ผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาค่ำ หมายถึงผลการสอบไล่ของนักเรียนที่ไต่คะแนน
ร้อยละ ๕๐ - ๖๔

๕.๒ ผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษานักกลาง หมายถึงผลการสอบไล่ของนักเรียน
ที่ไต่คะแนนร้อยละ ๖๔ - ๗๔

๕.๓ ผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาสูง หมายถึงผลการสอบไล่ของนักเรียนที่ไต่คะแนน
ร้อยละ ๘๐ ขึ้นไป

๖. สถานภาพทางครอบครัว หมายถึงการมีชีวิตอยู่หรือถึงแก่กรรมของบิดามารดา
และสภาพการแต่งงานของบิดามารดา

๖.๑ บิดามารดามีชีวิต หมายถึงปัจจุบันนี้บิดามารดาของนักเรียนยังมมีชีวิตอยู่

๖.๒ บิดามารดาถึงแก่กรรม หมายถึงปัจจุบันนี้บิดามารดาของนักเรียน
ถึงแก่กรรมแล้ว

๖.๓ บิดามารดาอยู่ด้วยกัน หมายถึงปัจจุบันนี้ทั้งบิดามารดายังมีชีวิตอยู่ และ
อยู่ร่วมกันในสถานที่แห่งเดียวกัน

๖.๔ บิดามารดาหย่าร้าง หมายถึงบิดามารดาขาดจากการเป็นสามีภรรยา
ตามกฎหมาย

๖.๕ บิดามารดาแยกกันอยู่ หมายถึงปัจจุบันนี้บิดามารดาแยกกันอยู่คนละแห่ง
แต่ยังคงสภาพสามีภรรยา

๗. การศึกษาของบิดามารดา หมายถึงระดับความรู้ของบิดามารดา

๗.๑ ระดับการศึกษาต่ำ หมายถึง บิดาหรือมารดามีระดับการศึกษา
ไม่เกินประโยคประถมศึกษาตอนต้น (ป.๔)

๗.๒ ระดับการศึกษาต่ำ หมายถึงบิดาหรือมารดามีระดับการศึกษาสูงกว่า
ประโยคประถมศึกษาตอนต้น (ป.๔) แต่ต่ำกว่าประโยคมัธยมศึกษาตอนต้น (ม.ศ.๓ หรือ
ม.๖) หรือเทียบเท่า

๗.๓ ระดับการศึกษาปานกลาง หมายถึงบิตาหรือมารดาที่มีระดับการศึกษา ประโยคมัธยมศึกษาตอนต้น หรือเทียบเท่า ถึง ประโยคมัธยมศึกษาตอนปลาย (ม.๓.๕ หรือ ม.๔) หรือเทียบเท่า

๗.๔ ระดับการศึกษาสูง หมายถึงบิตาหรือมารดาที่มีระดับการศึกษาสูงกว่า ประโยคมัธยมศึกษาตอนปลาย

๗.๕ การศึกษาของบิดาสูงกว่ามารดา หมายถึงระดับการศึกษาของบิดา สูงกว่าระดับการศึกษาของมารดา

๗.๖ การศึกษาของมารดาสูงกว่าบิดา หมายถึงระดับการศึกษาของมารดา สูงกว่าระดับการศึกษาของบิดา

๗.๗ การศึกษาของบิดาและมารดาเท่ากัน หมายถึงบิดาและมารดาที่มีระดับ การศึกษาอยู่ในระดับเดียวกัน

๘. ภูมิลำเนา หมายถึง สถานที่อยู่ของนักเรียนในปัจจุบัน ซึ่งแบ่งออกเป็น

๘.๑ ในเขตเทศบาล หมายถึงปัจจุบันนี้นักเรียนมีภูมิลำเนาอยู่ในเขตเทศบาล โดยพิจารณาตามพระราชบัญญัติเทศบาล พ.ศ. ๒๔๘๖

๘.๒ ในเขตสุขาภิบาล หมายถึงปัจจุบันนี้นักเรียนมีภูมิลำเนาอยู่ในเขตสุขาภิบาล โดยพิจารณาตามพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการแผ่นดิน พ.ศ. ๒๔๘๘ และกฎหมาย ว่าด้วยการสุขาภิบาล

๘.๓ นอกเขตเทศบาลและสุขาภิบาล หมายถึงปัจจุบันนี้นักเรียนมีภูมิลำเนา อยู่นอกเหนือจากเขตที่กล่าวไว้ในข้อ ๘.๑ และ ๘.๒

บทที่ ๒

เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการศึกษากันคว้า และขอสมมุติฐาน

เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการศึกษากันคว้า

เอกสารและผลงานวิจัยต่าง ๆ มีประโยชน์ในการช่วยให้ผู้เขียนเข้าใจลักษณะของปัญหาในการศึกษาวิจัย และได้ทราบผลการวิจัยครั้งก่อน ๆ อันจะเป็นแนวทางพิจารณาการศึกษาในการวิจัยครั้งนี้ด้วย เอกสารต่าง ๆ มีดังต่อไปนี้

๕. เกดควค สแปงเกอร์ ได้กล่าวว่ากานินิมที่บุคคลมีอยู่นั้น แบ่งออกเป็นประเภทใหญ่ ๆ ได้ ๒ ประเภท และเขาถือว่าเป็นแบบของชีวิต ดังนี้คือ

๑. กานินิมทางวิชาการ กานินิมประเภทนี้จะเป็นแรงจูงใจให้บุคคลต้องการศึกษาหาความรู้

๒. กานินิมทางเศรษฐกิจ เป็นกานินิมที่ช่วยกระตุ้นให้บุคคลไปสู่ความมั่งคั่ง

๓. กานินิมทางการปกครอง กานินิมประเภทนี้จะช่วยผลักดันให้บุคคลแสวงหาอำนาจ

๔. กานินิมทางสังคม จะเป็นแรงจูงใจให้บุคคลสร้างความสัมพันธ์กับผู้อื่น และเข้าร่วมในสังคม

๕. กานินิมทางสุนทรียภาพ จะช่วยให้บุคคลเกิดความพึงพอใจในประสบการณ์ที่เกิดจากประสาทสัมผัสต่าง ๆ เช่น ความสวยงามงาม

๖. กานินิมทางศาสนา ช่วยให้บุคคลปรารถนาที่จะนับถือศาสนา

กาโรลีน ได้ศึกษาถึงความสัมพันธ์ของกานินิมที่มีต่อ เพศ อายุ วิชาเอก ของนักเรียน

ระดับวิทยาลัยในอเมริกา ๑๔ แห่ง จำนวน ๔๐๐๐ คน ผลของการศึกษารังนี้เห็นว่านักเรียนชาย
 X ยังคงมีค่านิยมแบบเก่าในค่านิยมปรัชญา การปกครอง และนิตยาสังคมมากกว่านักเรียนหญิง ส่วนใน
 เรื่องศีลธรรมและศาสนา นักเรียนชายจะมีค่านิยมแบบใหม่มากกว่านักเรียนหญิง

นักเรียนในชั้นปีที่ ๑ จะมีค่านิยมแบบใหม่ในเรื่องปรัชญา การศึกษา และยังมีค่านิยม
 แบบเก่าในเรื่อง ศีลธรรม ศาสนา ส่วนนักเรียนชั้นปีที่ ๔ นั้น จะมีค่านิยมตรงข้ามกับนักเรียน
 ชั้นปีที่ ๑

นักเรียนที่เรียนวิชาเอกต่างกัน จะมีค่านิยมต่างกันด้วย จากผลการวิจัยแสดงว่าอายุ
 ที่ต่างกันจะไม่ทำให้ค่านิยมแตกต่างกันแต่อย่างใด

X ฟูโร เบิร์ก มิดตัน ได้ศึกษาถึงความเปลี่ยนแปลงค่านิยมของนักเรียนชั้นปีที่ ๑ ใน
 วิทยาลัยอเมริกา โดยแบ่งนักเรียนออกเป็น ๒ กลุ่ม คือกลุ่มที่มีความเปลี่ยนแปลงของค่านิยม
 ต่ำ ๓๐ คน และกลุ่มที่มีความเปลี่ยนแปลงค่านิยมสูง ๓๐ คน ผลที่ได้จากการศึกษาก่อนนักเรียน
 ที่มีความเปลี่ยนแปลงค่านิยมต่ำมักจะชอบพูดเกี่ยวกับเรื่องของศีลธรรม ศาสนา ให้ความสำคัญ
 ผู้อื่น มีความเห็นใจและเกรงใจผู้อื่น ส่วนนักเรียนกลุ่มที่มีความเปลี่ยนแปลงค่านิยมสูง มักจะ
 ไม่ชอบพูดถึงเรื่องของศีลธรรมและศาสนา ชอบพูดถึงส่วนไม่คิดถึงผู้อื่น สำหรับในค่านิยม
 นอกจากนี้ เช่น ความหนักทางการเรียน อุบิสัยในการเรียน บุคลิกภาพการเลื่องเพื่อนสนิท
 ฯลฯ ไม่มีความแตกต่างกันแต่อย่างใด X

โจ เกวิก ชูเบอร์ต ได้ศึกษาเปรียบเทียบค่านิยมของนักเรียนในระดับวิทยาลัยกับ
 นิสิตมหาวิทยาลัย รวม ๔ แห่ง กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ก่อนนักเรียนในวิทยาลัย
 ๒ แห่ง และนิสิตในมหาวิทยาลัย ๒ แห่ง จำนวน ๗๑๔ คน ผลการวิจัยพบว่าค่านิยมของ
 นักเรียนในวิทยาลัย กับนิสิตในมหาวิทยาลัยไม่แตกต่างกันแต่อย่างใด ค่านิยมทางการ เมือง

๑ Carolyn Edith Ritter, "American College Student values : Their Relationships to Selected Personal And Academic Variables." Dissertation Abstracts, p. 2806.

๒ Robert Milton Moore, "Value change Among junior College Students" Dissertation Abstracts, p. 126.

และกานิยมทางสุนทรียภาพจะเป็นกานิยมที่ถ้งที่ ส่วนกานิยมทางศาสนาและกานิยมทางวิชาการ
จะเปลี่ยนแปลงไปเรื่อย ๆ นิสิตหญิงและนักเรียนหญิง จะมีการเปลี่ยนแปลงกานิยมมากกว่า
นิสิตชายและนักเรียนชาย ประสบการณ์ที่นิสิตได้รับจากวิทยาลัยหรือมหาวิทยาลัยมีผลต่อการ
เปลี่ยนแปลงกานิยมของนิสิตน้อยที่สุด

X 32 กริบบอนส์ และ โลเนส ได้ศึกษาถึงการเปลี่ยนแปลงกานิยมในทางการีพอง
นักเรียนชายหญิง ซึ่งมีอายุก่อนปลาย ในเมืองบอสตัน จำนวน ๑๑๑ คน ในช่วงระยะ
เวลา ๕ ปี ก่อตั้งแต่ ค.ศ. ๑๙๕๕ - ๑๙๖๓ ผลปรากฏว่าทั้งนักเรียนชายและหญิงมีการ
เปลี่ยนแปลงกานิยมทางอารีพองตลอดระยะเวลา ๕ ปี นักเรียนชายจะมีกานิยมในอารีพองที่มี
รายไคสูง ปักเียรคึก มีรือเสียง ส่วนนักเรียนหญิงมีกานิยมในอารีพองที่เกี่ยวกับบริการสังคม
และคึกคอกกับคนหมู่มาก

326 กิลเบออร์ก ได้ทำการวิจัยความสนใจในการเลือกอารีพองเด็ก พบว่าความสนใจ
ในการเลือกอารีพองเด็กเริ่มมีเมื่อเด็กอายุประมาณ ๑๑ ปี แต่เป็นความสนใจอย่างพอฝั้น
เด็กจะรู้จักพิจารณาเลือกอารีพองได้อย่างถูกต้อง เหมาะสมกับตนเองมากที่สุดเมื่ออายุ ๑๕ - ๑๘ ปี
ขึ้นไป

๓2 แวแกนค์ ได้ศึกษาเกี่ยวกับจุดหมายของ ความมุ่งหวัง และความสำเรีพทางการศึกษา
เขาพบว่านักเรียนที่ประสบความสำเร็จทางด้านการศึกษามีแนวโน้มที่จะตัดสินใจเพื่อไปสู่จุด
มุ่งหมายของตนโดยอาศัยความสนใจ ทัศนคติ และประสบการณ์ที่ตนมีอยู่ สำหรับนักเรียนที่
ไม่ประสบผลสำเรีพทางด้านการศึกษา การตัดสินใจเพื่อจะไปสู่จุดมุ่งหมายของตนนั้น ได้รับ

Joe David Schubert, "Impact of Selected College on Student's
values" Dissertation Abstracts, p. 91.

Warren D. Gribbons, "Shift in Adolescents' Vocational Values,"
The Personnel and Guidance Journal, pp. 248-252.

Eli Ginzberg, "Occupational Choices," An Approach to the
General Theory, p.

อิทธิพลมาจากผู้อื่น เช่น บิดามารดา ครูพี่นอง เพื่อนหรือบุคคลอื่น

✓ ชิคเกอร์ ได้ศึกษาเกี่ยวกับผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาของนักเรียนในโรงเรียนมัธยมพบว่านักเรียนที่มีผลการเรียนอยู่ในระดับต่ำ แต่มีความสนใจอันแท้จริงต่ออาชีพอย่างใดอย่างหนึ่ง โดยเฉพาะจะมีโอกาสได้เข้าเรียนต่อในชั้นวิทยาลัยได้มากกว่าพวกที่ไม่มีความสนใจ และจุดมุ่งหมายต่อวิชาชีพ ซึ่งแสดงให้เห็นว่าความสนใจและความมุ่งหมายในวิชาชีพจะมีความสำคัญต่อการเรียนในชั้นวิทยาลัยมาก

๒ สเก เนสัน ได้ศึกษาเกี่ยวกับความหวังและการวางแผนในทางอาชีพของนักเรียนชั้นปีที่ ๘ จำนวน ๔๔๓ คน พบว่านักเรียนที่มาจากครอบครัวที่มีบิดามารดาประกอบอาชีพชั้นสูงก็มักจะมีแนวโน้มและต้องการที่จะประกอบอาชีพชั้นสูงตามไปด้วย ส่วนนักเรียนที่มาจากครอบครัวที่มีบิดามารดาประกอบอาชีพที่ไม่ต้องใช้วิชาการสูงนัก ก็หวังที่จะประกอบอาชีพเดิมของบิดามารดา

✓ เพอร์โรน ได้ทำการวิจัยเรื่องกานนิยมและการเลือกอาชีพของนักเรียนหญิงชั้นปีที่ ๗ และปีที่ ๘ จำนวน ๑๖๖ คน รวมทั้งบิดามารดาของนักเรียนเหล่านั้นด้วย พบว่ากานนิยมทางอาชีพที่สำคัญที่สุดนั้นคือการมีรายได้สูง มีความมั่นคงถาวรในอาชีพนั้น ๆ ส่วนกานนิยมที่ไม่สำคัญได้แก่ การช่วยเหลือผู้อื่น การทำงานที่เกี่ยวข้องกับวัตถุ การทำงานโดยอิสระ ความเห็นเหล่านั้นทั้งบิดามารดาและตัวเด็กต่างก็มีความเห็นสอดคล้องตรงกัน

G. Weigand, "Goal Aspiration and Academic Success," Personal and Guidance Journal, pp. 458-461.

๒ F.I. Seeder, "College Achievement of lower Group Secondary School Students," Journal of Educational Research, pp. 497-505.

๓ Richard M. Stephenson, "Occupational Aspiration and Plans of 443 Ninth Graders," The Journal of Educational Research, pp. 27-35.

๔ Phillip A. Perrone, "Values and Occupational Preferences of Junior High School Girls" The Personnel and Guidance Journal, pp. 254-257.

✓ * อีกคือ ได้ทำการวิจัยถึงองค์ประกอบต่าง ๆ ที่มีอิทธิพลในการเลือกอาชีพของนักเรียนเกษตรกรรมในรัฐหลุยส์เซียนา จำนวน ๘๔๑ คน พบว่านักเรียนส่วนมากเลือกอาชีพโดยพิจารณาถึงความสนใจ ความพึงพอใจ และรายได้เป็นหลัก มีนักเรียนจำนวนน้อยที่พิจารณาถึงความสามารถ และประสบการณ์ในการทำงานของตน ผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาของนักเรียนจะมีความสัมพันธ์อย่างใกล้ชิดกับการเลือกกระษัตริย์ของนักเรียน บิคมารคาและเพื่อนที่มีอิทธิพลในการเลือกอาชีพของเล็กน้อยเช่นกัน

✓ ถูก ได้ศึกษาถึงองค์ประกอบต่าง ๆ ที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับการเลือกอาชีพของนักเรียนชาย ซึ่งมีระดับการศึกษาตอนต้น และตอนปลาย ในรัฐวิสคอนซิน จำนวน ๘๔๑ คน พบว่าฐานะทางเศรษฐกิจสังคม ระดับความปรารถนาทางอาชีพ ความสนใจ และสติปัญญาที่มีอิทธิพลต่อการเลือกอาชีพของนักเรียนอย่างมีนัยสำคัญ ส่วนสภาพการแต่งงานของบิคมารคานั้นไม่มีอิทธิพลในการเลือกอาชีพของนักเรียนอย่างมีนัยสำคัญ^๒

✓ / ไรอัน เดวิส ลาร์สัน ได้ศึกษาถึงความสัมพันธ์ระหว่างค่านิยมกับการเลือกศึกษาต่อของนักเรียนมัธยมศึกษาในรัฐอิลลินอยส์ จำนวน ๑๒๕ คน รวมทั้งบิคมารคของนักเรียนเหล่านั้นด้วย ผลปรากฏว่าค่านิยมทางการศึกษาของนักเรียนจะเปลี่ยนไปตามแบบค่านิยมของสมาชิกในครอบครัว ค่านิยมในความสำเร็จของบิดาจะมีความสัมพันธ์อย่างใกล้ชิดกับความมุ่งหวังทางการศึกษาของนักเรียน ก็ต่อเมื่อก่านิยมนี้เหมือนกับก่านิยมของสมาชิกของครอบครัวอย่างมีนัยสำคัญ ค่านิยมของนักเรียนที่เหมือนกับก่านิยมของสมาชิกในครอบครัวอย่างมีนัยสำคัญ จะมีความสัมพันธ์กันอย่างใกล้ชิดกับก่านิยมในการเลือกศึกษาต่อของนักเรียน^๓

^๑ Vanik Silas Eaddy, "The Influence of Selected Factors on the Vocational choices of Vocational Agricultural Students in Louisiana," Dissertation Abstracts, pp. 2958-2959.

^๒ Walter Roy Cook, "Factors Associated with the Occupational Choices of Young Man," Dissertation Abstracts, p. 799.

^๓ Wayne Lewis Larson, "The Relationship between Values and Educational Choice of High School Students," Dissertation Abstracts, p. 685.

คณบดี ได้ทำการวิจัยเกี่ยวกับเรื่องแรงจิตใจและความภาคภูมิใจในด้านการศึกษาคือ และการเลือกอาชีพของนักเรียนชายชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายในรัฐหลุยส์เซียนา จำนวน ๔๕๒ คน พบว่าสมาธิในกรอบกว้างของนักเรียนมีอิทธิพลอย่างมากต่อแรงจิตใจ และความภาคภูมิใจทางด้านการศึกษาและการอาชีพของนักเรียน บิดามีอิทธิพลมากในการเลือกอาชีพของนักเรียน ส่วนมารคานี้มีอิทธิพลเกี่ยวกับการเลือกศึกษาต่อของนักเรียน สำหรับเพื่อน ๆ นั้นมีอิทธิพลรองลงไป

วิลสแตก ได้ศึกษานักเรียนชั้นปีที่ ๔ ชาวแม็กซิกันที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาปานกลาง จำนวน ๑๐๔ คน พบว่าบิดามารคามีอิทธิพลในการเลือกอาชีพของนักเรียนชายมากที่สุด โดยเฉพาะนักเรียนที่อยู่ในเมืองเล็ก ๆ นักเรียนที่อยู่ในเมืองใหญ่มักจะไม่ประกอบอาชีพตามอาชีพเดิมของครอบครัว ส่วนโรงเรียนนั้นมีอิทธิพลรองลงมา

โกรเกอร์ และ ลอนลิต ได้ศึกษาถึงอิทธิพลทางอาชีพของบิดากับการเลือกอาชีพของนักเรียนชายในโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย พบว่าเด็กวัยรุ่นมักเลือกอาชีพแตกต่างไปจากอาชีพของบิดามารดา โดยเฉพาะเด็กผู้ชายประมาณร้อยละ ๗๐ ต้องการประกอบอาชีพที่มีชื่อเสียง มีเกียรติ มีรายได้ดีกว่าอาชีพของบิดามารดา

เบเวลล์ ได้ศึกษาถึงความสัมพันธ์ของสถานะทางสังคมกับความมุ่งหวังทางการศึกษา และอาชีพของนักเรียนมัธยมศึกษาในรัฐวิสคอนซิน จำนวน ๔๑๗ คน ผลการวิจัยพบว่า สถานะทางสังคมจะมีอิทธิพลอย่างสำคัญต่อความมุ่งหวังทางการศึกษาและอาชีพของนักเรียน

^๑ Loy Henderson Dobbins, "Educational and Occupational Aspirations and Expectations of High School Senior Boys in Five Louisiana Parishes," Dissertation Abstracts, p. 2958.

^๒ Ilak Muller Wilstach, "Vocational Maturity of Mexican - American Youth," Dissertation Abstracts, pp. 1683-1684.

^๓ R. Kroger, and C.M. Lonlit, "The Influence of father's Occupational on Vocational Choices of High School Boys," Journal of Applied Psychology pp. 203-212.

^๔ W.H. Seweel, A.O. Haller, and M.A. Strous, "Social Status and Educational and Occupational Aspiration," American Sociological Review, pp. 67-73.

โกลเดิร์น ได้ศึกษาถึงความสัมพันธ์ระหว่างความเข้าใจตนเองกับแรงจูงใจในด้านการเรียน และแรงคลไทางอาชีพของนักเรียนชั้นปีที่ ๕ และ ๑๒ พบว่าแรงจูงใจในด้านการเรียน และระดับของแรงคลไทางอาชีพในอาชีพนั้น ไม่มีความสัมพันธ์กัน และไม่มีความแตกต่างกันระหว่างนักเรียนที่เลือกเรียนสายสามัญ หรือสายอาชีพ

✓ เวทย์ กลารัก และ โจนส์ ได้ทำการวิจัยถึงความสัมพันธ์ของการเลือกสาขาวิชาที่จะศึกษาต่อกับผลการเรียนในปัจจุบัน พบว่านักเรียนหญิงที่มีเป้าหมายในการศึกษาต่อจะมีการเตรียมตัวในการเรียนปัจจุบัน และมีผลการเรียนดีกว่านักเรียนชายที่ไม่มีเป้าหมายในการศึกษาต่อ ส่วนนักเรียนหญิงที่ไม่มีเป้าหมายในการศึกษาต่อ จะมีผลการเรียนในปัจจุบันไม่แตกต่างกับนักเรียนหญิงที่มีเป้าหมายในการศึกษาต่อ

✗ วัฒนา กรกำแหง และ สถาพร พันธุ์ดี ได้ทำการสำรวจความต้องการเกี่ยวกับการศึกษาต่อของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๖ ปีการศึกษา ๒๕๐๑ ในจังหวัดพระนครศรีอยุธยา จำนวน ๒๕๔ คน พบว่า ทั้งนักเรียนชายและหญิงมีความสนใจและต้องการศึกษาต่อในสาขาอาชีพแพทยมากที่สุด รองลงไปนั้นนักเรียนชายสนใจ วิศวกร ทหารบก นักเรียนหญิงสนใจ ครู และพยาบาล เหตุที่นักเรียนเลือกอาชีพต่าง ๆ เช่น รับราชการ เพราะมีความมั่นคง ปลอดภัย มีความก้าวหน้า มีโอกาสไปศึกษาต่อต่างประเทศ เลือกอาชีพ ธุรกิจเพราะมีความพอใจและเหมาะสมกับความสามารถ เลือกอาชีพส่วนตัว เพราะต้องการความเป็นอิสระในการทำงาน การเลือกอาชีพดังกล่าวของนักเรียนนั้นเป็นการตัดสินใจด้วยตนเองมากกว่าที่จะปรึกษาผู้อื่น

๑ John Robert Cocharn, "The Relationship of the self-Concept to School Motivation and Level of Occupational Aspiration" Dissertation Abstracts, p. 2958.

๒

H. Weitz, M. Clarke, and O. Jones, "The Relationships Between choice of a Major field of Study and Academic Preparation and Performance," Educational and Psychological Measurement, p. 28-38.

๓ วัฒนา กรกำแหง และ สถาพร พันธุ์ดี การสำรวจความต้องการเกี่ยวกับการศึกษาต่อของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๖ วิทยานิพนธ์เพื่อรับปริญญาตรี ศึกษาศาสตร์ ๔๗ หน้า.

✓ ~~๕~~ บุพพรัตน์ กุศลสุเมตติ ได้ศึกษากำหนดนิมิตทางอาชีพของนักเรียนชายหญิงชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓ ปีการศึกษา ๒๕๐๐ ในจังหวัดพระนครศรีอยุธยา จำนวน ๓๐๐ คน ผลการวิจัยส่วนหนึ่งพบว่า นักเรียนที่มีระดับสติปัญญาสูงมีหลักพิจารณาในการเลือกอาชีพดังนี้คือ เป็นอาชีพที่สุจริต มีความ สะดวกสบาย และมีความเป็นอิสระ มีเหตุกับวิชาที่ศึกษา ส่วนนักเรียนที่มีระดับสติปัญญาต่ำ จะไม่ เห็นความสำคัญของหลักเกณฑ์นี้

~~๖~~ วลัย โสมานันท์ ได้สำรวจความต้องการการศึกษาของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓ จังหวัดสมุทรสงคราม ปีการศึกษา ๒๕๐๑ จำนวน ๒๕๐ คน ผลการวิจัยพบว่า การเลือกศึกษาของ นักเรียนแตกต่างกันตามเพศ ถิ่นนักเรียนชายนิยมเรียนทหาร ข้าราชการ แต่นักเรียนหญิง นิยมเรียนครูและพยาบาล การเลือกศึกษาของนักเรียนชายและหญิง ไม่มีความสัมพันธ์กับ อาชีพของบิดามารดาแต่อย่างใด บิดามารดาของนักเรียนส่วนใหญ่มีอาชีพค้าขาย ทำสวน ทำนา ทำไร่ แต่นักเรียนเลือกเรียนทหารและครูมากที่สุด เลือกอาชีพค้าขาย และ เกษตรกรรมน้อยที่สุด

เพียงใจ พึ่งพระเกียรติ ได้สำรวจความสนใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย พ.ศ. ๒๕๐๐ โดยใช้แบบสอบถาม ผลการวิจัยพบว่านักเรียนมีความรู้เรื่องอาชีพอยู่ในแนว จำกัด ความกีดกันในด้านอาชีพของบิดามารดามีอิทธิพลมากในการโน้มน้าวความสนใจของ นักเรียนให้ศึกษาอาชีพนั้น ๆ นักเรียนต้องการประกอบอาชีพแพทย์มากที่สุด

วรงค์ เกื้อน บุญวงศ์ ได้ทำการวิจัยเพื่อสำรวจความต้องการศึกษาของนักเรียน

๕ บุพพรัตน์ กุศลสุเมตติ กำหนดนิมิตทางอาชีพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓ ในจังหวัด
พระนครศรีอยุธยา วิทยานิพนธ์ เพื่อรับปริญญาโท กรุงเทพฯ ๓๐ หน้า. ๒๕๑๐

๖ วลัย โสมานันท์ การสำรวจความต้องการในการศึกษาของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา
ตอนปลาย จังหวัดสมุทรสงคราม วิทยานิพนธ์เพื่อรับปริญญาตรี กรุงเทพฯ ๔๐ หน้า. ๒๕๐๑

๗ เพียงใจ พึ่งพระเกียรติ การสำรวจความสนใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา
ตอนปลาย วิทยานิพนธ์เพื่อรับปริญญาตรี กรุงเทพฯ ๒๓ หน้า.

มัธยมศึกษาตอนปลาย ปีการศึกษา ๕๕๑๒ จำนวน ๒๑๔ คน ปรากฏผลดังนี้คือ

นักเรียนชายแผนกวิทยาศาสตร์ต้องการศึกษาต่อพาณิชยศาสตร์และการบัญชีมากที่สุด รองลงมาคือ วิศวกรรมศาสตร์ รัฐศาสตร์ และนิติศาสตร์

นักเรียนหญิงแผนกวิทยาศาสตร์ต้องการศึกษาต่อแพทย์มากที่สุด รองลงมาคือ กฎ และการบัญชี

ส่วนแผนกศิลป์นั้นทั้งนักเรียนชายและหญิงต้องการศึกษาต่อ อักษรศาสตร์มากที่สุด รองลงมาคือ รัฐศาสตร์

สมทรง กรีตลายนันท์ ได้ศึกษาวิจัยทัศนคติของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๕ ที่มื่อ การศึกษาในสถานบันอุดมศึกษา กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ได้แก่นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๕ ปีการศึกษา ๕๕๐๘ จากโรงเรียน ๑๓ แห่ง ในจังหวัดพระนคร จำนวน ๕๕๒ คน ผลปรากฏว่านักเรียนสนใจศึกษาต่อในมหาวิทยาลัยจุฬาลงกรณ์มากที่สุด รองลงมาคือ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ และมหาวิทยาลัยแพทยศาสตร์ตามลำดับ

นักเรียนที่เรียนแผนกวิทยาศาสตร์สนใจอาชีพแพทย์มากที่สุด ส่วนนักเรียนแผนกศิลป์ นั้นสนใจอาชีพครูมากที่สุด

สาเหตุในการเลือกอาชีพนั้นมาจากความสนใจเป็นอันดับแรก รองลงมาคือต้องการ ทำหน้าที่เป็นประโยชน์ต่อผู้อื่น มีนักเรียนจำนวนน้อยที่เลือกอาชีพเกี่ยวกับบริการ^๒ ชุมชน วุฒฑัฒพ์ ได้สำรวจจากความต้องการศึกษาต่อของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา ตอนปลาย ปีการศึกษา ๕๕๐๘ ของจังหวัดอยุธยา ปรากฏผลดังนี้คือ นักเรียนต้องการศึกษา ต่อในมหาวิทยาลัยจุฬาลงกรณ์ มากที่สุด รองลงไปก็มหาวิทยาลัย เกษตรศาสตร์

วง เกื้อน ยุทธวงศ์ ความต้องการศึกษาต่อของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย จังหวัดนครปฐม ปีการศึกษา ๕๕๑๑ วิทยานิพนธ์เพื่อรับปริญญาตรี ศึกษาศาสตร์ ๘๖ หน้า.

^๒ สมทรง กรีตลายนันท์ ทัศนคติของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๕ ที่มื่อการศึกษา ในสถานบันอุดมศึกษา วิทยานิพนธ์เพื่อรับปริญญาตรี ศึกษาศาสตร์ ๘๖ หน้า.

มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ วิทยาลัยวิชาการศึกษา และมหาวิทยาลัยแพทยศาสตร์ ตามลำดับ

สำหรับการประกอบอาชีพนั้น นักเรียนต้องการรับราชการมากที่สุด รองลงมาก็
ทำงานตามบริษัทห้างร้านหรือในโรงงานอุตสาหกรรม และประกอบอาชีพส่วนตัวน้อยที่สุด

เทอดศักดิ์ รัตนณี ได้สำรวจความต้องการในการศึกษาต่อของนักเรียนมัธยมศึกษา
ตอนปลาย ปีการศึกษา ๒๕๐๗ จังหวัดนครสวรรค์ จำนวน ๑๒๑ คน ผลปรากฏว่านักเรียน
ชายหญิงทั้งแผนกวิทยาศาสตร์และแผนกศิลป์ มีความต้องการศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษามากที่สุด
และต้องการศึกษาต่อที่มหาวิทยาลัยฯ ลงกรณเป็นอันดับหนึ่ง

ส่วนวิชาที่อยากจะเรียนนั้น นักเรียนชายแผนกวิทยาศาสตร์ เลือกเรียนวิชาวิศวกรรม
มากที่สุด นักเรียนหญิงแผนกวิทยาศาสตร์ เลือกเรียนพาณิชยศาสตร์และการบัญชีมากที่สุด

สำหรับนักเรียนชายหญิงแผนกศิลป์นั้น ต้องการเรียนวิชามากที่สุด
วิทย์ สาธิต ได้ทำการวิจัยเกี่ยวกับเรื่องความสำเร็จในการศึกษาชั้นมหาวิทยาลัย
เปรียบเทียบกับการศึกษาชั้นเตรียมอุดมศึกษาของนิสิตปริญญาตรีที่จบจากมหาวิทยาลัยฯ ลงกรณ
ตั้งแต่ปีการศึกษา ๒๕๔๔ ถึง ๒๕๐๓ ผลปรากฏว่า นิสิตที่มีโอกาสเรียนจบชั้นมหาวิทยาลัยใต้นั้น
จะต้องมีผลการเรียนในชั้นเตรียมอุดมศึกษาอย่างต่ำที่สุด ไม่น้อยกว่าร้อยละ ๘๖ คะแนน
หรืออย่างกว้างร้อยละ ๖๔ คะแนน หรืออย่างสูงร้อยละ ๙๐ ขึ้นไป

จากการศึกษาก่อนแล้วเอกสารการวิจัยของต่างประเทศ เกี่ยวกับกำหนดทางการศึกษา

ฐิติณ จุลทรัพย์ การสำรวจความต้องการในการศึกษาต่อของนักเรียนมัธยมศึกษา
ตอนปลาย จังหวัดพระนครศรีอยุธยา วิทยานิพนธ์เพื่อรับปริญญาตรี กฎศาสตร์ ๒๐ หน้า.

๒ เทอดศักดิ์ รัตนณี การสำรวจความต้องการในการศึกษาต่อของนักเรียนมัธยมศึกษา
ตอนปลาย จังหวัดนครสวรรค์ วิทยานิพนธ์เพื่อรับปริญญาตรี กฎศาสตร์ ๔๔ หน้า.

วิทย์ สาธิต ความสำเร็จในการศึกษาชั้นมหาวิทยาลัย เปรียบเทียบกับการศึกษา
ชั้นเตรียมอุดมศึกษาของนิสิตระดับปริญญาตรีที่ออกจากมหาวิทยาลัยฯ ปีการศึกษา
๒๕๔๔ - ๒๕๐๓ ๒๔๒ หน้า.

✓ และการเลือกอาชีพของนักเรียนได้ผลใกล้เคียงกันว่า กำนันิยมในการเลือกอาชีพของนักเรียน จะมีการเปลี่ยนแปลงอยู่เสมอ กำนันิยมในการเลือกอาชีพที่สำคัญของนักเรียนก็คือ การมีรายได้ สูง มีความมั่นคงถาวรในอาชีพ มีเกียรติ มีชื่อเสียง ตรงกับความสนใจและความถนัดของตนเอง บิการการค้า เพื่อน และโรงเรียนมีอิทธิพลต่อกำนันิยมในการเลือกอาชีพของนักเรียนด้วย

✗ สำหรับผลงานการวิจัยของประเทศไทยนั้น ส่วนใหญ่จะศึกษาวิจัยเกี่ยวกับการเลือกเรียนต่อ และการเลือกอาชีพของนักเรียน ตลอดจนองค์ประกอบต่าง ๆ ที่มีอิทธิพลต่อการเลือกอาชีพของนักเรียน เช่น บิการการค้า เพื่อน เป็นต้น ส่วนการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยมุ่งศึกษากำนันิยมทางการศึกษาที่มีอยู่ในตัวของนักเรียนเอง โดยเฉพาะ โดยพิจารณาถึงสิ่งต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับตัวนักเรียนโดยตรง เช่น เพศ ผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษา สถานภาพทางครอบครัว การศึกษาของบิการการค้า และภูมิสำเนา

ผลการวิจัยในต่างประเทศนั้นไม่ว่าจะนำมาใช้เป็นผลสรุปสำหรับนักเรียนไทยได้ เพราะนักเรียนอยู่ในลักษณะที่แตกต่างกันทั้งสภาพสิ่งแวดล้อม ขนบธรรมเนียมประเพณี วัฒนธรรม การจัดระบบการศึกษาและระบบการปกครองของประเทศ แต่อย่างไรก็ตาม ผลงานวิจัยจากต่างประเทศก็ยังมีประโยชน์ในการช่วยให้ผู้วิจัยได้เห็นแนวทางในการศึกษากำนันิยมที่กว้างขวางขึ้น

สมมุติฐานในการก่นก่า ✓

ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ตั้งสมมุติฐานในการวิจัยไว้ดังนี้

๑. นักเรียนชายและนักเรียนหญิงมีกำนันิยมทางการศึกษาเหมือนกัน
๒. นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาต่างกัน มีกำนันิยมทางการศึกษาเหมือนกัน
๓. นักเรียนที่มีค่านิยมชีวิตอยู่ แล นักเรียนที่มีค่านิยมแก่กรรม มีกำนันิยมทางการศึกษาเหมือนกัน
๔. นักเรียนที่มีมารคายังมีชีวิตอยู่ และนักเรียนที่มีมารคถึงแก่กรรม มีกำนันิยม

ทางการศึกษาเหมือนกัน

๔. นักเรียนที่บิดามารดามีสภาพการทำงานต่างกัน มีกฏนิยมทางการศึกษาเหมือนกัน
๕. นักเรียนที่บิดามีระดับการศึกษาต่างกัน มีกฏนิยมทางการศึกษาเหมือนกัน
๖. นักเรียนที่มารดามีระดับการศึกษาต่างกัน มีกฏนิยมทางการศึกษาเหมือนกัน
๗. นักเรียนที่บิดามีระดับการศึกษาสูงกว่ามารดา หรือมารดามีระดับการศึกษาสูงกว่าบิดา บิดามารดามีระดับการศึกษาเท่ากัน มีกฏนิยมทางการศึกษาเหมือนกัน
๘. นักเรียนที่มีภูมิลำเนาต่างกัน มีกฏนิยมทางการศึกษาเหมือนกัน.

วิธีดำเนินการศึกษาก่อน

ในการศึกษาก่อนการวิจัยนี้ผู้เขียนได้ดำเนินการเป็นลำดับขั้นดังต่อไปนี้ คือ

๑. กำหนดแหล่งข้อมูลและจำนวนหมวดประชากรที่จะใช้ในการวิจัยครั้งนี้
๒. สร้างเครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูล
๓. ดำเนินการทดสอบและเก็บรวบรวมข้อมูล
๔. จัดกระทำกับข้อมูล

แหล่งข้อมูล

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ ได้แก่นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๕ ปีการศึกษา ๒๕๑๓ ในโรงเรียนรัฐบาล กองโรงเรียนรัฐบาล กรมวิสามัญศึกษา ในจังหวัดพระนครและธนบุรี รวม ๒๐ โรงเรียน จำนวน ๕๐๐ คน ซึ่งมีรายชื่อโรงเรียนและจำนวนนักเรียน-แสดงไว้ในตาราง ๑. ต่อไปนี้

ตาราง ๑. แสดงรายชื่อโรงเรียนและจำนวนนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๕ ปีการศึกษา ๒๕๑๓ ในจังหวัดพระนครและธนบุรี ที่ใช้เป็นกลุ่มตัวอย่าง

โรงเรียน	ประเภท ของโรงเรียน	จำนวนนักเรียน		
		ชาย	หญิง	รวม
<u>จังหวัดพระนคร</u>				
๑. วัดบวรนิเวศ	ชาย	๑๔	—	๑๔
๒. วัดสระเกศ	ชาย	๒๔	—	๒๔

ตาราง ๑. (ต่อ)

โรงเรียน	ประเภท ของโรงเรียน	จำนวนนักเรียน		
		ชาย	หญิง	รวม
๓. ปทุมคงคา	ชาย	๒๔	—	๒๔
๔. ไทรมิตร	ชาย	๒๕	—	๒๕
๕. โยธินุรณะ	ชาย	๒๕	—	๒๕
๖. สตรีวิทยา	หญิง	—	๒๔	๒๔
๗. กรีนบุช	หญิง	—	๒๒	๒๒
๘. เบญจมาชาลัย	หญิง	—	๒๓	๒๓
๙. สายน้ำผึ้ง	หญิง	—	๒๑	๒๑
๑๐. บางกะปิ	สหศึกษา	๑๒	๑๘	๓๐
๑๑. ดอนเมือง	สหศึกษา	๑๖	๑๙	๓๕
๑๒. นนทบุรีวิทยา	สหศึกษา	๒๕	๑๐	๓๕
๑๓. ยานนาวา	สหศึกษา	๔	๑๘	๒๒
๑๔. กรุงเทพมหานครวิทยาลัย จังหวัดชลบุรี	สหศึกษา	๖	๑๖	๒๒
๑๕. วัดนวลนรดิศ	ชาย	๒๕	—	๒๕
๑๖. วัดรางบัว	ชาย	๒๕	—	๒๕
๑๗. สตรีวัชรามัง	หญิง	—	๒๕	๒๕
๑๘. กีเกษานารี	หญิง	—	๒๕	๒๕
๑๙. วัดสิงห์	สหศึกษา	๕	๒๑	๓๐
๒๐. หนองแรม	สหศึกษา	๑๒	๑๑	๒๓
รวม		๒๕๐	๒๕๐	๕๐๐

จากตาราง—๑. ✓ จำนวนนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๕ ที่ใช้ เป็นกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด ๕๐๐ คน เป็นนักเรียนชาย ๒๕๐ คน คิดเป็นร้อยละ ๕๐ ของกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย นักเรียนหญิง ๒๕๐ คน คิดเป็นร้อยละ ๕๐ ของกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยเช่นกัน โรงเรียนที่ใช้ เป็นกลุ่มตัวอย่างตั้งอยู่ตามท้องที่อำเภอต่าง ๆ ในจังหวัดพระนครศรีอยุธยา ๑๔ โรงเรียน และชนบท ๖ โรงเรียน แบ่งออกได้เป็น ๓ ประเภท คือ ประเภทโรงเรียนชาย ๙ โรงเรียน ประเภทโรงเรียนหญิง ๖ โรงเรียน และประเภทโรงเรียนสหศึกษา ๙ โรงเรียน ๑๖

๒. เครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูล ✓

ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ ผู้เขียนได้ใช้แบบสอบถามเป็นเครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูล โดยมีลำดับขั้นของการสร้าง เครื่องมือดังนี้ คือ

๑. ศึกษาทฤษฎีเอกสารต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการวิจัย และเนื่องจากแบบสอบถามมีส่วนหนึ่งที่ใช้แบบ Q-Sort technique ผู้วิจัยจึงได้ศึกษาจากไมโครฟิล์มที่เป็นผลงานการวิจัยของ แมรี แองเกล

๒. นำความรู้ความเข้าใจที่ได้จากการทบทวนความรู้อย่างเป็นแบบสอบถาม ซึ่งแบบสอบถามที่แบ่งออกเป็น ๓ ตอน คือ

๒.๑ ตอนที่ ๑ เกี่ยวกับรายละเอียดส่วนตัวต่าง ๆ ของนักเรียน เป็นแบบเลือกตอบและเติมข้อความบางตอน ซึ่งประกอบไปด้วยชื่อโรงเรียน จังหวัด เพศ ผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษา สถานภาพทางครอบครัว การศึกษาของบิดามารดา และภูมิฐานะ โดยให้นักเรียนขีดเครื่องหมาย ✓ ลงใน ☐ ของข้อความที่ถูกต้องตรงกับความจริง ส่วนตัวของนักเรียน

๒.๒ ตอนที่ ๒ เป็นคำอธิบายในการตอบแบบสอบถามที่นักเรียนจะต้องตอบในตอน ๓ และรายละเอียดเกี่ยวกับสาขาวิชาต่าง ๆ ทั้ง ๑๖ วิชาที่นำมาให้เลือก

๒.๓ ตอนที่ ๓ เป็นตารางอันดับการนิยมของนักเรียนที่สมัครสาขาวิชา ทั้ง ๑๒ วิชา ที่นำมาให้เลือก เป็นแบบ Q-Sort technique ซึ่งมี ๙ อันดับด้วยกัน เริ่มต้นจากชอบมากที่สุด ชอบปานกลาง และ ชอบน้อยที่สุด โดยให้นักเรียนนำเฉพาะเลขที่กำกับรายชื่อวิชามาใส่ไว้ใน ☐ ที่กำหนดให้

๓. นำแบบสอบถามที่สร้างขึ้นไปใช้กับกลุ่มตัวอย่างทดลอง เพื่อจะได้นำมาปรับปรุงแก้ไขสำนวนภาษาให้เหมาะสมขึ้น โดยใช้กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๔/๓ ของโรงเรียนมัธยมสาธิตวิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร จำนวน ๓๕ คน

๔. นำแบบสอบถามที่ทดลองใช้กับกลุ่มตัวอย่างทดลองในข้อ ๓ มาปรับปรุงเพิ่มเติมถ้อยคำต่าง ๆ เพื่อให้สะดวกแก่การนำไปใช้กับกลุ่มตัวอย่างจริงต่อไป

3 วิธีดำเนินการรวบรวมข้อมูล

๑. นำแบบสอบถามที่ได้ปรับปรุงแก้ไขแล้วไปทดสอบกับกลุ่มตัวอย่างทดลอง ซึ่งเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๔/๑ โรงเรียนมัธยมสาธิตวิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร จำนวน ๔๐ คน เพื่อหาความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม โดยทดสอบ ๒ ครั้ง กับกลุ่มตัวอย่างเดียวกัน ครั้งแรกทดสอบเมื่อวันที่ ๒ ตุลาคม ๒๕๑๓ ครั้งที่ ๒ ทดสอบเมื่อวันที่ ๑๖ พฤศจิกายน ๒๕๑๓ แล้วนำผลที่ได้จากการทดสอบทั้ง ๒ ครั้ง มาหาความเชื่อมั่นโดยวิธีทดสอบสัมประสิทธิ์สำคัญของอันดับ (Test of Significance for rank order Coefficient) โดยใช้สูตร

$$= 1 - \frac{6 \sum d^2}{N(N^2-1)}$$

๒. ผู้เขียนได้ขอหนังสือแนะนำจากเลขาธิการคณะกรรมการการอุดมศึกษา ราชบัณฑิตยสถาน ไปติดต่อกับโรงเรียนต่าง ๆ ที่ใช้เป็นกลุ่มตัวอย่าง และขอทำการทดสอบด้วยตนเอง

โดยทดสอบนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๕ จำนวน ๑ ห้องเรียนของทุก ๆ โรงเรียน การเก็บรวบรวมข้อมูลเริ่มตั้งแต่วันที่ ๒๕ กันยายน พ.ศ. ๒๕๑๓ จนถึงวันที่ ๑๐ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๑๓ ซึ่งเป็นภาคเรียนที่ ๒ ของปีการศึกษา ๒๕๑๓ . (๗)

๔. การจัดกระทำกับข้อมูล

๑. นำแบบสอบถามทั้งหมดจำนวน ๒๓๕ ฉบับ มาตรวจเช็คความถูกต้องสมบูรณ์ แล้วแยกแบบสอบถามที่ไม่สมบูรณ์ออก โดยใช้เฉพาะแบบสอบถามที่สมบูรณ์ จำนวน ๕๐๐ ฉบับ เท่านั้น

๒. นำแบบสอบถามที่สมบูรณ์มาเข้าจำนวน แยกตามเพศ ผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษา สถานภาพทางครอบครัว การศึกษาของบิดามารดา และภูมิลำเนา โดยใช้เครื่องกลทางสถิติ (IBM)

๓. ใ้หัวหน้ากะนิมของแต่ละวิชาทั้ง ๑๖ วิชา เป็นกะแนดังนี้ ก่อ

กานิยมอันชัยหนึ่ง	มีน้ำหนักกะแน	๗	กะแน
กานิยมอันชัยสอง	มีน้ำหนักกะแน	๖	กะแน
กานิยมอันชัยสาม	มีน้ำหนักกะแน	๕	กะแน
กานิยมอันชัยสี่	มีน้ำหนักกะแน	๔	กะแน
กานิยมอันชัยห้า	มีน้ำหนักกะแน	๓	กะแน
กานิยมอันชัยหก	มีน้ำหนักกะแน	๒	กะแน
กานิยมอันชัยเจ็ด	มีน้ำหนักกะแน	๑	กะแน

๔. หากกะแนเฉลี่ยในแต่ละวิชา สำหรับข้อมูลทุกประเภท ซึ่งแยกตามเพศ ผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษา สถานภาพทางครอบครัว การศึกษาของบิดามารดา และภูมิลำเนา

๕. จัดอันดับกานิยมของแต่ละวิชา (Ranking) ตามกะแนเฉลี่ยและตามข้อมูลทุกประเภท

๖. วิเคราะห์ข้อมูลขั้นสุดท้าย โดยใช้สูตรทางสถิติ

๘. เสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลด้วยตาราง

สถิติในการวิเคราะห์ข้อมูล

๑. หาคะแนนเฉลี่ย (Mean) ของแต่ละวิชา โดยใช้สูตร^๑

$$\bar{X} = \frac{\sum fX}{N}$$

๒. หาค่าสหสัมพันธ์ของอันดับกำหนดในการเลือกวิชาต่าง ๆ ของนักเรียน โดยใช้สูตร^๒

$$r = 1 - \frac{6 \sum d^2}{N(N^2 - 1)}$$

๓. หาค่าความแตกต่างของค่านิยมระหว่างกลุ่มของข้อมูลแต่ละประเภท โดยใช้การวิเคราะห์ความแปรปรวนของลำดับที่ (Analysis of Variance by ranks) ตามวิธีการของ Kruskal and Wallis ซึ่งเรียกว่า H test ตามสูตร^๓

$$H = \frac{12}{N(N+1)} \sum_1^k \frac{R_1^2}{N_1} - 3(N+1)$$

ในกรณีที่ไม่มีค่าถ่วงน้ำหนักใช้สูตร

$$H = \frac{12}{N(N+1)} \sum_1^k \frac{R_1^2}{N_1} - 3(N+1)$$

$$1 - \frac{\sum T}{N(N^2 - k)}$$

^๑ Henry E. Garrett, Statistics in Psychology and Education, pp.27-31.

^๒ Helen M. Walker, Joseph Lev, Loc.cit.

^๓ Helen M. Walker, Joseph Lev, op.cit. pp. 436-438.

สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

$\bar{X}$	แทนคะแนนเฉลี่ย
Σfx	แทนผลรวมของคะแนนทั้งหมด
N	แทนจำนวนนักเรียนในแต่ละกลุ่ม
P	แทนค่าสหสัมพันธ์ของอันดับการเลือกวิชา
d	แทนความแตกต่างของลำดับการเลือกวิชา
R	แทนลำดับที่ของวิชาที่นักเรียนเลือก
H	แทนการทดสอบนัยสำคัญทางสถิติ
N_1	แทนจำนวนนักเรียนในแต่ละกลุ่ม
R_1	แทนผลรวมของลำดับที่ในแต่ละกลุ่ม
k	แทนจำนวนกลุ่ม
T	แทนว่าจำนวนลำดับที่ซ้ำกัน

บทที่ ๔

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ในการวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยได้แบ่งผลการวิจัยออกตามความมุ่งหมายของการศึกษากันว่า โดยแบ่งการวิจัยออกเป็น ๑๐ ตอน คือ

- ตอนที่ ๑ เป็นผลการวิจัยศึกษาหาความนิยมทางการศึกษาของนักเรียนที่มีต่อสาขาวิชาต่างๆ ทั้ง ๑๖ วิชา โดยพิจารณาถึงลำดับความสำคัญ
- ตอนที่ ๒ เป็นผลการทดสอบสมมุติฐานข้อที่ ๑ คือเปรียบเทียบความนิยมทางการศึกษาของนักเรียนชายและนักเรียนหญิง
- ตอนที่ ๓ เป็นผลการทดสอบสมมุติฐานข้อที่ ๒ คือเปรียบเทียบความนิยมทางการศึกษาของนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาต่างกัน
- ตอนที่ ๔ เป็นผลการทดสอบสมมุติฐานข้อที่ ๓ คือเปรียบเทียบความนิยมทางการศึกษาของนักเรียนที่บิดายังมีชีวิตอยู่ และบิดาถึงแก่กรรม
- ตอนที่ ๕ เป็นผลการทดสอบสมมุติฐานข้อที่ ๔ คือเปรียบเทียบความนิยมทางการศึกษาของนักเรียนที่มารดายังมีชีวิตอยู่ และมารดาถึงแก่กรรม
- ตอนที่ ๖ เป็นผลการทดสอบสมมุติฐานข้อที่ ๕ คือเปรียบเทียบความนิยมทางการศึกษาของนักเรียนที่บิดามารดาอยู่ด้วยกัน หย่าร้าง และแยกกันอยู่
- ตอนที่ ๗ เป็นผลการทดสอบสมมุติฐานข้อที่ ๖ คือเปรียบเทียบความนิยมทางการศึกษาของนักเรียนที่บิดามีระดับการศึกษาต่างกัน
- ตอนที่ ๘ เป็นผลการทดสอบสมมุติฐานข้อที่ ๗ คือเปรียบเทียบความนิยมทางการศึกษาของนักเรียนที่มารดามีระดับการศึกษาต่างกัน
- ตอนที่ ๙ เป็นผลการทดสอบสมมุติฐานข้อที่ ๘ คือเปรียบเทียบความนิยมทางการศึกษาของนักเรียนที่ระดับการศึกษาของบิดาสูงกว่ามารดา ระดับการศึกษาของมารดาสูงกว่าบิดา ระดับการศึกษาของบิดามารดาเท่ากัน
- ตอนที่ ๑๐ เป็นผลการทดสอบสมมุติฐานข้อที่ ๙ คือเปรียบเทียบความนิยมทางการศึกษาของนักเรียนที่มีภูมิลำเนาต่างกัน

การวิเคราะห์หมอบลตอหน้า ๑

ตาราง ๒. แสดงจำนวนนักเรียนที่เลือกวิชาในแต่ละอันคัม

รายช่อวิชา	กำนิยม อันคัมที่ ๑	กำนิยม อันคัมที่ ๒	กำนิยม อันคัมที่ ๓	กำนิยม อันคัมที่ ๔	กำนิยม อันคัมที่ ๕	กำนิยม อันคัมที่ ๖	กำนิยม อันคัมที่ ๗
การกีกษา	๒๑	๕๕	๘๓	๑๕๓	๘๕	๕๐	๔๕
เกษตรกำดกร	๒๒	๔๓	๑๔๒	๑๕๒	๔๕	๒๕	๓
เทคนิก	๓	๒๒	๘๐	๑๓๒	๑๒๕	๓๒	๕๕
นิกิศาสตร์	๔๕	๘๕	๑๒๕	๑๒๓	๕๖	๑๕	๓
บริหารธุรกิจ	๓	๒๐	๘๐	๑๔๓	๑๔๔	๘๔	๒๕
พำนิชยศาสตร์	๒๓	๒๕	๑๓๕	๑๓๕	๓๐	๕๒	๑๒
แพทยกำสกร	๑๐๕	๓๔	๒๕	๑๐๑	๒๕	๔๓	๔๔
พยบาล	๑๕	๕๑	๔๕	๘๕	๑๐๔	๔๐	๑๐๓
รัฐศาสตร์	๒๓	๑๑๔	๑๓๕	๑๑๔	๔๕	๑๓	๔
วิทยาศาสตร์	๑๕	๔๕	๔๓	๑๑๓	๑๐๕	๕๒	๑๓
วิศวกรรมศาสตร์	๒๕	๓๔	๕๖	๑๐๑	๘๐	๔๔	๒๓
ศิลปศาสตร์	๔๓	๕๑	๒๑	๑๐๒	๑๓๕	๘๓	๑๓
ศิลปากร	๓	๒๕	๓๓	๑๑๒	๑๒๐	๔๔	๒๕
เศรษฐศาสตร์	๒๐	๘๓	๑๓๕	๑๓๕	๘๕	๓๑	๓
สถาปัตยกรรมศาสตร์	๒๒	๕๖	๘๓	๑๒๔	๑๐๒	๓๔	๓๑
สังคมสงเคราะห์ศาสตร์	๔	๒๒	๔๑	๑๒๒	๑๐๒	๑๐๕	๓๕

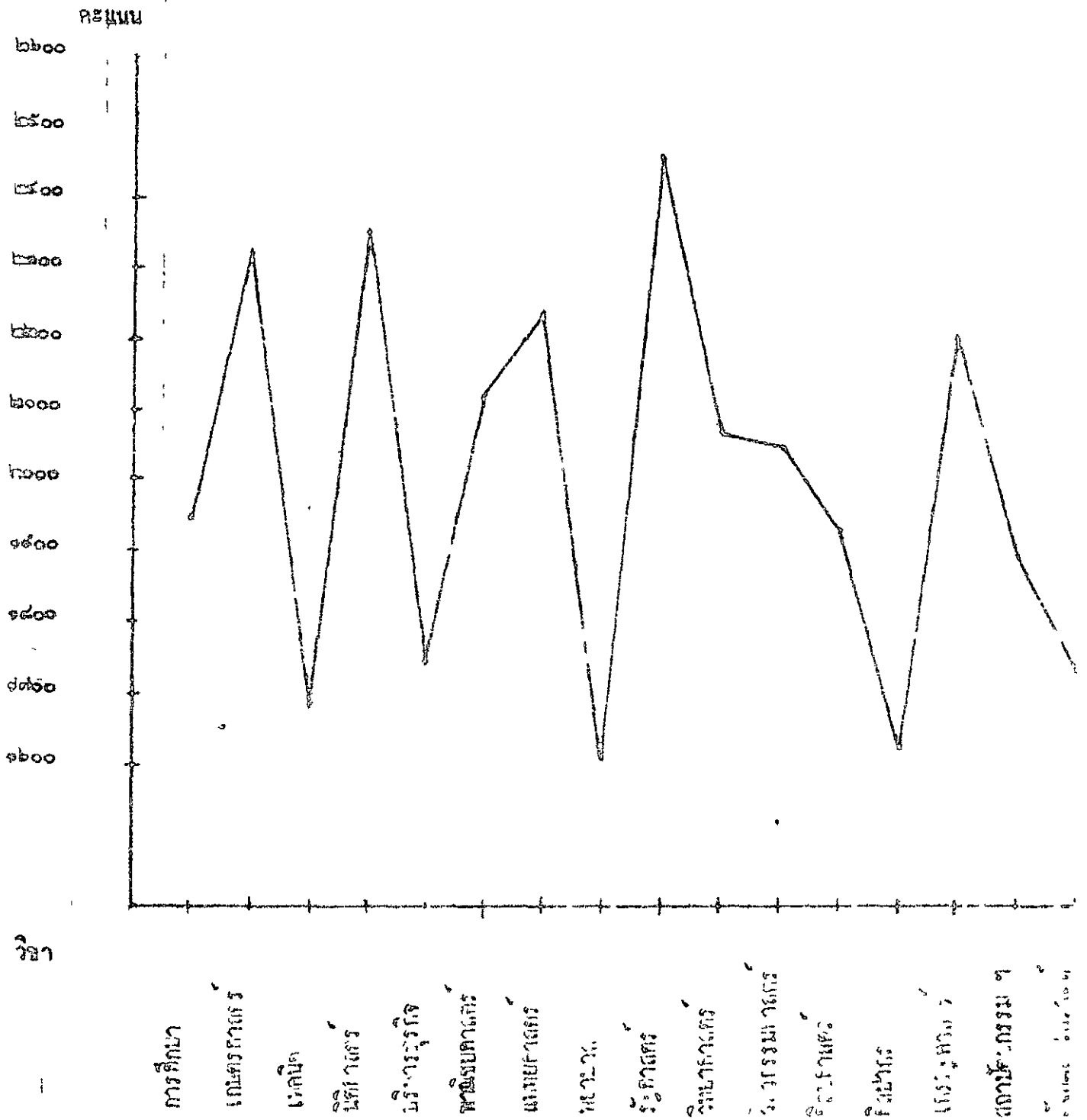
ตาราง ๒. แสดงการเลือกวิชาของนักเรียนชายหญิง จำนวน ๕๐๐ คน ตามลำคัมกำนิยม จะเห็นว่า แต่ละวิชาได้รับเลือกใหญ่ในอันคัมต่าง ๆ ทั้ง ๗ อันคัม วิชาที่ได้รับเลือกเป็นอันคัมที่ ๑ คอยจำนวนมกรังมากที่สุด (๑๐๕ กรัง) ก็อแพทยกำสกร ส่วนวิชาที่ได้รับเลือกเป็นอันคัมที่ ๗ คอยจำนวนมกรังมากที่สุด (๑๐๓ กรัง) ก็อพยบาล.

ตาราง ๓. แสดงลำดับที่ของน้ำหนักคะแนนในแต่ละสาขาวิชา

ลำดับที่	วิชา	รวมคะแนน
๑	รัฐศาสตร์	๒๕๖๔
๒	นิติศาสตร์	๒๓๓๑
๓	เกษตรศาสตร์	๒๓๐๔
๔	แพทยศาสตร์	๒๒๔๒
๕	เศรษฐศาสตร์	๒๒๐๔
๖	พาณิชยศาสตร์	๒๑๖๔
๗	วิทยาศาสตร์	๒๐๙๑
๘	วิศวกรรมศาสตร์	๒๐๔๔
๙	ศิลปศาสตร์	๑๘๕๒
๑๐	การศึกษา	๑๘๓๒
๑๑	สถาปัตยกรรมศาสตร์	๑๘๑๘
๑๒	บริหารธุรกิจ	๑๗๔๐
๑๓	สังคมสงเคราะห์ศาสตร์	๑๗๓๔
๑๔	เทคนิก	๑๖๔๖
๑๕	ศิลปากร	๑๖๓๐
๑๖	พยาบาล	๑๖๐๒

ตาราง ๓. จะเห็นว่าทั้งนักเรียนชายและหญิงมีก่านิยมสูงสุดต่อวิชารัฐศาสตร์ รองลงมาได้แก่นิติศาสตร์ และเกษตรศาสตร์ ตามลำดับ ส่วนค่านิยมต่ำสุดนั้นได้แก่วิชาพยาบาล

ภาพ ๑๐ เส้นภาพการแกว่งของเวา เมื่อทวิชาคงนัยไว้บนราบสูง

สรุปผลการวิเคราะห์ข้อมูลตอนที่ ๑ ได้ดังนี้ คือ

เมื่อให้นักเรียนในกลุ่มตัวอย่างเลือกวิชาทั้ง ๑๖ วิชา ให้อยู่ในค่านิยม ๗ อันดับแล้ว
ปรากฏว่า

ก. วิชาที่นักเรียนชายหญิงเลือกเป็นอันดับ ๑ ด้วยจำนวนครั้งมากที่สุด คือ วิชาแพทยศาสตร์
ข. วิชาที่นักเรียนชายหญิงเลือกเป็นอันดับ ๗ ด้วยจำนวนครั้งมากที่สุด คือ วิชาพยาบาล
เมื่อนำวิชาทั้ง ๑๖ วิชามาเปรียบเทียบกันตาม ภาชนะแผนที่ได้รับจากนักเรียนในกลุ่ม
ชายหญิงแล้ว จะเห็นว่า

ก. วิชาที่นักเรียนชายหญิงเลือกเป็นลำดับที่ ๑ คือ วิชารัฐศาสตร์ ลำดับที่ ๒
คือ วิชานิติศาสตร์ ลำดับที่ ๓ คือ วิชาเกษตรศาสตร์

ข. วิชาที่นักเรียนชายหญิงเลือกเป็นลำดับที่ ๑๖ ซึ่งเป็นลำดับสุดท้าย ได้แก่
วิชาพยาบาล

การวิเคราะห์ข้อมูลตอนที่ ๒

ตาราง ๔. แสดงจำนวนนักเรียนชายที่เลือกวิชาในแต่ละอันคัม

รายช่อดวิชา	กานนิยม อันคัมที่ ๑	กานนิยม อันคัมที่ ๒	กานนิยม อันคัมที่ ๓	กานนิยม อันคัมที่ ๔	กานนิยม อันคัมที่ ๕	กานนิยม อันคัมที่ ๖	กานนิยม อันคัมที่ ๗
การศึกษา	๓	๓	๓๓	๔๔	๕๒	๓๖	๓๑
เกษตรศาสตร์	๑๔	๔๔	๓๓	๒๔	๒๐	๔	—
เทคโนโลยี	๒	๒๔	๒๔	๔๑	๔๒	๒๖	๖
นิติศาสตร์	๓๖	๕๔	๕๔	๖๔	๒๔	๔	๕
บริหารธุรกิจ	—	๑๐	๓๐	๓๔	๓๔	๔๔	๑๐
พาณิชยศาสตร์	๕	๒๖	๖๑	๓๔	๓๓	๓๔	๔
แพทยศาสตร์	๓๓	๕๐	๔๕	๕๔	๒๔	๑๓	๑๔
พยาบาล	๑	๔	๓	๔๔	๕๔	๕๔	๓๖
รัฐศาสตร์	๔๔	๕๕	๖๑	๕๔	๒๔	๔	๓
วิทยาศาสตร์	๑๐	๕๓	๖๔	๖๒	๓๖	๒๑	๔
วิศวกรรมศาสตร์	๖๕	๕๔	๒๓	๔๒	๒๔	๒๔	๖
ศิลปศาสตร์	๒	๔	๒๔	๕๔	๔๔	๕๔	๑๐
ศิลปากร	๒	๔	๓๓	๕๑	๖๔	๕๖	๓๔
เศรษฐศาสตร์	๔	๓๔	๖๔	๖๔	๕๒	๑๔	๑
สถาปัตยกรรมศาสตร์	๑๕	๓๔	๕๕	๖๓	๔๐	๒๒	๑๒
สังคมสงเคราะห์ศาสตร์	๑	๔	๓๔	๔๔	๖๖	๖๒	๒๔

ตาราง ๔. แสดงให้เห็นว่าการแจกแจงจำนวนนักเรียนชายในแต่ละวิชา ได้รับเลือกให้อยู่ในอันคัมต่าง ๆ ทั้ง ๗ อันคัม เว้นแต่วิชาเกษตรศาสตร์ และบริหารธุรกิจ วิชาที่ได้รับเลือกเป็นอันคัมที่ ๑ กระจายจำนวนรางวัลมากที่สุด (๖๕ ครั้ง) ก็คือวิศวกรรมศาสตร์ ส่วนวิชาที่ได้รับเลือกเป็นอันคัมที่ ๗ กระจายจำนวนรางวัลมากที่สุด (๓๖ ครั้ง) ก็คือพยาบาล

ตาราง ๕. แสดงลำดับที่ของน้ำหนักคะแนนในแต่ละสาขาวิชาที่นักเรียนชาย เลือก

ลำดับที่	วิชา	คะแนนรวม
๑	รัฐศาสตร์	๑๒๕๓
๒	วิศวกรรมศาสตร์	๑๒๔๔
๓	นิติศาสตร์	๑๒๓๔
๔	เกษตรศาสตร์	๑๒๑๔
๕	แพทยศาสตร์	๑๑๒๕
๖	วิทยาศาสตร์	๑๑๑๐
๗	เศรษฐศาสตร์	๑๐๙๕
๘	สถาปัตยกรรมศาสตร์	๑๐๕๕
๙	เทคนิค	๑๐๑๒
๑๐	พาณิชยศาสตร์	๙๘๐
๑๑	บริหารธุรกิจ	๘๕๔
๑๒	การศึกษา	๘๓๕
๑๓	ศิลปศาสตร์	๘๑๔
๑๔	สังคมสงเคราะห์ศาสตร์	๗๗๔
๑๕	ศิลปากร	๗๗๖
๑๖	พยาบาล	๖๑๓

ตาราง ๘. จะเห็นว่านักเรียนชายมีกานิยมสูงสุดต่อวิชา "รัฐศาสตร์" รองลงมาคือ วิศวกรรมศาสตร์ และนิติศาสตร์ ตามลำดับ

สำหรับกานิยมที่ต่ำสุดของนักเรียนชาย ก็คือวิชาพยาบาล

ตาราง ๖. แสดงจำนวนนักเรียนหญิงที่เลือกวิชาในแต่ละอันดับ

รายวิชา	อันดับที่ ๑	อันดับที่ ๒	อันดับที่ ๓	อันดับที่ ๔	อันดับที่ ๕	อันดับที่ ๖	อันดับที่ ๗
การศึกษาศาสตร์	๔๘	๔๘	๕๐	๖๔	๓๗	๑๔	๐๔
เกษตรศาสตร์	๓	๓๕	๖๔	๘๔	๒๕	๒๐	๓
เทคนิค	๑	๑	๑๒	๕๑	๘๖	๕๐	๔๕
นิติศาสตร์	๕	๓๑	๖๓	๕๕	๓๑	๑๐	๒
บริหารธุรกิจ	๓	๑๐	๕๐	๖๔	๖๖	๔๑	๑๕
พาณิชยศาสตร์	๒๒	๔๓	๓๕	๕๓	๓๓	๑๔	๓
แพทยศาสตร์	๖๔	๒๔	๒๐	๕๒	๔๐	๒๖	๓๐
พยาบาล	๑๔	๔๓	๔๑	๕๕	๕๕	๓๑	๒๓
รัฐศาสตร์	๒๓	๕๕	๓๕	๖๐	๒๕	๕	๑
วิทยาศาสตร์	๕	๕๕	๒๕	๕๕	๓๒	๓๑	๑๓
วิศวกรรมศาสตร์	๓	๑๖	๒๕	๕๕	๕๒	๓๐	๒๑
ศิลปศาสตร์	๕๕	๕๒	๓๖	๔๔	๔๔	๓๒	๓
ศิลปกรรม	๕	๑๖	๔๐	๖๑	๕๖	๔๐	๓๒
เศรษฐศาสตร์	๑๖	๕๕	๓๐	๓๕	๓๓	๑๓	๒
สถาปัตยกรรมศาสตร์	๓	๕๕	๓๒	๕๓	๖๕	๕๒	๑๕
สังคมสงเคราะห์	๕	๓๗	๕๖	๓๕	๔๐	๕๖	๕

ตาราง ๖. แสดงให้เห็นว่าการแจกแจงจำนวนนักเรียนหญิงในแต่ละวิชาได้รับเลือกให้อยู่ในอันดับต่าง ๆ ทั้ง ๗ อันดับ วิชาที่ได้รับเลือกเป็นอันดับที่ ๑ ควบจำนวนมากที่สุด (๖๔ ครั้ง) คือ แพทยศาสตร์ รองลงมาคือ ศิลปศาสตร์ (๕๕ ครั้ง)

สำหรับวิชาที่ได้รับเลือกเป็นอันดับที่ ๗ ควบจำนวนครั้งมากที่สุด (๕๕ ครั้ง) คือ เทคนิค รองลงมาคือ ศิลปกรรม (๓๒ ครั้ง)

ตาราง ๗. แสดงลำดับที่ของน้ำหนักคะแนนในแต่ละสาขาวิชาที่นักเรียนหญิง เลือก

ลำดับที่	วิชา	คะแนนรวม
๑	รัฐศาสตร์	๑๒๑๖
๒	พาณิชย์ศาสตร์	๑๑๔๔
๓	ศิลปศาสตร์	๑๑๓๘
๔	เศรษฐศาสตร์	๑๑๓๑
๕	นิติศาสตร์	๑๐๘๓
๖	การศึกษา	๑๐๘๓
๗	เกษตรศาสตร์	๑๐๘๑
๘	แพทยศาสตร์	๑๐๘๐
๙	พยาบาล	๘๘๘
๑๐	วิทยาศาสตร์	๘๖๑
๑๑	สังคมสงเคราะห์	๘๕๕
๑๒	บริหารธุรกิจ	๘๔๖
๑๓	สถาปัตยกรรม	๘๖๓
๑๔	ศิลปากร	๘๕๕
๑๕	วิศวกรรมศาสตร์	๘๑๘
๑๖	เทคนิค	๖๔๘

ตาราง ๗. แสดงให้เห็นว่านักเรียนหญิงมีกานิยมสูงสุดต่อวิชารัฐศาสตร์ รองลงมา
คือ พาณิชยศาสตร์ และศิลปศาสตร์ สำหรับวิชาที่นักเรียนหญิงมีกานิยมต่ำที่สุดนั้นได้แก่ เทคนิค

ตาราง ๔. เปรียบเทียบลำดับการนิยามตามคะแนนเฉลี่ยในสาขาวิชาที่กลุ่มนักเรียนชายและกลุ่มนักเรียนหญิงได้เลือก

รายวิชา	ภาษา	คณิตศาสตร์	วิทยาศาสตร์	เทคโนโลยี	การศึกษาศาสตร์	ภาษาต่างประเทศ	การศึกษาศาสตร์	วิทยาศาสตร์	วิทยาศาสตร์	วิทยาศาสตร์	วิทยาศาสตร์	วิทยาศาสตร์	วิทยาศาสตร์	วิทยาศาสตร์	วิทยาศาสตร์	วิทยาศาสตร์	วิทยาศาสตร์	วิทยาศาสตร์
นักเรียนชาย	X	๓.๓๖	๔.๔๖	๔.๐๔	๔.๔๖	๔.๔๖	๔.๔๖	๔.๔๖	๔.๔๖	๔.๔๖	๔.๔๖	๔.๔๖	๔.๔๖	๔.๔๖	๔.๔๖	๔.๔๖	๔.๔๖	๔.๔๖
	R	๒	๕	๓	๒	๒	๒	๒	๒	๒	๒	๒	๒	๒	๒	๒	๒	๒
นักเรียนหญิง	X	๔.๓๒	๔.๓๒	๔.๓๒	๔.๓๒	๔.๓๒	๔.๓๒	๔.๓๒	๔.๓๒	๔.๓๒	๔.๓๒	๔.๓๒	๔.๓๒	๔.๓๒	๔.๓๒	๔.๓๒	๔.๓๒	๔.๓๒
	R	๑	๑	๑	๑	๑	๑	๑	๑	๑	๑	๑	๑	๑	๑	๑	๑	๑

จากตาราง ๔. แสดงว่าเมื่อนำคะแนนเฉลี่ย ๓๒ ว่าจำนวนวิชาที่นักเรียนชายได้เลือกไปหาค่าเฉลี่ย (๔.๐๔) ได้แก่วิชาวิทยาศาสตร์ ซึ่งเป็นที่นิยมของนักเรียนชาย สำหรับนักเรียนหญิงมีคะแนนเฉลี่ยของวิชาที่เป็นลำดับที่ ๔ คะแนนเฉลี่ยต่ำสุด (๒.๔๖) ได้แก่วิชาภาษา ซึ่งเป็นการนิยามของนักเรียนชาย แต่นักเรียนหญิงมีคะแนนเฉลี่ยของวิชาที่เป็นลำดับที่ ๔

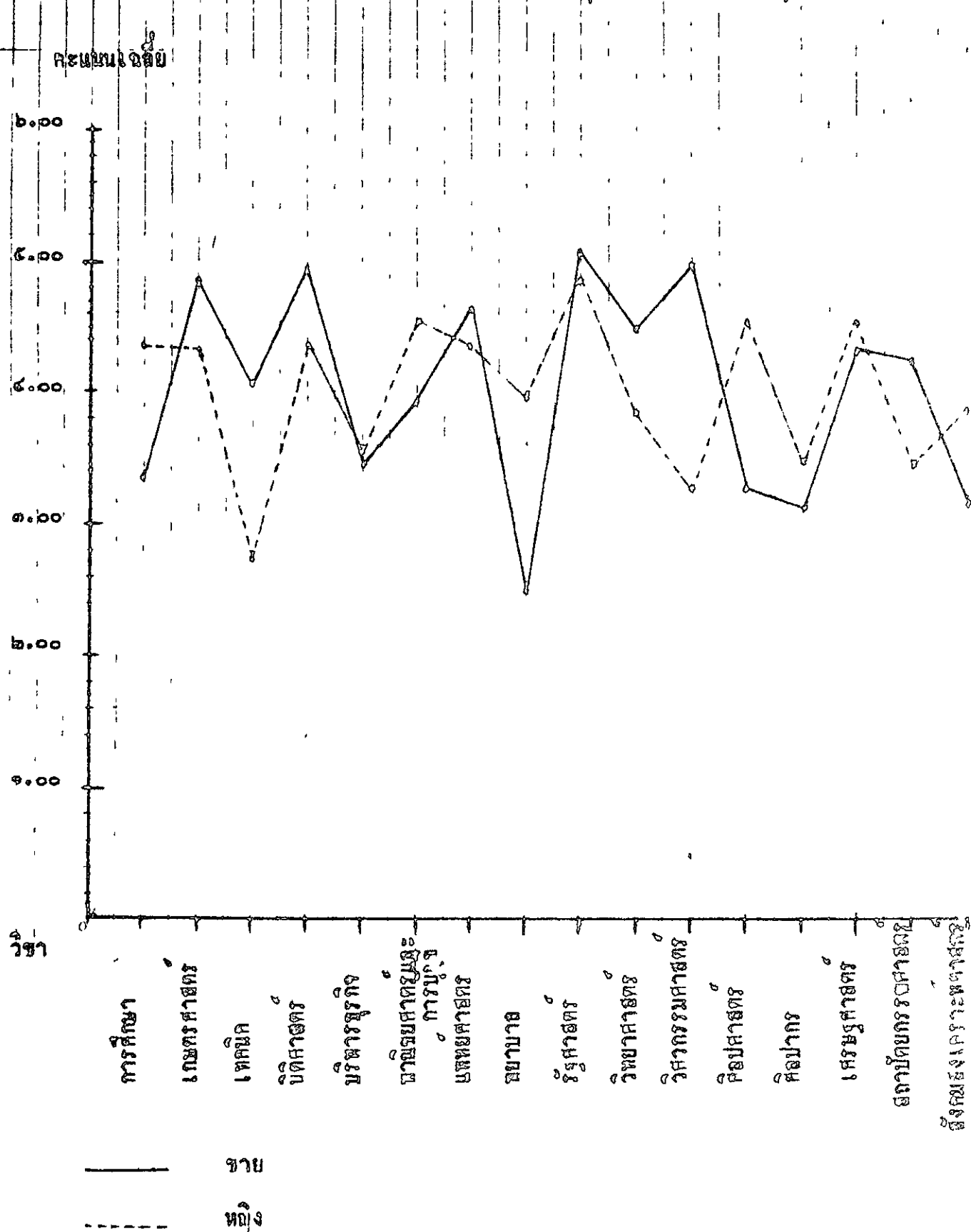
ตาราง ๑๐. วิเคราะห์หาปริมาณในการเลือกวิธีทาง ๑๖ วิธีทาง องค์รวมกับระบบยาแต่ละกลุ่มมักเปรียบเทียบกับ

[illegible]

P. V. S.

[illegible]

ภาค ๒ แผนภาพแสดงการเปรียบเทียบผลการเลือกวิชาของกลุ่มนักเรียนชายและกลุ่มนักเรียนหญิง

สรุปผลการวิเคราะห์ข้อมูลตอนที่ ๒ โค้ดดังนี้ คือ

เมื่อให้นักเรียนในกลุ่มตัวอย่าง เลือกวิชาทั้ง ๑๖ วิชา ให้อยู่ในค่านิยม ๙ อันดับ แล้วปรากฏว่า

ก. วิชาที่นักเรียนชายเลือกเป็นอันดับที่ ๑ คือวิชา วิศวกรรมศาสตร์ ส่วนวิชาที่นักเรียนชายเลือกเป็นอันดับที่ ๙ คือ วิชา พยาบาล

ข. วิชาที่นักเรียนหญิงเลือกเป็นอันดับที่ ๑ คือ วิชา แพทยศาสตร์ ส่วนวิชาที่นักเรียนหญิงเลือกเป็นอันดับที่ ๙ คือ วิชา เทคนิค

เมื่อนำวิชาทั้ง ๑๖ วิชา มาเปรียบเทียบกันตามน้ำหนักคะแนนที่ได้รับจากนักเรียนในกลุ่มตัวอย่างแล้ว จะเห็นว่า

ก. วิชาที่นักเรียนชายเลือกเป็นลำดับที่ ๑ คือวิชา รัฐศาสตร์ รองลงมาคือ วิชา วิศวกรรมศาสตร์ และนิติศาสตร์ ตามลำดับ ส่วนวิชาที่ได้รับเลือกเป็นลำดับสุดท้ายคือวิชา พยาบาล

ข. วิชาที่นักเรียนหญิงเลือกเป็นลำดับที่ ๑ คือวิชา รัฐศาสตร์ รองลงมาคือวิชา พยาธิวิทยา และศิลปศาสตร์ ตามลำดับ ส่วนวิชาที่ได้รับเลือกเป็นลำดับสุดท้าย คือวิชา เทคนิค

เมื่อพิจารณาค่านิยมตามคะแนนเฉลี่ย ๓๖ จำนวนของวิชา ๑๖ วิชาที่กลุ่มนักเรียนชาย และกลุ่มนักเรียนหญิงเลือก พบว่า วิชาที่มีคะแนนเฉลี่ยสูงสุดเป็นลำดับที่ ๑ ได้แก่วิชา รัฐศาสตร์ ซึ่งเป็นของกลุ่มนักเรียนชาย สำหรับกลุ่มนักเรียนหญิงมีคะแนนเฉลี่ยของวิชานี้เป็นลำดับที่ ๔

วิชาที่มีคะแนนเฉลี่ยต่ำสุดเป็นลำดับที่ ๑๖ ได้แก่วิชา พยาบาล ซึ่งเป็นของกลุ่มนักเรียนชาย สำหรับกลุ่มนักเรียนหญิงมีคะแนนเฉลี่ยของวิชานี้เป็นลำดับที่ ๑๔

สหสัมพันธ์ของลำดับค่านิยมในการ เลือกวิชาของนักเรียนชายหญิง มีความสัมพันธ์ หรือแปรผันร่วมกันน้อยที่สุด ($r = .๑๙๒$)

ผลการวิเคราะห์ทางสถิติพบว่า ค่านิยมทางการศึกษาของนักเรียนชายและหญิง ไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติระดับ .๐๐ ($H = .๐๐๐ \quad P < .๐๑$)

ตาราง ๑๖. แสดงการเปรียบเทียบค่าสัมประสิทธิ์ความแตกต่างในแง่ของชนิดของกิจกรรมทางกาย

[illegible]

จากตาราง ๑๒. แสดงว่าเมื่อค่าคะแนนเฉลี่ย ๕๕ จำนวนจำกัดค่าตัวจากสูงไปต่ำแล้ว คะแนนเฉลี่ยสูงสุด (๕.๕๓๒) ได้แก่วิชาเกษตรศาสตร์ ซึ่งเป็นภาาิยมของนักเรียนกลุ่มผลสัมฤทธิ์สูง สำหรับนักเรียนกลุ่มผลสัมฤทธิ์ปานกลางและต่ำ มีคะแนนเฉลี่ยของวิชาเป็นลำดับที่ ๕๕ และ ๒๓ ตามลำดับ คะแนนเฉลี่ยต่ำสุด (๒.๖๔๔) ได้แก่วิชาศิลปะการร้องเป็นลำดับของนักเรียนกลุ่มผลสัมฤทธิ์สูง สำหรับนักเรียนกลุ่มผลสัมฤทธิ์ปานกลางและต่ำ มีคะแนนเฉลี่ยของวิชาเป็นลำดับที่ ๔๔ และ ๒๕ ตามลำดับ

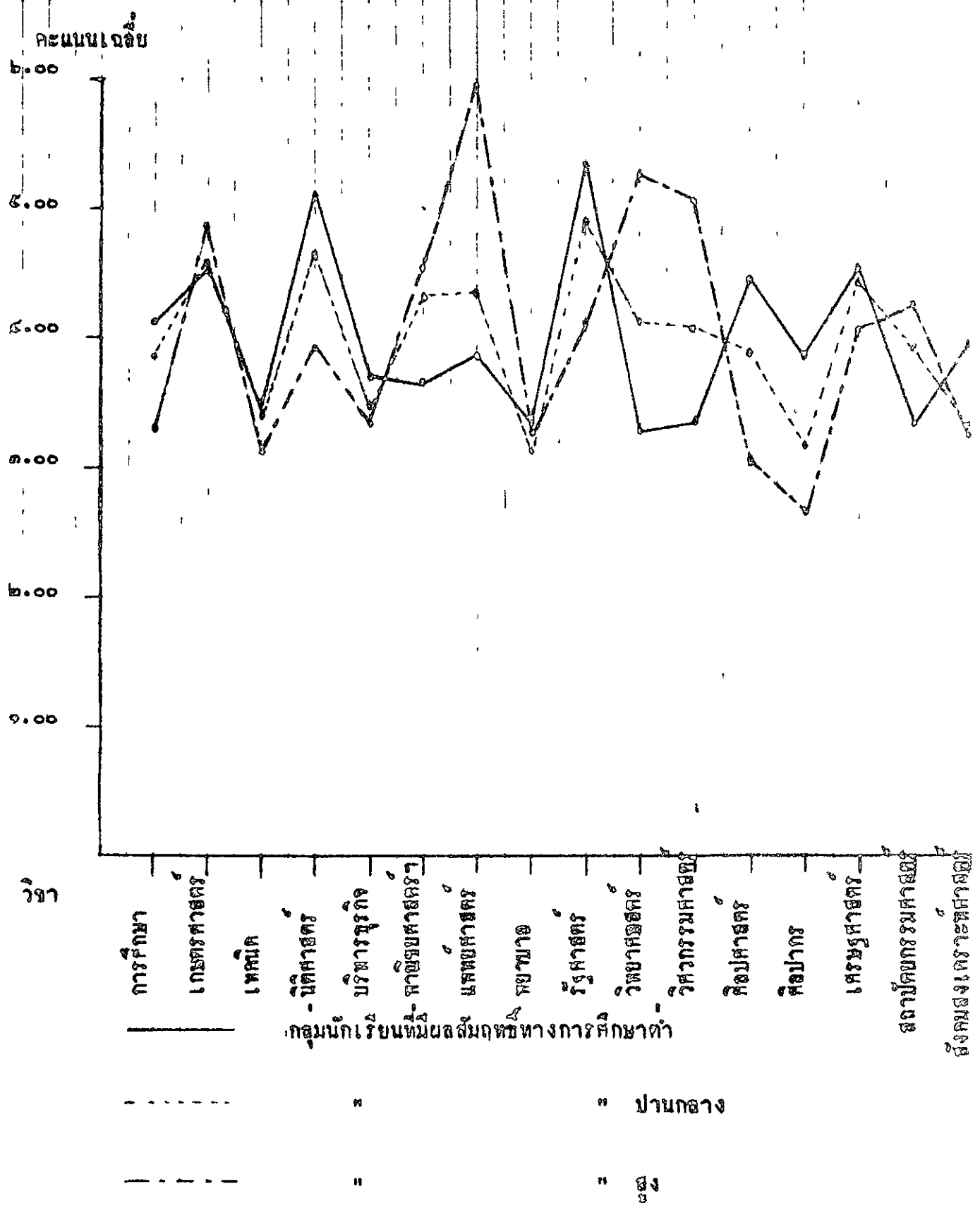
ตาราง ๑๓. แสดงผลการวิเคราะห์ความแตกต่างของภาคีในแผนปฏิบัติการทาง
ตาราง ๑๓. แสดงผลการวิเคราะห์ความแตกต่างของภาคีในแผนปฏิบัติการทาง

[illegible]

P.V. 09

[illegible]

ภาพที่ ๑ แสดงภาพเปรียบเทียบเลือกอาชีพของกลุ่มนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาต่างกัน

สรุปผลการวิเคราะห์ข้อมูลตอนที่ ๓ ได้ดังนี้ คือ

กลุ่มนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษา ๓ ระดับ เลือกวิชา ๑๖ วิชา ในลำดับที่ต่างกัน ดังนี้

ก. วิชาที่กลุ่มนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาคำเลือกเป็นลำดับที่ ๑ ได้แก่ วิชา รัฐศาสตร์ รองลงมาก็อวิชา นิติศาสตร์ และเศรษฐศาสตร์ ตามลำดับ ส่วนวิชาที่ได้รับเลือกเป็นลำดับสุดท้าย คือ วิชา วิทยาศาสตร์

ข. วิชาที่กลุ่มนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษานกลาง เลือกเป็นลำดับที่ ๑ คือ วิชา รัฐศาสตร์ รองลงมาก็อวิชา นิติศาสตร์ และเกษตรศาสตร์ ตามลำดับ ส่วนวิชาที่นักเรียนกลุ่มนี้เลือกเป็นลำดับสุดท้ายคือ วิชา พยาบาล

ค. วิชาที่กลุ่มนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาสูง เลือกเป็นลำดับที่ ๑ คือ วิชา แพทยศาสตร์ รองลงมาก็อวิชา วิทยาศาสตร์ และวิศวกรรมศาสตร์ ตามลำดับ ส่วนวิชาที่นักเรียนกลุ่มนี้เลือกเป็นลำดับสุดท้าย คือ วิชา ศิลปากร

เมื่อพิจารณาคำนิยมความคะแนนเฉลี่ย ๔๔ จำนวนของวิชา ๑๖ วิชา ที่นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาต่างกันเลือก พบว่า

ก. วิชาที่มีคะแนนเฉลี่ยสูงสุดเป็นลำดับที่ ๑ คือ วิชา แพทยศาสตร์ ซึ่งเป็นของกลุ่มนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาสูง ส่วนกลุ่มนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษานกลางและต่ำ มีคะแนนเฉลี่ยของวิชานี้เป็นลำดับที่ ๔๔ และ ๒๔ ตามลำดับ

ผลการวิเคราะห์ทางสถิติพบว่า คำนิยมทางการศึกษาของนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาต่างกัน ไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑

$$(H = .๑๔๔ \quad P < .๐๑)$$

ตาราง ๑๕. แสดงการเปรียบเทียบค่าดัชนีสมรรถภาพและแผนเผชิญในแง่ของวิชาของคณะครูและบุคลากรทางการศึกษา

รายวิชา	การคำนวณ	คะแนนรวม	คะแนนเฉลี่ย	คะแนนสูงสุด	คะแนนต่ำสุด	คะแนนเฉลี่ย	คะแนนสูงสุด	คะแนนต่ำสุด	คะแนนเฉลี่ย	คะแนนสูงสุด	คะแนนต่ำสุด	คะแนนเฉลี่ย	คะแนนสูงสุด	คะแนนต่ำสุด	คะแนนเฉลี่ย	คะแนนสูงสุด	คะแนนต่ำสุด	คะแนนเฉลี่ย
วิชาคณิตศาสตร์	X	๓.๘๕๖	๔.๖๐๖	๔.๖๐๖	๔.๖๐๖	๔.๖๐๖	๔.๖๐๖	๔.๖๐๖	๔.๖๐๖	๔.๖๐๖	๔.๖๐๖	๔.๖๐๖	๔.๖๐๖	๔.๖๐๖	๔.๖๐๖	๔.๖๐๖	๔.๖๐๖	๔.๖๐๖
	R	๑๔	๖	๖	๖	๖	๖	๖	๖	๖	๖	๖	๖	๖	๖	๖	๖	๖
วิชาภาษาอังกฤษ	X	๓.๘๕๖	๔.๖๐๖	๔.๖๐๖	๔.๖๐๖	๔.๖๐๖	๔.๖๐๖	๔.๖๐๖	๔.๖๐๖	๔.๖๐๖	๔.๖๐๖	๔.๖๐๖	๔.๖๐๖	๔.๖๐๖	๔.๖๐๖	๔.๖๐๖	๔.๖๐๖	๔.๖๐๖
	R	๑๔	๖	๖	๖	๖	๖	๖	๖	๖	๖	๖	๖	๖	๖	๖	๖	๖

จากตาราง ๑๕. แสดงว่าเมื่อนำคะแนนเฉลี่ย ๑๖ จำนวนมาจัดลำดับจากสูงไปต่ำแล้ว คะแนนเฉลี่ยสูงสุด (๔.๘๕๖) ได้แก่วิชาภาษาอังกฤษ ซึ่งเป็นค่าเฉลี่ยของรายวิชาภาษาอังกฤษ สำหรับนักวิจัยที่ศึกษาถึงผลกระทบของคะแนนเฉลี่ยของวิชาเป็นลำดับที่ ๓ คะแนนเฉลี่ยค่ากับสหภาพ (๒.๘๕๖) ได้แก่วิชาที่ ๑๖ และ ๑๗ ซึ่งเป็นค่าเฉลี่ยของรายวิชาภาษาอังกฤษและแผนเผชิญในแง่ของวิชาของคณะครูและบุคลากรทางการศึกษา

ตาราง ๑๖. แสดงผลการวิเคราะห์ความแตกต่างระหว่างกลุ่มทางการศึกษาของนักเรียนที่ศึกษาชั้นมัธยมศึกษาและระดับถึงเอกการ

รายตัววิชา	ความรู้	การอ่าน	การเขียน	การคิด	การฟัง	การพูด	การปฏิบัติ	การสังเกต	การวิเคราะห์	การสรุป	การประเมิน	การนำเสนอ	การสื่อสาร
วิชาคณิตศาสตร์	$\bar{X}$ ๓.๘๕๖	๔.๖๐๖	๓.๗๗๕	๔.๖๕๑	๔.๖๕๑	๔.๖๕๑	๔.๖๕๑	๔.๖๕๑	๔.๖๕๑	๔.๖๕๑	๔.๖๕๑	๔.๖๕๑	๔.๖๕๑
	R ๑๕	๒๗	๕	๒๕	๒๕	๒๕	๒๕	๒๕	๒๕	๒๕	๒๕	๒๕	๒๕
วิชาสังคมศึกษา	$\bar{X}$ ๓.๘๕๖	๔.๖๕๑	๔.๖๕๑	๔.๖๕๑	๔.๖๕๑	๔.๖๕๑	๔.๖๕๑	๔.๖๕๑	๔.๖๕๑	๔.๖๕๑	๔.๖๕๑	๔.๖๕๑	๔.๖๕๑
	R ๑๗	๒๕	๕	๒๕	๒๕	๒๕	๒๕	๒๕	๒๕	๒๕	๒๕	๒๕	๒๕

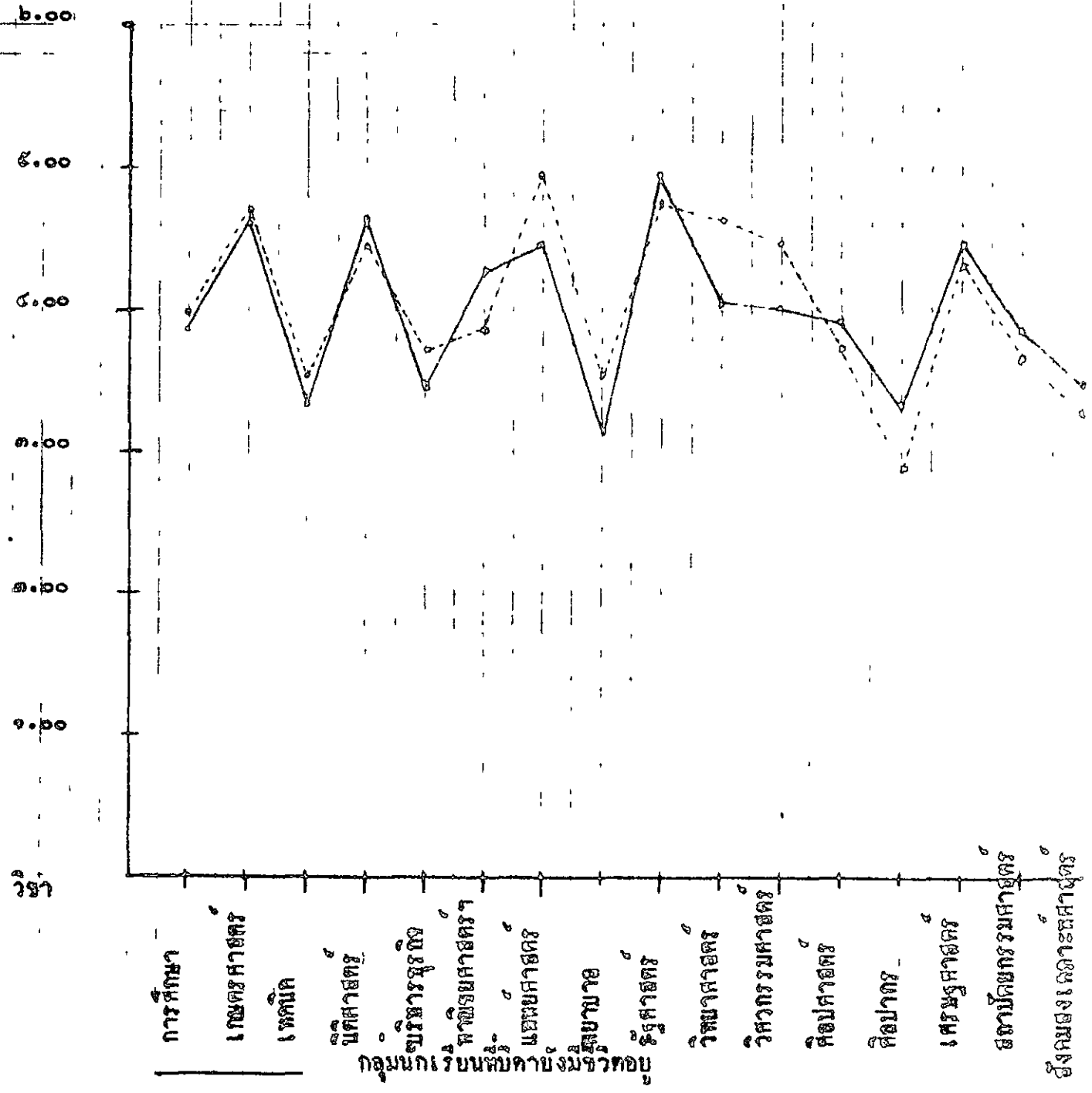
P < .๐๑

จากตาราง ๑๖. ผลปรากฏว่าการศึกษาระหว่างนักเรียนกลุ่มที่ศึกษาชั้นมัธยมศึกษาและระดับถึงเอกการมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่น .๐๑ ซึ่งได้เพิ่มพูนความรู้ในการศึกษาชั้นมัธยมศึกษาและระดับถึงเอกการมากขึ้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งในด้านความรู้เกี่ยวกับสังคมศึกษาและประวัติศาสตร์ ซึ่งมีความสำคัญต่อการศึกษาระดับสูงต่อไป

ภาพ ๔ เสนภาพแสดงการเปรียบเทียบการเลือกวิชาของกลุ่มนักเรียนที่มีความซวคอบุและกลุ่มนักเรียนที่

หัดค้ำถึงแกกรรม

คะแนนเฉลี่ย

กลุ่มนักเรียนที่หัดค้ำถึงแกกรรม

สรุปผลการวิเคราะห์ข้อมูลตอนที่ ๔ ใต้ดังนี้ คือ

กลุ่มนักเรียนที่บิดายังมีชีวิตอยู่ และกลุ่มนักเรียนที่บิดาถึงแก่กรรม เลือกวิชา ๑๒ วิชา ในลำดับที่ต่างกันดังนี้

ก. วิชาที่กลุ่มนักเรียนที่บิดายังมีชีวิตอยู่เลือกเป็นลำดับที่ ๑ ได้แก่วิชา รัฐศาสตร์ รองลงมาคือวิชา นิติศาสตร์ และเกษตรศาสตร์ ตามลำดับ ส่วนวิชาที่นักเรียนกลุ่มนี้ เลือกเป็นลำดับสุดท้าย คือวิชา พยาบาล

ข. วิชาที่กลุ่มนักเรียนที่บิดาถึงแก่กรรมเลือกเป็นลำดับที่ ๑ ได้แก่วิชา แพทย์ศาสตร์ รองลงมาคือวิชา รัฐศาสตร์ และเกษตรศาสตร์ ตามลำดับ ส่วนวิชาที่นักเรียนกลุ่มนี้เลือก เป็นลำดับสุดท้าย คือวิชา ศิลปากร

เมื่อพิจารณาคำนิยมตามคะแนนเฉลี่ย ๑๒ จำนวนของวิชาทั้ง ๑๒ วิชาที่นักเรียน ทั้ง ๒ กลุ่มเลือก พบว่า

ก. วิชาที่มีคะแนนเฉลี่ยสูงสุดเป็นลำดับที่ ๑ ได้แก่วิชา รัฐศาสตร์ ซึ่งเป็นของกลุ่ม นักเรียนที่บิดายังมีชีวิตอยู่ ส่วนกลุ่มนักเรียนที่บิดาถึงแก่กรรมมีคะแนนเฉลี่ยของวิชานี้ เป็นลำดับที่ ๓

ข. วิชาที่มีคะแนนเฉลี่ยต่ำสุดเป็นลำดับที่ ๑๒ ได้แก่วิชา ศิลปากร ซึ่งเป็นของกลุ่ม นักเรียนที่บิดาถึงแก่กรรม ส่วนกลุ่มนักเรียนที่บิดายังมีชีวิตอยู่มีคะแนนเฉลี่ยของวิชานี้เป็น ลำดับที่ ๒๕

สหสัมพันธ์ของลำดับคำนิยมในการเลือกวิชาของนักเรียนทั้ง ๒ กลุ่ม มีความสัมพันธ์ หรือแปรผันร่วมกันมาก ($p = .๘๕$)

ผลการวิเคราะห์ทางสถิติพบว่าคำนิยม ทางการศึกษาของนักเรียนที่บิดายังมีชีวิตอยู่ และถึงแก่กรรม ไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑

($H = .๐๐๑$ $P < .๐๑$)

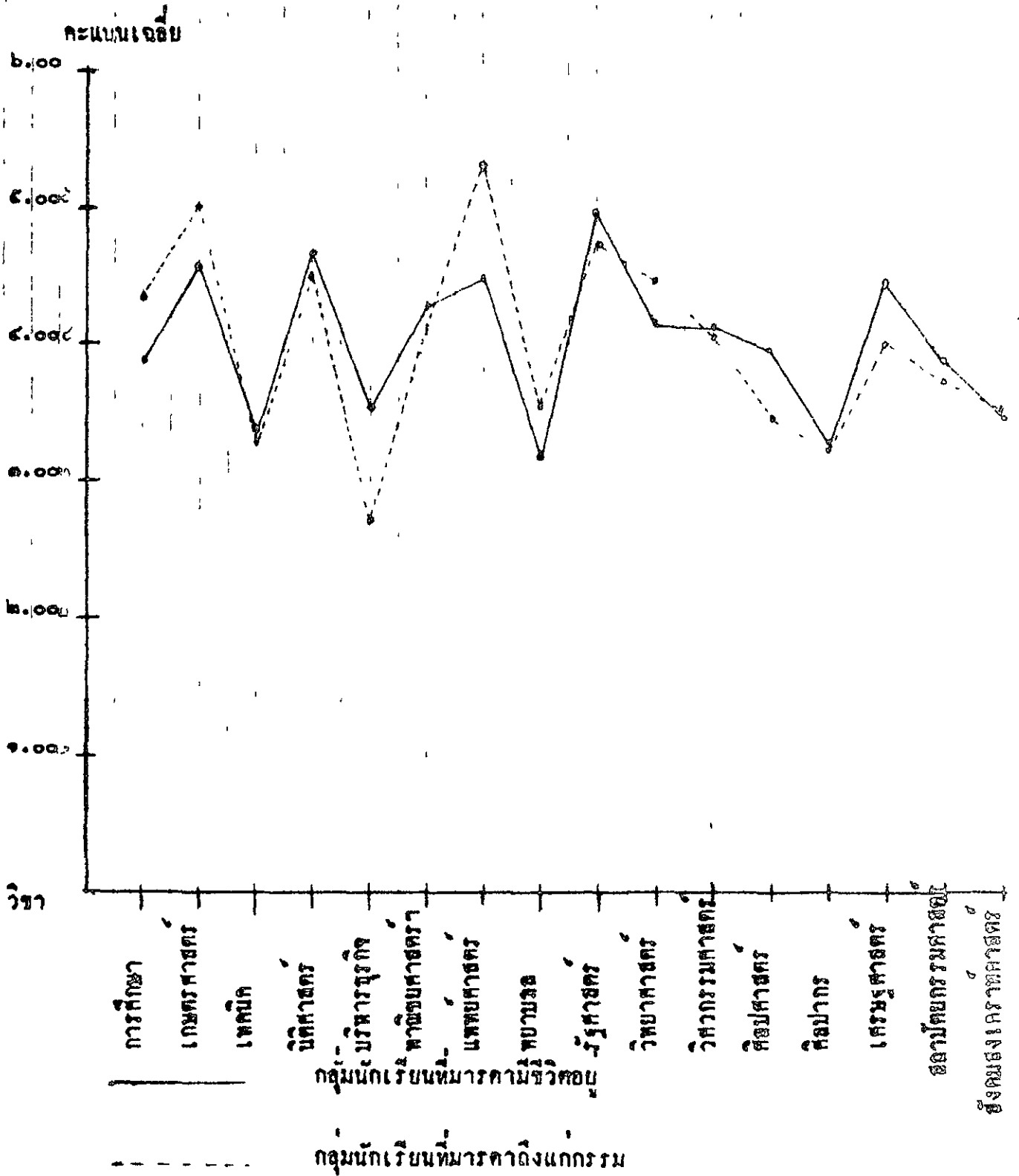
ตาราง ๑๕. แสดงผลการวิเคราะห์ความแตกต่างของทางด้านการจัดการที่กระทำของนักเรียนตามระดับชั้นประถมศึกษา และระดับมัธยมศึกษา

รายชื่อวิชา	ความรู้	การอ่าน	การเขียน	การฟัง	การพูด	การคิด	การปฏิบัติ	การสังเกต	การประเมิน	การสรุป	การนำเสนอ	การสื่อสาร	การแก้ปัญหา
มารดาชั้นมัธยมศึกษา	X	๓.๘๘๘	๔.๕๕๕	๓.๘๘๘	๔.๕๕๕	๓.๘๘๘	๔.๕๕๕	๓.๘๘๘	๔.๕๕๕	๓.๘๘๘	๔.๕๕๕	๓.๘๘๘	๔.๕๕๕
	R	๑๕	๒๕	๑๕	๒๕	๑๕	๒๕	๑๕	๒๕	๑๕	๒๕	๑๕	๒๕
มารดาชั้นประถมศึกษา	X	๔.๕๕๕	๔.๕๕๕	๔.๕๕๕	๔.๕๕๕	๔.๕๕๕	๔.๕๕๕	๔.๕๕๕	๔.๕๕๕	๔.๕๕๕	๔.๕๕๕	๔.๕๕๕	๔.๕๕๕
	R	๒๕	๓๕	๒๕	๓๕	๒๕	๓๕	๒๕	๓๕	๒๕	๓๕	๒๕	๓๕

P < .๐๑

จากการวิจัย ผลปรากฏว่านักเรียนชั้นประถมศึกษาสามารถจัดการเรียนการสอนได้เป็นอย่างดี และนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาสามารถจัดการเรียนการสอนได้เป็นอย่างดี ผลการวิจัยพบว่านักเรียนชั้นประถมศึกษาสามารถจัดการเรียนการสอนได้เป็นอย่างดี และนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาสามารถจัดการเรียนการสอนได้เป็นอย่างดี ผลการวิจัยพบว่านักเรียนชั้นประถมศึกษาสามารถจัดการเรียนการสอนได้เป็นอย่างดี และนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาสามารถจัดการเรียนการสอนได้เป็นอย่างดี

ภาพ ๕ เสนภาพแสดงการเปรียบเทียบการเลือกวิชาของกลุ่มนักเรียนที่มารดาไม่มีชีวิตอยู่และกลุ่มนักเรียนที่มารดาถึงแก่กรรม

สรุปผลการวิเคราะห์ข้อมูลตอนที่ ๕ ได้ดังนี้ คือ

กลุ่มนักเรียนที่มารดายังมีชีวิตอยู่ และกลุ่มนักเรียนที่มารดาถึงแก่กรรม
เลือกวิชา ๑๒ วิชา ในลำดับที่ต่างกันดังนี้

ก. วิชาที่กลุ่มนักเรียนที่มารดายังมีชีวิตอยู่เลือกเป็นลำดับที่ ๑ ได้แก่วิชา รัฐศาสตร์
รองลงมา คือวิชา นิติศาสตร์ และเกษตรศาสตร์ ตามลำดับ ส่วนวิชาที่นักเรียนกลุ่มนี้เลือก
เป็นลำดับสุดท้าย ได้แก่วิชา พยาบาล

ข. วิชาที่กลุ่มนักเรียนที่มารดาถึงแก่กรรมเลือกเป็นลำดับที่ ๑ ได้แก่วิชา แพทยศาสตร์
รองลงมาคือวิชา เกษตรศาสตร์ และรัฐศาสตร์ ตามลำดับ ส่วนวิชาที่นักเรียนกลุ่มนี้เลือกเป็น
ลำดับสุดท้ายได้แก่วิชา บริหารธุรกิจ

เมื่อพิจารณาจากนิยามตามคะแนนเฉลี่ย ๗ จำนวนของวิชาทั้ง ๑๒ วิชาที่นักเรียน
ทั้ง ๒ กลุ่มเลือก พบว่า

ก. วิชาที่มีคะแนนเฉลี่ยสูงสุดเป็นลำดับที่ ๑ ได้แก่วิชา แพทยศาสตร์ ซึ่งเป็นของ
กลุ่มนักเรียนที่มารดาถึงแก่กรรม สำหรับกลุ่มนักเรียนที่มารดายังมีชีวิตอยู่มีคะแนนเฉลี่ยของ
วิชานี้เป็นลำดับที่ ๘

ข. วิชาที่มีคะแนนเฉลี่ยต่ำสุดเป็นลำดับที่ ๑๒ ได้แก่วิชา บริหารธุรกิจ ซึ่งเป็นของ
กลุ่มนักเรียนที่มารดาถึงแก่กรรม ส่วนกลุ่มนักเรียนที่มารดายังมีชีวิตอยู่มีคะแนนเฉลี่ยของวิชา
นี้เป็นลำดับที่ ๕๓

สหสัมพันธ์ของอันดับค่านิยมในการเลือกวิชาของนักเรียนที่มารดายังมีชีวิตอยู่ และ
มารดาถึงแก่กรรมยังมีความสัมพันธ์ที่แปรผันร่วกันมาก ($P = .๔๓$)

จากผลการวิเคราะห์ทางสถิติ พบว่าค่านิยมทางการศึกษาของกลุ่มนักเรียนที่
มารดายังมีชีวิตอยู่ และกลุ่มนักเรียนที่มารดาถึงแก่กรรมไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ
ทางสถิติที่ระดับ .๐๑ ($H = .๐๐๑ P < .๐๑$)

การวิเคราะห์ข้อมูลบทที่ ๒

ตาราง ๒๐. แสดงลำดับการเพิ่มทางการศึกษาของลูกวัยเรียนตามความสามารถเฉพาะตัว

[illegible]

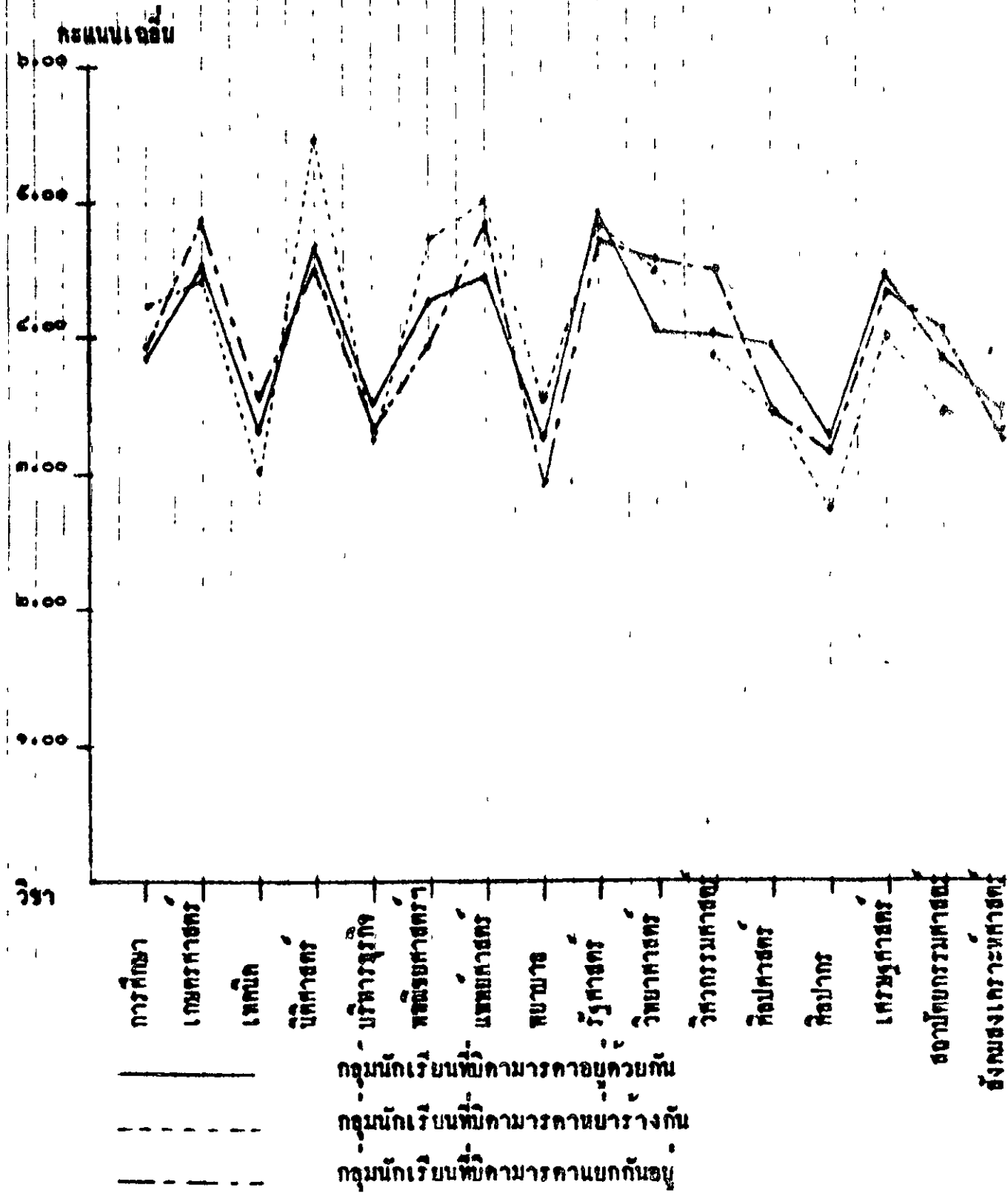
จากตาราง ๒๐. จะเห็นว่าคุณมกเรบพบความสามารถของกมเลอกรวาร์รัฐาสตร เปนล่ำซำท ๑ รวงลงนากอวราชะทาสตร และ เกษตรศาสตร
ล่ำซำซุททายไคแกววิชาพยาบาล ส่ำทรับคูนนเกเรบพบความสามารถทางกนจะเลอกรวาลิจิศาสตร เปนล่ำซำท ๑ รวงลงนากอวแพทยศาสตร และรัฐาสตร
ตามล่ำซำท ล่ำซำซุททายไคแกวลิดปากร สวณคูนนเกเรบพบความสามารถแยกกันเบนล่ำซำท ๑ รวงลงนากอวแพทยศาสตร
และรัฐาสตร ล่ำซำซุททายไคแกพยาบาล

ตาราง ๒๑. แสดงการเปรียบเทียบมูลค่าและแนวโน้มผลกระทบจากความเสี่ยงด้านความมั่นคงทางพลังงาน

[illegible]

จากตาราง ๒๑. แสดงว่าเมื่อนำคะแนนเฉลี่ย ๔๕ จำนวนมาจัดค่าตัวจากสูงไปหาต่ำแล้ว คะแนนเฉลี่ยสูงสุด (๕.๔๔๔) ได้แก่วิชาคณิตศาสตร์ ซึ่งเป็นภาณของกลุ่มนักเรียนที่มีความรู้ความสามารถทางคณิตศาสตร์ สำหรับนักวิทยาศาสตร์มีความรู้ความสามารถทางด้านวิทยาศาสตร์ และ ๑๔ ภาณสำคัญ คะแนนเฉลี่ยสำคัญสุดท้าย (๒.๗๗๗) ได้แก่วิชากฎหมาย (๒.๗๗๗) ได้แก่วิชากฎหมาย (๒.๗๗๗) ส่วนนักวิทยาศาสตร์ บัณฑิตทางการศึกษาก็ได้คะแนนเฉลี่ยของวิชาเป็นลำดับที่ ๔๑ และ ๔๕ ตามลำดับ

ภาพ ๖ เสนภาพผลของการเปรียบเทียบการเลือกวิชาของกลุ่มนักเรียนที่สภาพการทำงานจริงมีค่า
 มารค่าต่างกัน

สรุปผลการวิเคราะห์ข้อมูลตอนที่ ๒ ไต่ถ่วงนี้ ถือ

กลุ่มนักเรียนที่มีความสามารถอยู่ด้วยกัน กลุ่มนักเรียนที่มีความสามารถย่ำแย่ และกลุ่มนักเรียนที่มีความสามารถแยกกันอยู่ เลือกวิชา ๑๒ วิชา ในลำดับที่ต่างกัน ดังนี้

ก. วิชาที่กลุ่มนักเรียนที่มีความสามารถอยู่ด้วยกันเลือกเป็นลำดับที่ ๑ ได้แก่ วิชา รัฐศาสตร์ รองลงมาคือวิชา นิติศาสตร์ และเกษตรศาสตร์ ตามลำดับ ส่วนวิชาที่นักเรียนกลุ่มนี้เลือกเป็นลำดับสุดท้าย คือวิชา ภาษาอังกฤษ

ข. วิชาที่กลุ่มนักเรียนที่มีความสามารถย่ำแย่กันเลือกเป็นลำดับที่ ๑ ได้แก่ วิชา นิติศาสตร์ รองลงมาคือวิชา แพทย์ศาสตร์ และรัฐศาสตร์ ตามลำดับ ส่วนวิชาที่นักเรียนกลุ่มนี้เลือกเป็นลำดับสุดท้าย คือวิชา ศิลปการ

ค. วิชาที่กลุ่มนักเรียนที่มีความสามารถแยกกันอยู่เลือกเป็นลำดับที่ ๑ ได้แก่ วิชา เกษตรศาสตร์ รองลงมาคือวิชา แพทย์ศาสตร์ และรัฐศาสตร์ ตามลำดับ ส่วนวิชาที่นักเรียนกลุ่มนี้เลือกเป็นลำดับสุดท้าย คือวิชา ภาษาอังกฤษ

เมื่อพิจารณาคำนิยมตามคะแนนเฉลี่ย ๔๔ จำนวนของวิชาทั้ง ๑๒ วิชาที่นักเรียนทั้ง ๓ กลุ่มเลือก พบว่า

ก. วิชาที่มีคะแนนเฉลี่ยสูงสุดเป็นลำดับที่ ๑ ได้แก่ วิชา นิติศาสตร์ ซึ่งเป็นของกลุ่มนักเรียนที่มีความสามารถย่ำแย่กัน สำหรับกลุ่มนักเรียนที่มีความสามารถอยู่ด้วยกัน และมีความสามารถแยกกันอยู่มีคะแนนเฉลี่ยของวิชานี้เป็นลำดับที่ ๕ และ ๑๔ ตามลำดับ

ข. วิชาที่มีคะแนนเฉลี่ยต่ำสุดเป็นลำดับที่ ๔๔ ได้แก่ วิชา ศิลปการ ซึ่งเป็นของกลุ่มนักเรียนที่มีความสามารถย่ำแย่กัน สำหรับกลุ่มนักเรียนที่มีความสามารถอยู่ด้วยกัน และมีความสามารถแยกกันอยู่มีคะแนนเฉลี่ยของวิชานี้เป็นลำดับที่ ๕๐ และ ๔๕ ตามลำดับ

ผลการวิเคราะห์ทางสถิติ พบว่า คำนิยมทางการศึกษาของนักเรียนทั้ง ๓ กลุ่ม ไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑ ($H = .๐๐๒$ $P < .๐๑$)

ตาราง ๒๔. แผนผังการเปรียบเทียบ เพื่อยาลำดับการนิยามตามกะแนแนเฉลี่ยในแง่ของวิชาของกลุ่มนักเรียนที่มีความรู้ระดับการศึกษิต่างกัน

รายชื่อนักวิชา	คะแนน	วิชาคณิตศาสตร์	วิชาวิทยาศาสตร์	วิชาสังคมศึกษา	วิชาภาษาต่างประเทศ	วิชาศิลปะ	วิชาพลศึกษา	วิชาดนตรี	วิชาภาษาต่างประเทศ	วิชาภาษาต่างประเทศ	วิชาภาษาต่างประเทศ	วิชาภาษาต่างประเทศ
ระดับการศึกษาของนักศึกษา												
ระดับการศึกษาของนักศึกษา	๓.๕๖๔	๔.๖๖๔	๔.๖๖๔	๔.๖๖๔	๔.๖๖๔	๔.๖๖๔	๔.๖๖๔	๔.๖๖๔	๔.๖๖๔	๔.๖๖๔	๔.๖๖๔	๔.๖๖๔
ทำมาก	๓๔	๓๔	๓๔	๓๔	๓๔	๓๔	๓๔	๓๔	๓๔	๓๔	๓๔	๓๔
ระดับการศึกษาของนักศึกษา	๓.๕๖๔	๔.๖๖๔	๔.๖๖๔	๔.๖๖๔	๔.๖๖๔	๔.๖๖๔	๔.๖๖๔	๔.๖๖๔	๔.๖๖๔	๔.๖๖๔	๔.๖๖๔	๔.๖๖๔
ทำ	๔๐	๔๐	๔๐	๔๐	๔๐	๔๐	๔๐	๔๐	๔๐	๔๐	๔๐	๔๐
ระดับการศึกษาของนักศึกษา	๓.๕๖๔	๔.๖๖๔	๔.๖๖๔	๔.๖๖๔	๔.๖๖๔	๔.๖๖๔	๔.๖๖๔	๔.๖๖๔	๔.๖๖๔	๔.๖๖๔	๔.๖๖๔	๔.๖๖๔
ปานกลาง	๓๔	๓๔	๓๔	๓๔	๓๔	๓๔	๓๔	๓๔	๓๔	๓๔	๓๔	๓๔
ระดับการศึกษาของนักศึกษา	๓.๕๖๔	๔.๖๖๔	๔.๖๖๔	๔.๖๖๔	๔.๖๖๔	๔.๖๖๔	๔.๖๖๔	๔.๖๖๔	๔.๖๖๔	๔.๖๖๔	๔.๖๖๔	๔.๖๖๔
สูง	๓๔	๓๔	๓๔	๓๔	๓๔	๓๔	๓๔	๓๔	๓๔	๓๔	๓๔	๓๔

จากตาราง ๒๔. แสดงว่าเมื่อมาคะแนนเฉลี่ย ๒๔ จำนวนมาจัดลำดับจากสูงไปต่ำแล้ว กระแนเฉลี่ยสูงสุด (๕.๓๔๔) ได้แก่วิชาวิทยาศาสตร์ ซึ่งเป็นการนิยามของนักศึกษากลุ่มที่มีความรู้ระดับการศึกษิต่างกัน สำหรับนักศึกษากลุ่มที่มีความรู้ระดับการศึกษิต่างกัน ทำ และทำมาก มีคะแนนเฉลี่ยของวิชาเป็นลำดับที่ ๒ ๑๐ และ ๔ ตามลำดับ ส่วนคะแนนเฉลี่ยต่ำสุด (๒.๕๖๔) ได้แก่วิชาภาษาต่างประเทศ ซึ่งเป็นการนิยามของนักศึกษากลุ่มที่มีความรู้ระดับการศึกษิต่างกัน สำหรับนักศึกษากลุ่มที่มีความรู้ระดับการศึกษิต่างกัน ทำ ทำมาก มีคะแนนเฉลี่ยของวิชาเป็นลำดับที่ ๔๐, ๔๐ และ ๔๔ ตามลำดับ

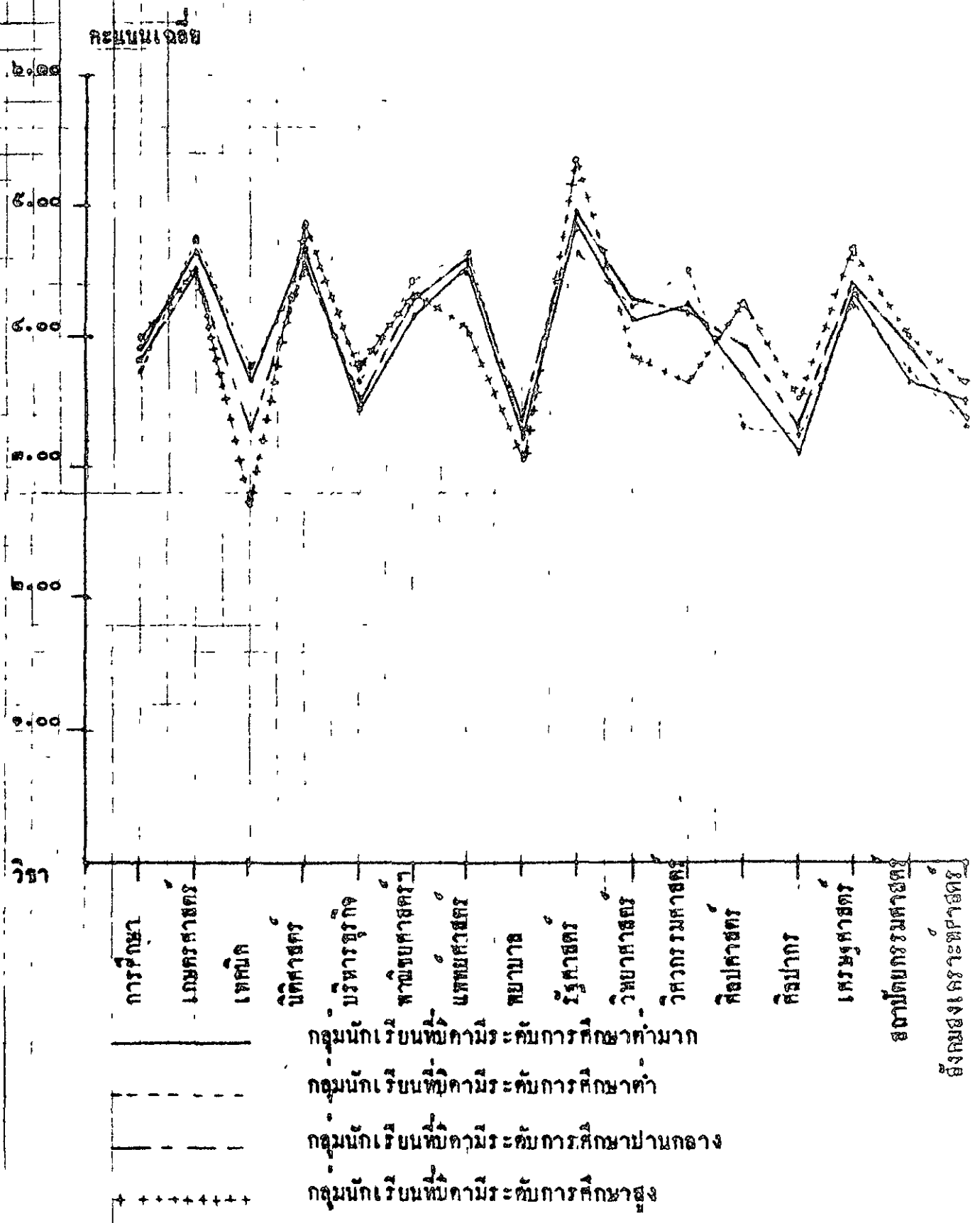
ตาราง ๒๕. แสดงการวิเคราะห์ความแตกต่างของค่าเฉลี่ยทางการศึกษาของนักเรียนที่มีความรู้ความสามารถที่ต่างกัน

รายชื่อวิชา	เลขคณิต	พีชคณิต	เรขาคณิต	ตรีโกณมิติ	แคลคูลัส	ฟิสิกส์	เคมี	ชีววิทยา	จิตวิทยา	การสื่อสาร	การเขียน	การคิดวิเคราะห์	การแก้ปัญหา	การตัดสินใจ
ระดับการศึกษาต้น	๓.๕๖๔	๔.๖๖๔	๓.๖๖๐	๔.๖๖๐	๔.๖๖๐	๔.๖๖๐	๔.๖๖๐	๔.๖๖๐	๔.๖๖๐	๔.๖๖๐	๔.๖๖๐	๔.๖๖๐	๔.๖๖๐	๔.๖๖๐
R	๓๑	๔๔	๒๐	๔๔	๔๔	๒๑	๔๔	๒๑	๔๔	๒๑	๔๔	๒๑	๔๔	๒๑
ระดับการศึกษาต้น	๓.๕๖๔	๔.๖๖๔	๓.๖๖๐	๔.๖๖๐	๔.๖๖๐	๔.๖๖๐	๔.๖๖๐	๔.๖๖๐	๔.๖๖๐	๔.๖๖๐	๔.๖๖๐	๔.๖๖๐	๔.๖๖๐	๔.๖๖๐
R	๓๑	๔๔	๒๐	๔๔	๔๔	๒๑	๔๔	๒๑	๔๔	๒๑	๔๔	๒๑	๔๔	๒๑
ระดับการศึกษาต้น	๓.๕๖๔	๔.๖๖๔	๓.๖๖๐	๔.๖๖๐	๔.๖๖๐	๔.๖๖๐	๔.๖๖๐	๔.๖๖๐	๔.๖๖๐	๔.๖๖๐	๔.๖๖๐	๔.๖๖๐	๔.๖๖๐	๔.๖๖๐
R	๓๑	๔๔	๒๐	๔๔	๔๔	๒๑	๔๔	๒๑	๔๔	๒๑	๔๔	๒๑	๔๔	๒๑
ระดับการศึกษาต้น	๓.๕๖๔	๔.๖๖๔	๓.๖๖๐	๔.๖๖๐	๔.๖๖๐	๔.๖๖๐	๔.๖๖๐	๔.๖๖๐	๔.๖๖๐	๔.๖๖๐	๔.๖๖๐	๔.๖๖๐	๔.๖๖๐	๔.๖๖๐
R	๓๑	๔๔	๒๐	๔๔	๔๔	๒๑	๔๔	๒๑	๔๔	๒๑	๔๔	๒๑	๔๔	๒๑
ระดับการศึกษาต้น	๓.๕๖๔	๔.๖๖๔	๓.๖๖๐	๔.๖๖๐	๔.๖๖๐	๔.๖๖๐	๔.๖๖๐	๔.๖๖๐	๔.๖๖๐	๔.๖๖๐	๔.๖๖๐	๔.๖๖๐	๔.๖๖๐	๔.๖๖๐
R	๓๑	๔๔	๒๐	๔๔	๔๔	๒๑	๔๔	๒๑	๔๔	๒๑	๔๔	๒๑	๔๔	๒๑

$P < 0.05$

จากการวิเคราะห์ผลปรากฏว่าค่าเฉลี่ยทางการศึกษาของนักเรียนทั้ง ๔ กลุ่ม ไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่น ๐.๐๕ ซึ่งหมายความว่าผลการวิจัยครั้งนี้ไม่มีเหตุผลพอที่จะสรุปถึงความแตกต่างในแง่ของระดับการศึกษาได้ เนื่องจากค่าเฉลี่ยของการศึกษาของนักเรียนทั้ง ๔ กลุ่ม มาจากค่าเฉลี่ยของผลรวมคะแนนการสอบที่ต่างกัน

ภาพ ๕ เสนอภาพแสดงการเปรียบเทียบการเลือกวิชาของกลุ่มนักเรียนที่มีความรู้ระดับการศึกษาต่าง ๆ

สรุปผลการวิเคราะห์ข้อมูลตอนที่ ๓ ได้ดังนี้ คือ

กลุ่มนักเรียนที่มีค่าระดับการศึกษากว่า ๔ กลุ่ม เลือกวิชา ๑๖ วิชาในลำดับที่ต่างกันดังนี้

ก. วิชาที่กลุ่มนักเรียนที่มีค่าระดับการศึกษาต่ำมากเลือกเป็นลำดับที่ ๑ คือวิชา รัฐศาสตร์ รองลงมาคือวิชา นิติศาสตร์ และเกษตรศาสตร์ ตามลำดับ ส่วนวิชาที่นักเรียนกลุ่มนี้เลือกเป็นลำดับสุดท้ายคือวิชา ศิลปการ

ข. วิชาที่กลุ่มนักเรียนที่มีค่าระดับการศึกษาต่ำเลือกเป็นลำดับที่ ๑ คือวิชา เกษตรศาสตร์ รองลงมาคือวิชา แพทย์ศาสตร์ และรัฐศาสตร์ ตามลำดับ ส่วนวิชาที่นักเรียนกลุ่มนี้เลือกเป็นลำดับสุดท้าย คือวิชา ศิลปการ

ค. วิชาที่กลุ่มนักเรียนที่มีค่าระดับการศึกษาน้อยเลือกเป็นลำดับที่ ๑ คือวิชา รัฐศาสตร์ รองลงมาคือวิชา แพทย์ศาสตร์ และเกษตรศาสตร์ ตามลำดับ ส่วนวิชาที่นักเรียนกลุ่มนี้เลือกเป็นลำดับสุดท้ายคือวิชา เกษตรการ

ง. วิชาที่กลุ่มนักเรียนที่มีค่าระดับการศึกษาสูงเลือกเป็นลำดับที่ ๑ คือวิชา รัฐศาสตร์ รองลงมาคือวิชา นิติศาสตร์ และเกษตรศาสตร์ ตามลำดับ ส่วนวิชาที่นักเรียนกลุ่มนี้เลือกเป็นลำดับสุดท้ายคือวิชา เทคนิค

เมื่อจำแนกค่าคะแนนคะแนนเฉลี่ย ๒๔ จำนวนของวิชาทั้ง ๑๖ วิชาที่นักเรียนทั้ง ๔ กลุ่มเลือก พบว่า

ก. วิชาที่มีคะแนนเฉลี่ยสูงที่สุดเป็นลำดับที่ ๑ ได้แก่วิชา รัฐศาสตร์ ซึ่งเป็นของกลุ่มนักเรียนที่มีค่าระดับการศึกษาสูง สำหรับกลุ่มนักเรียนที่มีค่าระดับการศึกษาน้อยกว่า และต่ำมาก มีคะแนนเฉลี่ยของวิชานี้เป็นลำดับที่ ๒, ๑๐ และ ๔ ตามลำดับ

ข. วิชาที่มีคะแนนเฉลี่ยต่ำสุดเป็นลำดับที่ ๒๔ คือวิชา เทคนิค ซึ่งเป็นของกลุ่มนักเรียนที่มีค่าระดับการศึกษาสูง สำหรับกลุ่มนักเรียนที่มีค่าระดับการศึกษาน้อยกว่า และต่ำกว่ามาก มีคะแนนเฉลี่ยของวิชานี้เป็นลำดับที่ ๑๖, ๑๔ และ ๔๖ ตามลำดับ

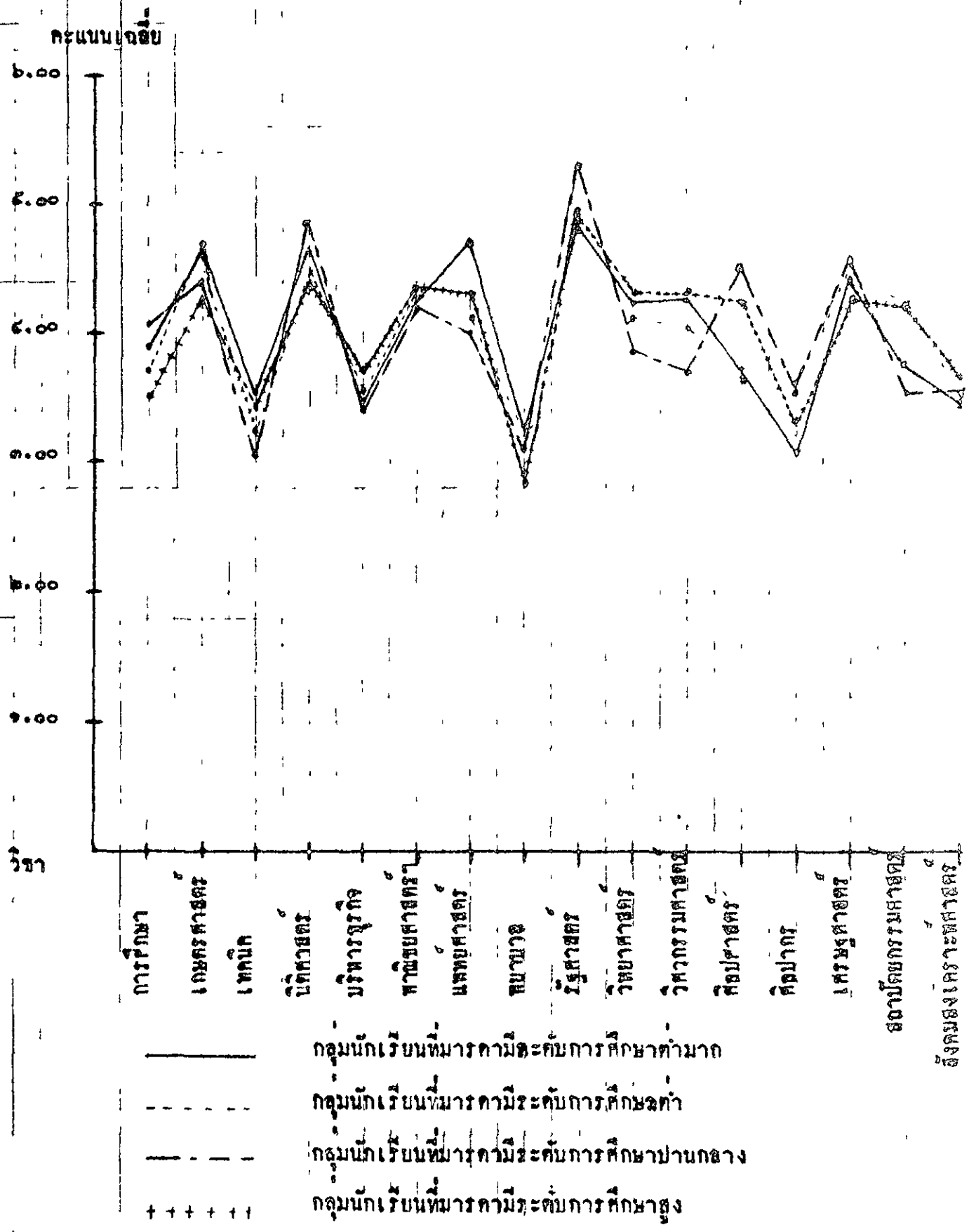
ผลการวิเคราะห์ทางสถิติพบว่า ค่านิยมทางการศึกษาของนักเรียนที่มีค่าระดับการศึกษาต่างกัน ไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ ๐.๐๕

๒๓. แสดงการเปรียบเทียบค่าสัมประสิทธิ์การกระจายความแตกต่าง
ระหว่าง

[illegible]

จากตาราง ๒๗. แสดงว่าเมื่อนำคะแนนเฉลี่ย ๒๔ จำนวนมาจัดลำดับจากสูงไปต่ำแล้ว คะแนนเฉลี่ยสูงสุด (๕.๓๓๓) ได้แก่วิชาวิทยาศาสตร์ เป็น
 กายนิยมนักเรียนกลุ่มที่บารคมีระดับการที่พยาบาลสูง ส่วนในกลุ่มนักเรียนที่บารคมีระดับการที่พยาบาลต่ำ และค่ามาก มีคะแนนเฉลี่ยของวิชาเป็น
 ลำดับที่ ๒, ๕ และ ๔ ตามลำดับ ส่วนคะแนนเฉลี่ยต่ำสุด (๒.๔๔๔) ได้แก่วิชาพยาบาล ซึ่งเป็นการที่บารคมีระดับการที่พยาบาลสูง ส่วนกลุ่ม
 นักเรียนที่บารคมีระดับการที่พยาบาลกลาง มีคะแนนเฉลี่ยของวิชาเป็นลำดับที่ ๒๑, ๔๔ และ ๕๕ ตามลำดับ

ภาพ ๔. เสนภาพแสดงการเลือกวิชาของกลุ่มนักเรียนที่มีความรู้ระดับการศึกษาต่างกัน

สรุปผลการวิเคราะห์ข้อมูลตอนที่ ๔ ไต่ดังนี้ คือ

กลุ่มนักเรียนที่มารดา มีระดับการศึกษาแตกต่างกัน ๔ กลุ่ม เลือกวิชา ๑๖ วิชา ในลำดับที่ต่างกัน ดังนี้

ก. วิชาที่กลุ่มนักเรียนที่มารดา มีระดับการศึกษาต่ำมากเลือกเป็นลำดับที่ ๑ คือวิชา รัฐศาสตร์ รองลงมาคือวิชา แพทยศาสตร์ และนิติศาสตร์ ตามลำดับ ส่วนวิชาที่นักเรียน กลุ่มนี้เลือกเป็นลำดับสุดท้ายคือวิชา ศิลปากร

ข. วิชาที่กลุ่มนักเรียนที่มารดา มีระดับการศึกษาต่ำเลือกเป็นลำดับที่ ๑ คือวิชา รัฐศาสตร์ รองลงมาคือวิชา เกษตรศาสตร์ และนิติศาสตร์ ตามลำดับ ส่วนวิชาที่นักเรียน กลุ่มนี้เลือกเป็นลำดับสุดท้ายคือวิชา เทคนิค

ค. วิชาที่กลุ่มนักเรียนที่มารดา มีระดับการศึกษานกลางเลือกเป็นลำดับที่ ๑ คือวิชา รัฐศาสตร์ รองลงมาคือวิชา นิติศาสตร์ และศิลปศาสตร์ ตามลำดับ ส่วนวิชาที่นักเรียนกลุ่มนี้ เลือกเป็นลำดับสุดท้ายคือวิชา เทคนิค

ง. วิชาที่กลุ่มนักเรียนที่มารดา มีระดับการศึกษาสูงเลือกเป็นลำดับที่ ๑ คือวิชา รัฐศาสตร์ รองลงมาคือวิชา นิติศาสตร์ ส่วนลำดับที่ ๓ นั้น มี ๒ วิชาคือวิชา แพทยศาสตร์ และเกษตรศาสตร์ ลำดับสุดท้ายได้แก่วิชา พยาบาล

เมื่อพิจารณาจากนิยามตามคะแนนเฉลี่ย ๖๔ จำนวนของวิชาทั้ง ๑๖ วิชาที่นักเรียน ๔ กลุ่มเลือก พบว่า

ก. วิชาที่มีคะแนนเฉลี่ยสูงสุดเป็นลำดับที่ ๑ ได้แก่วิชา รัฐศาสตร์ ซึ่งเป็นของกลุ่ม นักเรียนที่มารดา มีระดับการศึกษานกลาง ส่วนกลุ่มนักเรียนที่มารดา มีระดับการศึกษาสูง, ต่ำ และต่ำมาก มีคะแนนเฉลี่ยของวิชานี้เป็นลำดับที่ ๒, ๕ และ ๔ ตามลำดับ

ข. วิชาที่มีคะแนนเฉลี่ยต่ำสุดเป็นลำดับที่ ๖๔ ได้แก่วิชา พยาบาล ซึ่งเป็นของกลุ่ม นักเรียนที่มารดา มีระดับการศึกษาสูง ส่วนกลุ่มนักเรียนที่มารดา มีระดับการศึกษานกลาง, ต่ำ และต่ำมาก มีคะแนนเฉลี่ยของวิชานี้เป็นลำดับที่ ๖๑, ๕๕ และ ๕๘ ตามลำดับ

ผลการวิเคราะห์ทางสถิติ พบว่า ค่านิยมทางการศึกษาของนักเรียนที่มารดา มีระดับ การศึกษาต่างกัน ไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ

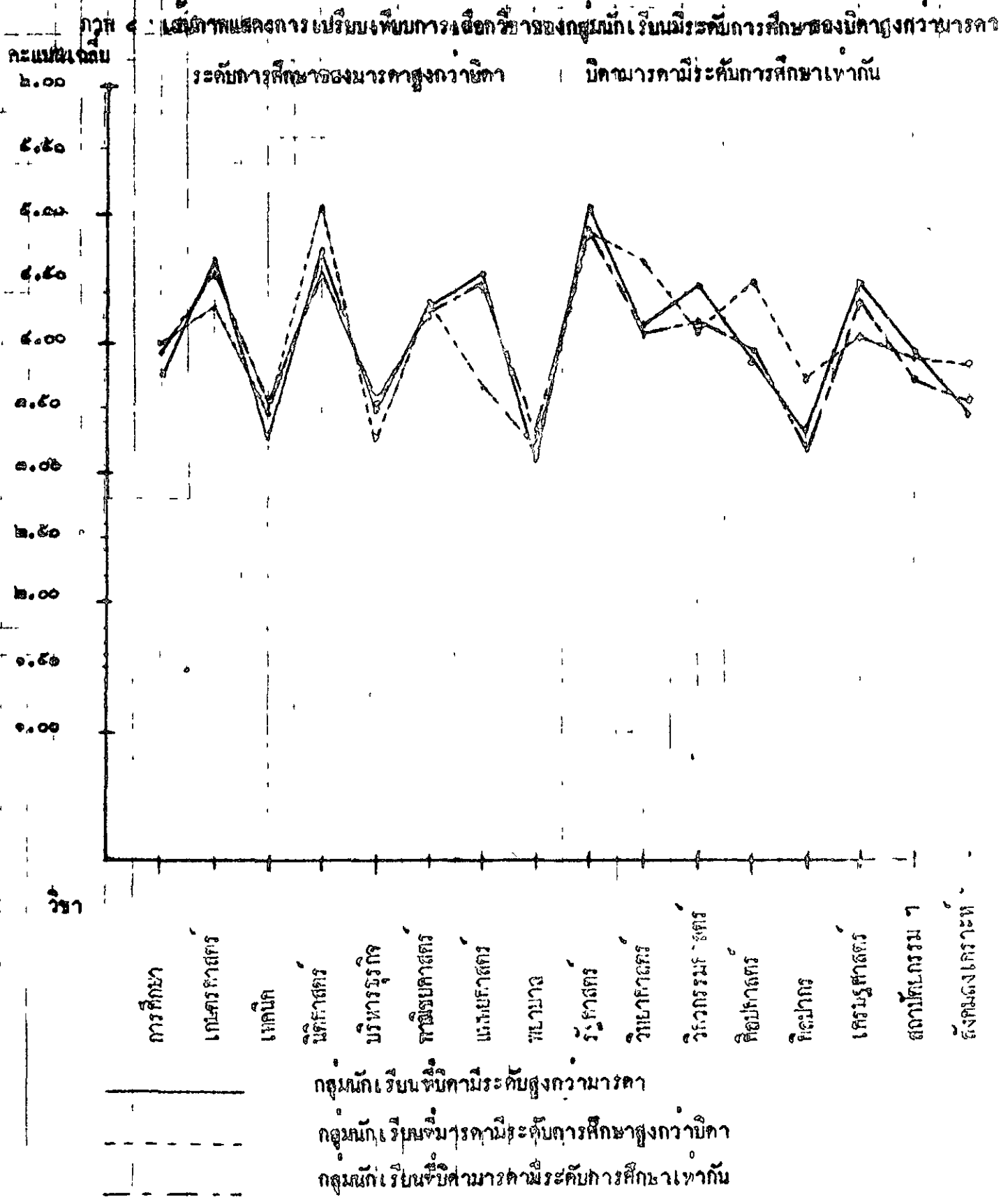
$$(H = .0๔๔ \quad P < .๐๑)$$

๓๐. แสดงการวิเคราะห์ความแตกต่างของการใช้พลังงานทางกายภาพของบุคคลที่มีประสบการณ์การออกกำลังกายต่าง ๆ

[illegible]

P. V. 60.

จากตาราง ๓๑. ผลปรากฏว่าค่าเฉลี่ยทางการศึกษาของนักวิจัยตามระดับการศึกษานั้น ไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติระดับความเชื่อมั่น .๐๑ ซึ่งชี้ให้เห็นว่าเหตุผลที่เลือกการวิจัยครั้งนี้ ไม่แตกต่างจากที่เลือกไว้เลยเท่าใดนัก เว้นแต่ทางมหาวิทยาลัยและการศึกษานั้น ปรากฏค่าเฉลี่ยแตกต่างกันเล็กน้อยจากการเลือกครั้งนี้เพียง ๓ คะแนนจากค่าเฉลี่ยของมหาวิทยาลัยการศึกษานี้

สรุปผลการวิเคราะห์ข้อมูลตอนที่ ๕ ไต่ถังนี้ คือ

กลุ่มนักเรียนที่มีคามีระดับการศึกษาสูงกว่ามรรคา มรรคามีระดับการศึกษาสูงกว่าบิคา และบิคามีระดับการศึกษาเท่ากัน เลือกวรา ๑๖ วิชา ในลำดับที่ต่างกัน ดังนี้

ก. วิชาที่กลุ่มนักเรียนที่มีคามีระดับการศึกษาสูงกว่ามรรคาเลือกเป็นลำดับที่ ๑ คือวิชา รัฐศาสตร์ รองลงมาคือวิชา นิติศาสตร์และเกษตรศาสตร์ ตามลำดับ ส่วนวิชาที่นักเรียนกลุ่มนี้ เลือกเป็นลำดับสุดท้ายคือวิชา พยาบาล

ข. วิชาที่กลุ่มนักเรียนที่มรรคามีระดับการศึกษาสูงกว่าบิคาเลือกเป็นลำดับที่ ๑ คือวิชา นิติศาสตร์ รองลงมาคือวิชา รัฐศาสตร์ และศิลปศาสตร์ ตามลำดับ ส่วนวิชาที่นักเรียนกลุ่มนี้ เลือกเป็นลำดับสุดท้ายได้แก่วิชา พยาบาล

ค. วิชาที่กลุ่มนักเรียนที่มีคามีระดับการศึกษาเท่ากันเลือกเป็นลำดับที่ ๑ คือวิชา รัฐศาสตร์ รองลงมาคือวิชา เกษตรศาสตร์ และนิติศาสตร์ ตามลำดับ ส่วนวิชาที่นักเรียนกลุ่มนี้ เลือกเป็นลำดับสุดท้ายได้แก่วิชา ศิลปการ

เมื่อพิจารณาตามคะแนนเฉลี่ย ๔๔ จำนวนของวิชาทั้ง ๑๖ วิชาที่นักเรียน ๓ กลุ่ม เลือก พบว่า

ก. วิชาที่มีคะแนนเฉลี่ยสูงสุดเป็นลำดับที่ ๑ ได้แก่วิชา นิติศาสตร์ ึ่งเป็นของกลุ่มนักเรียนที่มรรคามีระดับการศึกษาสูงกว่าบิคา สำหรับกลุ่มนักเรียนที่มีคามีระดับการศึกษาสูงกว่ามรรคา หรือบิคามีระดับการศึกษาเท่ากันนั้น มีคะแนนเฉลี่ยของวิชานี้เป็นลำดับ ๔ และ ๘ ตามลำดับ

ข. วิชาที่มีคะแนนเฉลี่ยต่ำสุดเป็นลำดับที่ ๑๔ ได้แก่วิชา พยาบาลซึ่งเป็นของกลุ่มนักเรียนที่มีคามีระดับการศึกษาสูงกว่ามรรคา ส่วนกลุ่มนักเรียนที่มรรคามีระดับการศึกษาสูงกว่าบิคา หรือบิคามีระดับการศึกษาเท่ากันนี้ มีคะแนนเฉลี่ยของวิชานี้เป็นลำดับที่ ๔๓ และ ๔๓ ตามลำดับ

ผลการวิเคราะห์ทางสถิติ พบว่า คำนวณทางการศึกษาของนักเรียนทั้ง ๓ กลุ่มไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕ ($\alpha = .๐๕$ $P < .๐๐$)

การวิเคราะห์สมมติฐาน ๑๐

ตาราง ๗๖. แสดงค่าใช้จ่ายงบประมาณการบริการของกรุงเทพมหานคร !

[illegible]

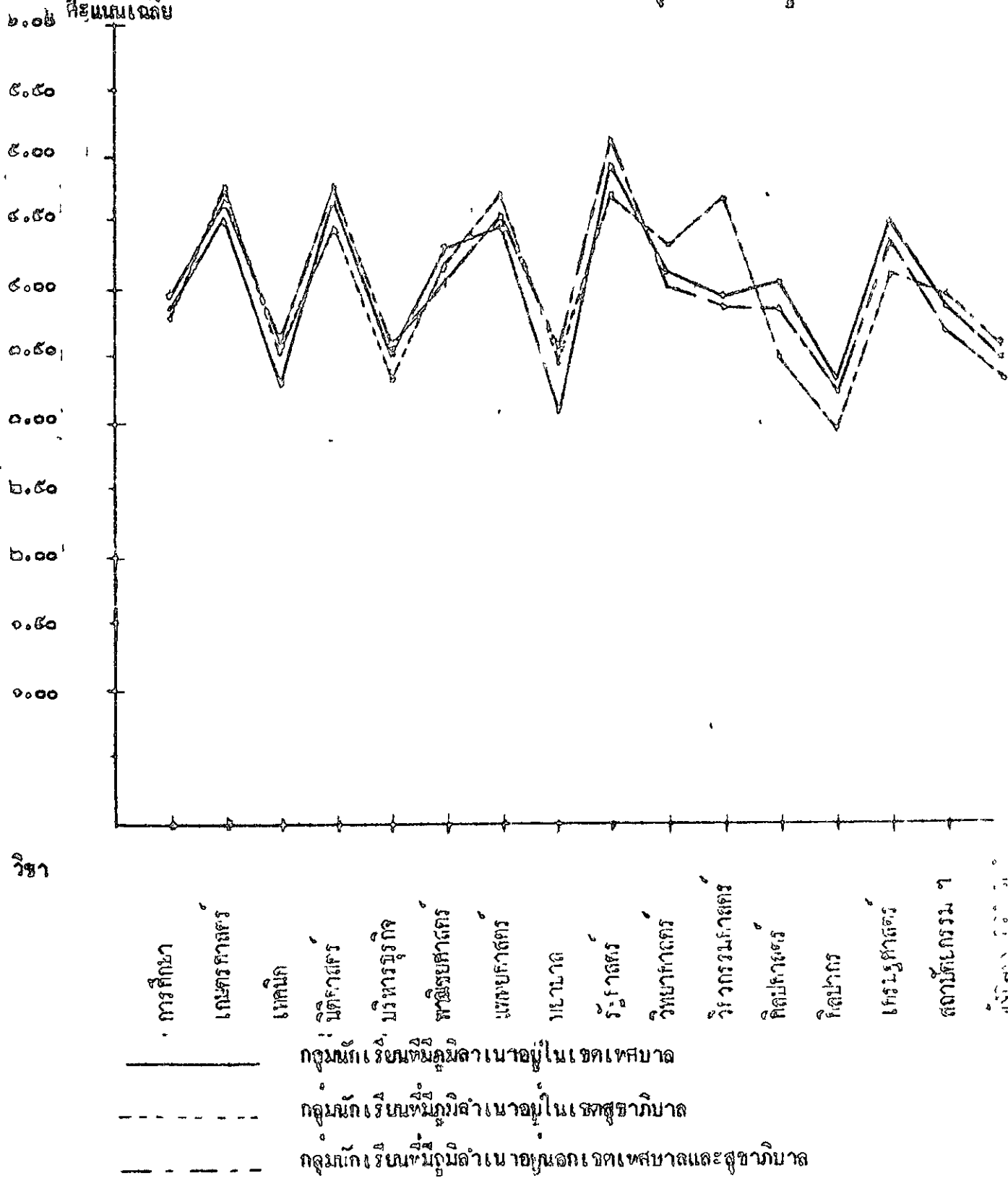
จากตาราง ๗๖. จะเห็นว่านักเรียนอยู่ในเขตเทศบาลเมือง ๑ รองลงมาได้แก่โรงเรียนเทศบาล และโรงเรียนสาคร
ลำดับสุดท้ายได้แก่โรงเรียนเทศบาลตำบลเมืองเก่า ๑ รองลงมาได้แก่โรงเรียนเทศบาล และเทศบาลเมือง
ลำดับสุดท้ายได้แก่โรงเรียนเทศบาลตำบลเมืองเก่า ๑ รองลงมาได้แก่โรงเรียนเทศบาล และเทศบาลเมือง
และเทศบาลเมืองเก่า ๑

ตาราง ๓๓. แสดงการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยตามคะแนนเฉลี่ยในแต่ละวิชาของกลุ่มนักเรียนตามภูมิภาค

ภูมิภาค	ค่าเฉลี่ย	ค่าเฉลี่ย	ค่าเฉลี่ย	ค่าเฉลี่ย	ค่าเฉลี่ย	ค่าเฉลี่ย	ค่าเฉลี่ย	ค่าเฉลี่ย	ค่าเฉลี่ย	ค่าเฉลี่ย	ค่าเฉลี่ย	ค่าเฉลี่ย	ค่าเฉลี่ย	ค่าเฉลี่ย	ค่าเฉลี่ย	ค่าเฉลี่ย	ค่าเฉลี่ย	ค่าเฉลี่ย	ค่าเฉลี่ย
ในเขตเทศบาล	$\bar{X}$	๓.๔๓๓	๔.๕๒๓	๓.๒๕๓	๔.๖๕๓	๓.๕๐๓	๔.๓๐๓	๔.๓๐๓	๔.๓๐๓	๔.๓๐๓	๔.๓๐๓	๔.๓๐๓	๔.๓๐๓	๔.๓๐๓	๔.๓๐๓	๔.๓๐๓	๔.๓๐๓	๔.๓๐๓	๔.๓๐๓
	R	๓๐	๑๒	๕๕	๕	๓๒	๓๒	๓๒	๓๒	๓๒	๓๒	๓๒	๓๒	๓๒	๓๒	๓๒	๓๒	๓๒	๓๒
ในเขตสุราษฎร์	$\bar{X}$	๓.๕๕๓	๔.๕๕๓	๓.๕๕๓	๔.๕๕๓	๓.๕๕๓	๔.๕๕๓	๔.๕๕๓	๔.๕๕๓	๔.๕๕๓	๔.๕๕๓	๔.๕๕๓	๔.๕๕๓	๔.๕๕๓	๔.๕๕๓	๔.๕๕๓	๔.๕๕๓	๔.๕๕๓	๔.๕๕๓
	R	๒๕	๕	๓๕	๑๓	๕๒	๓๒	๓๒	๓๒	๓๒	๓๒	๓๒	๓๒	๓๒	๓๒	๓๒	๓๒	๓๒	๓๒
นอกเขตเทศบาล	$\bar{X}$	๓.๕๕๓	๔.๕๕๓	๓.๕๕๓	๔.๕๕๓	๓.๕๕๓	๔.๕๕๓	๔.๕๕๓	๔.๕๕๓	๔.๕๕๓	๔.๕๕๓	๔.๕๕๓	๔.๕๕๓	๔.๕๕๓	๔.๕๕๓	๔.๕๕๓	๔.๕๕๓	๔.๕๕๓	๔.๕๕๓
	R	๒๕	๕	๓๕	๑๓	๕๒	๓๒	๓๒	๓๒	๓๒	๓๒	๓๒	๓๒	๓๒	๓๒	๓๒	๓๒	๓๒	๓๒

จากตาราง ๓๓. แสดงว่าคะแนนเฉลี่ย ๕๔ จำนวนเท่ากับค่าเฉลี่ยทั้งหมด คะแนนเฉลี่ยสูงสุด (๕.๑๕๕) ได้แก่วิชาภาษาอังกฤษ เป็น
 การเรียนการสอนในกลุ่มนักเรียนนอกเขตเทศบาลและสุราษฎร์ สำหรับกลุ่มนักเรียนในเขตเทศบาล และสุราษฎร์มีคะแนนเฉลี่ยของวิชาเป็นลำดับที่ ๒ และ ๒
 ตามลำดับ คะแนนเฉลี่ยต่ำสุด (๒.๕๕๓) ได้แก่วิชากฎหมาย เป็นวิชาเรียนของกลุ่มนักเรียนในเขตเทศบาล สำหรับนักเรียนที่อยู่ในเขตเทศบาลและ
 นอกเขตเทศบาลและสุราษฎร์ มีคะแนนเฉลี่ยของวิชาเป็นลำดับที่ ๔๓ และ ๔๓ ตามลำดับ

ภาพ ๑๐๖ เสนอภาพแสดงการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของกลุ่มนักเรียนที่มีภูมิฐานะต่างกัน

สรุปผลการวิเคราะห์ข้อมูลตอนที่ ๑๐ ได้ดังนี้ คือ

กลุ่มนักเรียนที่มีภูมิลำเนาต่างกัน เลือกวิชา ๑๖ วิชาในลำดับที่ต่างกันดังนี้

ก. วิชาที่กลุ่มนักเรียนที่มีภูมิลำเนาอยู่ในเขตเทศบาลเลือกเป็นลำดับที่ ๑ คือวิชา วิทยาศาสตร์ รองลงมาได้แก่วิชา นิติศาสตร์ และเศรษฐศาสตร์ ตามลำดับ ส่วนวิชาที่นักเรียนกลุ่มนี้เลือกเป็นลำดับสุดท้ายคือวิชา พยาบาล

ข. วิชาที่กลุ่มนักเรียนที่มีภูมิลำเนาอยู่ในเขตสุขาภิบาลเลือกเป็นลำดับที่ ๑ คือวิชา เกษตรศาสตร์ รองลงมาคือวิชา รัฐศาสตร์ และแพทยศาสตร์ ตามลำดับ ส่วนวิชาที่นักเรียนกลุ่มนี้เลือกเป็นลำดับสุดท้ายคือวิชา ศิลปการ

ค. วิชาที่กลุ่มนักเรียนที่มีภูมิลำเนาอยู่นอกเขตเทศบาลและสุขาภิบาลเลือกเป็นลำดับที่ ๑ คือวิชา วิทยาศาสตร์ รองลงมาได้แก่วิชา นิติศาสตร์ และเกษตรศาสตร์ ตามลำดับ ส่วนวิชาที่นักเรียนกลุ่มนี้เลือกเป็นลำดับสุดท้ายคือวิชา ศิลปการ

เมื่อพิจารณาคำนิยมความคะแนนเฉลี่ย ๔๘ จำนวนของวิชาทั้ง ๑๖ วิชาที่นักเรียน ทั้ง ๓ กลุ่มเลือก พบว่า

ก. วิชาที่มีคะแนนเฉลี่ยสูงสุดเป็นลำดับที่ ๑ ได้แก่วิชา วิทยาศาสตร์ ซึ่งเป็นของกลุ่มนักเรียนที่อยู่นอกเขตเทศบาลและสุขาภิบาล ส่วนกลุ่มนักเรียนที่อยู่ในเขตเทศบาลและสุขาภิบาล มีคะแนนเฉลี่ยของวิชานี้เป็นลำดับที่ ๒ และ ๖ ตามลำดับ

ข. วิชาที่มีคะแนนเฉลี่ยต่ำสุดเป็นลำดับที่ ๔๘ ได้แก่วิชา ศิลปการ ซึ่งเป็นของกลุ่มนักเรียนที่อยู่ในเขตสุขาภิบาล สำหรับกลุ่มนักเรียนที่อยู่ในเขตเทศบาลและนอกเขตเทศบาล มีคะแนนเฉลี่ยของวิชานี้เป็นลำดับที่ ๔๓ และ ๔๖ ตามลำดับ

ผลการวิเคราะห์ทางสถิติพบว่า คำนิยมทางการศึกษาของนักเรียนที่มีภูมิลำเนาต่างกัน ไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ ทางสถิติที่ระดับ .๐๑

$$(F = ๐.๐๘ \quad p < .๐๑)$$

อภิปรายผลการวิเคราะห์ข้อมูล

/ ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยมีความมุ่งหมายเพื่อจะทราบลำดับค่านิยมทางการศึกษาของนักเรียน ที่ต่อสาขาวิชาต่าง ๆ ที่นักเรียนต้องการเลือกเรียนต่อไป ตลอดจนพิจารณาเปรียบเทียบความแตกต่างของค่านิยมทางการศึกษาของนักเรียนตามเพศ ผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษา สถานภาพทางครอบครัว ระดับการศึกษาของบิดามารดา และภูมิลำเนา จากผลการวิเคราะห์ข้อมูลที่ได้กระทำมาแล้วนั้น สามารถนำเอาอภิปรายได้ดังนี้ คือ

นักเรียนชายหญิงในจังหวัดพระนครและธนบุรีมีค่านิยมสูงสุดต่อวิชา รัฐศาสตร์ รองลงมา คือ วิชา นิติศาสตร์ และ เกษตรศาสตร์ สำหรับค่านิยมต่ำสุดนั้นได้แก่ วิชาพยาบาล

การที่นักเรียนชายหญิงมีค่านิยมสูงสุดต่อวิชา รัฐศาสตร์ นั้น อาจกล่าวได้นักเรียนมีค่านิยมสูงต่อความมีอำนาจ มีชื่อเสียง ความก้าวหน้า นิยมการเป็นผู้นำ การเมือง และการปกครอง เหตุที่เป็นเช่นนี้อาจจะเป็นผลเนื่องมาจากผู้ที่เป็่นนักปกครองของประเทศจะเป็นผู้ที่ได้รับเกียรติสูง เป็นที่เคารพยำเกรง มีสภาพความเป็นอยู่และฐานะทางเศรษฐกิจดี มีบริวารหรือผู้อยู่ใต้บังคับบัญชามาก ตลอดจนเป็นที่รู้จักของคนทั่วไปอีกด้วย ซึ่งสอดคล้องกับที่ คร. สุกใจ เหล่าสุนทร ได้กล่าวถึงสาเหตุสำคัญในการเลือกอาชีพของนักเรียนไว้ว่า "ความมั่งคั่งอันเกิดจากความสำเร็จในอาชีพ เกียรติยศชื่อเสียง ความนับถือที่ได้จากประชาชน เครื่องแบบหรือเครื่องแต่งกายที่สวยงามเป็นสง่า การสืบอาชีพจากบิดาหรือบรรพบุรุษ ตัวอย่างที่เด่นของชุมชนหรือของประเทศ อิทธิพลดังกล่าวจะเป็นแรงจูงใจให้นักเรียนเลือกเรียนวิชาชีพต่าง ๆ ในสถาบันที่เขาต้องการ"

สำหรับวิชา นิติศาสตร์ นั้น นักเรียนมีค่านิยมสูงรองลงมาจากวิชา รัฐศาสตร์ การที่นักเรียนเลือกวิชานี้ อาจเป็นเพราะนักเรียนมีค่านิยมสูงต่อความยุติธรรม ชอบอาชีพที่มีเกียรติ มีรายได้ และมีอิสระในการทำงาน ผู้ที่เรียนจบวิชานี้ นอกจากจะรับราชการได้แล้ว ยังสามารถประกอบอาชีพส่วนตัวโดยตั้งสำนักงานกฎหมาย หรือเป็นทนายความได้อีกด้วย

วิชาที่นักเรียนมีค่านิยมสูงรองลงมาจากนิติศาสตร์ คือ เกษตรศาสตร์ เหตุที่นักเรียนเลือกวิชานี้ อาจเป็นเพราะนักเรียนมีความสนใจในเรื่องการเพาะปลูก และพืชผลต่าง ๆ เห็นคุณค่าของการเป็น ผู้ผลิตที่มีความสามารถ มีความรักและสนใจธรรมชาติ และทรัพยากรธรรมชาติ เป็นอาชีพที่หางานทำ ได้ง่ายทั้งรับราชการและทำงานตามต่างร้าน บริษัทต่าง ๆ หรือทำงานส่วนตัว มีรายได้ดี และมีเกียรติ

ส่วนวิชาที่นักเรียนมีค่านิยมต่ำสุดนั้นได้แก่วิชาพยาบาล ทั้งนี้อาจจะเห็นเพราะว่าผู้ที่เรียน พยาบาลนั้นจะต้องเป็นผู้ที่มีคุณสมบัติพิเศษหลายอย่าง เช่น ความกล้าหาญ ความอดทน ความสุขุมรอบคอบ ความสุภาพอ่อนโยน ความซื่อสัตย์และการเสียสละ มุ่งบำเพ็ญตนเพื่อประโยชน์ต่อผู้อื่นโดยแท้จริง ซึ่ง นักเรียนส่วนมากอาจจะไม่กล้าที่จะเป็นแบบนี้ และไม่ชอบ และอีกประการหนึ่งก็คือลักษณะของงาน งาน พยาบาลนี้เป็นงานที่ต้องให้บริการแก่คนไข้ทุกคนโดยไม่มีการเลือกชั้นวรรณะ หรือประเภทของอาการไข้ เป็นอาชีพที่มีความหนักเหนื่อยมาก บางครั้งเองทำงานในเวลากลางคืน ทำงานเป็นผู้ช่วยของแพทย์ นักเรียนอาจจะไม่มีความนิยมต่อการเป็นลูกน้อง หรืออยู่ใต้อำนาจกับบัญชาของคนอื่นก็เป็นได้ จากค่ากล่าว ข้างต้นนี้ข้อมูลพอที่จะสนับสนุนได้โดยสังเขป จากอันดับค่านิยมของนักเรียนแต่ละคนจะเห็นว่า ค่านิยม อันดับที่ ๑ ของนักเรียนมีต่อวิชาแพทย์มากที่สุดจำนวน ๑๐๕ คน แต่ในขณะเดียวกันค่านิยมอันดับ ๙ ซึ่งเป็นอันดับสุดท้ายของนักเรียนมีต่อวิชาพยาบาลจำนวน ๑๐๓ คน ถึงแม้ว่าทั้ง ๒ ประเภทนี้เกี่ยวข้องกับ การรักษาผู้ป่วยเหมือนกัน ทั้งนี้อาจจะเห็นเพราะว่าอาชีพแพทย์เป็นอาชีพที่มีเกียรติ หางาน ทำง่าย และกำลังเป็นที่ต้องการของประเทศชาติ ได้รับความนิยมจากประชาชน เป็นอาชีพที่ประชาชน ทุกคนเห็นความสำคัญและความจำเป็น มีรายได้ดี เพราะสามารถทำงานพิเศษเป็นส่วนตัวโดยเปิดคลินิก รักษาคนไข้ได้ ส่วนอาชีพพยาบาลนั้นต้องอุทิศทั้งกำลังกายและกำลังใจในการทำงานดังได้กล่าวมาแล้ว นักเรียนจึงมีค่านิยมต่อวิชาพยาบาลน้อยที่สุด

✓ ถ้าเราจะพิจารณาค่านิยมของนักเรียนชาย จะพบว่า นักเรียนชายมีค่านิยมสูงต่อวิชา รัฐศาสตร์ เป็นลำดับที่ ๑ รองลงมาคือวิชาวิศวกรรมศาสตร์ และนิติศาสตร์ ลำดับสุดท้ายได้แก่ วิชาพยาบาล

๒) ส่วนนักเรียนหญิงนั้นมีค่านิยมสูงเป็นลำดับที่ ๑ ต่อวิชารัฐศาสตร์ เช่นกัน รองลงมาคือ วิชาพาณิชยศาสตร์ และศิลปศาสตร์ ลำดับสุดท้ายได้แก่วิชาเทคนิค และวิศวกรรมศาสตร์ ✓

✓ จะเห็นได้ว่าค่านิยมสูง ๆ ของนักเรียนชายนั้นจะเน้นหนักไปในด้าน การปกครอง กฎหมาย การก่อสร้าง และเครื่องยนตร์กลไกต่าง ๆ ส่วนค่านิยมสูง ๆ ของนักเรียนหญิงนั้นจะเน้นหนักไปในด้านวิชาการ และการค้า นักเรียนชายมีค่านิยมต่ำสุดต่อวิชาพยาบาล เพราะงานพยาบาลนี้ไม่เหมาะสมกับบุคลิกภาพและลักษณะทั่ว ๆ ไปของนักเรียนชาย ส่วนนักเรียนหญิงนั้นมีค่านิยมต่ำสุดต่อวิชาเทคนิค และวิศวกรรมศาสตร์ ซึ่งวิชาวิศวกรรมศาสตร์นี้เป็นค่านิยมลำดับที่ ๒ ของนักเรียนชาย เหตุที่เป็นเช่นนั้นน่าจะเป็นเพราะว่า ลักษณะของวิชาวิศวกรรมศาสตร์ไม่เหมาะสมกับบุคลิกภาพ ความฉับไว ความสนใจ และลักษณะทั่ว ๆ ไปของนักเรียนหญิง เพราะเป็นอาชีพที่ต้องใช้กำลังกาย ทักษะ ความฉับไวเฉพาะอย่าง ความสามารถทางเครื่องยนตร์กลไกและไฟฟ้า ความคิดสร้างสรรค์ และประดิษฐ์ เป็นงานที่ต้องอยู่ในโรงฝึกงาน ทำงานกลางแจ้ง ออกท่องถิ่นไกล ๆ หรือทำงานกับเครื่องจักร สำหรับนักเรียนชายนั้นสภาพทางกายไม่เป็นอุปสรรคต่องานประเภทนี้ นอกจากนี้ยังเป็นอาชีพที่มีรายได้สูง ทำงานท่ง่าย มีความเป็นอิสระในการทำงาน มีเกียรติ และมีชื่อเสียงอีกด้วย

สำหรับวิชาการศึกษานั้นนักเรียนหญิงมีค่านิยมเป็นลำดับที่ ๖ และนักเรียนชายมีค่านิยมเป็นลำดับที่ ๑๖ กล่าวได้ว่านักเรียนหญิงมีค่านิยมในอาชีพครูมากกว่านักเรียนชาย ทั้งนี้อาจเป็นเพราะนักเรียนชายส่วนมากมีลักษณะไม่ชอบพูดมาก ไม่ชอบอยู่ไต่แมงกับปัญหาของบุคคลหลายคน ไม่สามารถควบคุมอารมณ์ได้เมื่อกองพบกับเด็กชกชนเถร และอาจจะเป็นเพราะลักษณะของอาชีพครูเป็นอาชีพที่ไม่โลดโผนตื่นเต้น ต้องใช้ชีวิตจำเจอยู่กับเด็ก มีระเบียบวินัยหมั่นหม่อม มีโอกาสเป็นใหญ่ไค่น้อย สิ่งเหล่านี้ทำให้นักเรียนชายเลือกเรียนครูน้อยกว่านักเรียนหญิง ส่วนนักเรียนหญิงนั้นมักจะมีลักษณะเป็นคนช่างพูด สามารถควบคุมอารมณ์ได้ดี มีความรักเด็ก มีความต้องการอบรมสั่งสอนผู้อื่น เป็นอาชีพที่ทำงานท่ง่าย มีความมั่นคง ใ้ทุนเรียนน้อย มีโอกาสค้นคว้าหาความรู้ และศึกษาต่อได้เสมอ ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของ ประสิทธิ์ นิมจินดา^๑ เรื่องเหตุผลในการเลือกและไม่เลือกเรียนครูของนักเรียนชั้น ม.ศ. ๓ และ ม.ก. ๕ ในภาคใต้ ✓

^๑ ประสิทธิ์ นิมจินดา ปริญญาบัณฑิตการศึกษามหาบัณฑิต

เมื่อนำคะแนนเฉลี่ยในแต่ละวิชาทั้ง ๑๖ วิชาของกลุ่มนักเรียนชายและกลุ่มนักเรียนหญิง มาจัดลำดับคะแนน จะเห็นว่าคะแนนเฉลี่ยลำดับที่ ๑, ๒, ๓ ได้แก่ วิชารัฐศาสตร์ วิศวกรรมศาสตร์ และนิติศาสตร์ อยู่ในกลุ่มนักเรียนชาย และวิชาเหล่านี้เป็นลำดับที่ ๔, ๒๓ และ ๓๓ ของกลุ่มนักเรียนหญิง ซึ่งแสดงว่าวิชาที่นักเรียนชายให้ความสำคัญลำดับสูงมีน้ำหนักมากกว่าวิชาที่นักเรียนหญิงให้ความสำคัญลำดับสูง ดังนั้นเราอาจกล่าวได้ว่านักเรียนชายสนใจวิชารัฐศาสตร์มากกว่านักเรียนหญิง ส่วนวิชาวิศวกรรมศาสตร์ และนิติศาสตร์ นั้น นักเรียนชายมีค่านิยมสูงมาก แต่นักเรียนหญิงมีค่านิยมค่อนข้างต่ำ อาจเป็นเพราะลักษณะทางกายและลักษณะของวิชาไม่เหมาะสมกับนักเรียนหญิง ดังได้กล่าวมาแล้ว

แต่อย่างไรก็ตาม เมื่อจัดลำดับการเลือกตามคะแนนเฉลี่ยของแต่ละวิชาที่กลุ่มนักเรียนชายและกลุ่มนักเรียนหญิงเลือกแล้ว จะเห็นว่าผลรวมของลำดับการเลือกวิชาทั้ง ๑๖ วิชาในแต่ละกลุ่มไม่แตกต่างกันเลย ซึ่งแสดงว่าโดยส่วนรวมแล้ววิชาเหล่านี้ได้รับเลือกจากกลุ่มนักเรียนชายและกลุ่มนักเรียนหญิงค่าน้ำหนักคะแนนที่อยู่ในระดับใกล้เคียงกันมาก *สรุปพอ*

✓ นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาต่ำ มีค่านิยมสูงสุดต่อวิชา รัฐศาสตร์ เป็นลำดับที่ ๑ รองลงมาคือ วิชานิติศาสตร์ และ เศรษฐศาสตร์ ลำดับสุดท้ายและรองสุดท้ายได้แก่ วิชาวิทยาศาสตร์ และ วิชาวิศวกรรมศาสตร์

✓ นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษานานกลาง มีค่านิยมสูงสุดต่อวิชา รัฐศาสตร์ เป็นลำดับที่ ๑ รองลงมาคือ วิชา นิติศาสตร์ และ เกษตรศาสตร์ ลำดับสุดท้ายได้แก่ วิชา ภาษาอังกฤษ

✓ นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาสูง มีค่านิยมสูงสุดต่อวิชา แพทย์ศาสตร์ เป็นลำดับที่ ๑ รองลงมาคือ วิชา วิทยาศาสตร์ และ วิศวกรรมศาสตร์ ลำดับสุดท้ายได้แก่ วิชา ศิลปการ

จะเห็นได้ว่าค่านิยมลำดับสูง ๆ ของกลุ่มนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ต่ำและปานกลางนั้น จะมีต่อวิชา รัฐศาสตร์ นิติศาสตร์ เศรษฐศาสตร์ และ เกษตรศาสตร์ เช่นเดียวกัน ส่วนนักเรียนกลุ่มผลสัมฤทธิ์สูงนั้น จะมีค่านิยมสูงสุดต่อวิชา แพทย์ศาสตร์ วิทยาศาสตร์ และ วิศวกรรมศาสตร์ ซึ่งวิชา วิทยาศาสตร์ และ วิศวกรรมศาสตร์ เป็นค่านิยมลำดับสุดท้ายของกลุ่มนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ต่ำ

เหตุที่เป็นเช่นนี้อาจเนื่องมาจาก ความยากง่ายของเนื้อหาวิชา และลักษณะของวิชา วิชาวิศวกรรมศาสตร์ และวิทยาศาสตร์ เป็นวิชาที่ต้องใช้ความสามารถทางสติปัญญาสูง เนื้อหาวิชาเน้นหนักในด้านศาสตร์บริสุทธิ์ เช่น ไฟฟ้า ฟิสิกส์ เคมี ชีวะ เป็นต้น นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาต่ำอาจจะเข้าใจและรู้จักความสามารถทางสติปัญญาของตนเองดี ซึ่งเมื่อนำไปเปรียบเทียบกับนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาปานกลางแล้ว จะเป็นส่วนสนับสนุนคำกล่าวนี้นี้ได้เป็นอย่างดี เพราะนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาปานกลางนั้น จะมีค่านิยมต่อวิชา วิทยาศาสตร์ และวิศวกรรมศาสตร์ นี้น่าว่ากลุ่มนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์สูง แต่สูงกว่ากลุ่มนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ต่ำ โดยดูได้จากลำดับที่ของค่าเฉลี่ยทั้งสามกลุ่ม ดังนี้ คือ

วิชาวิทยาศาสตร์ กลุ่มนักเรียนผลสัมฤทธิ์สูงมีค่านิยมเป็นลำดับที่ ๒ กลุ่มนักเรียนผลสัมฤทธิ์ปานกลางมีค่านิยมเป็นลำดับที่ ๓ และกลุ่มนักเรียนผลสัมฤทธิ์ต่ำมีค่านิยมเป็นลำดับที่ ๑๖

วิชาวิศวกรรมศาสตร์ กลุ่มนักเรียนผลสัมฤทธิ์สูงมีค่านิยมเป็นลำดับที่ ๓ กลุ่มนักเรียนผลสัมฤทธิ์ปานกลางมีค่านิยมเป็นลำดับที่ ๔ และกลุ่มนักเรียนผลสัมฤทธิ์สูงมีค่านิยมเป็นลำดับที่ ๑๕

การที่นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาสูงมีค่านิยมต่ำสุดต่อวิชา ศิลปากร นั้น อาจเป็นเพราะว่า วิชาศิลปากร เป็นวิชาที่ผู้เรียนจะต้องมีความถนัดตามธรรมชาติ และมีความสนใจเป็นพิเศษ ตลอดจนต้องใช้ความประณีต มีความซื่อสัตย์ในสุนทรียภาพ และความงาม มีความคิดสร้างสรรค์ มีทักษะในการประดิษฐ์ วิชานี้มีลักษณะวิชาที่ต้องใช้จินตนาการและภาพพจน์มากกว่าใช้สติปัญญาในด้านวิชาการ และเหตุผลซึ่งอาจจะไม่เหมาะกับลักษณะของนักเรียนที่มีระดับสติปัญญาสูง เพราะนักเรียนเหล่านี้นิยมในการแสวงหาความรู้ วิชาการ และเหตุผล

เมื่อนำคะแนนเฉลี่ยในแต่ละวิชาทั้ง ๑๖ วิชาของกลุ่มนักเรียนทั้งสามกลุ่มมาจัดลำดับ
 คละกัน จะเห็นว่า คะแนนเฉลี่ยลำดับที่ ๑ ได้แก่วิชาแพทยศาสตร์ ซึ่งเป็นของกลุ่มนักเรียน
 ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาสูง สำหรับกลุ่มนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ปานกลางและต่ำนั้น มีคะแนน
 เฉลี่ยเป็นลำดับที่ ๑๕ และ ๒๗ ตามลำดับ อาจกล่าวได้ว่านักเรียนต่ำจนถึงระดับสติปัญญาของตน
 ในการเลือกวิชาเรียนเป็นสำคัญ ซึ่งสอดคล้องกันกับผลการวิจัยของ แอ็คคี^๑ ที่ว่า "ผลสัมฤทธิ์
 ทางการศึกษา จะมีความสัมพันธ์กับการเลือก ระดับอาชีพของนักเรียนอย่างมีนัยสำคัญ"

แต่อย่างไรก็ตาม เมื่อจัดลำดับการเลือกตามคะแนนเฉลี่ยของแต่ละวิชาที่กลุ่มนักเรียน
 ทั้งสามกลุ่มเลือกแล้ว จะเห็นว่า ผลรวมของลำดับการเลือกวิชาทั้ง ๑๖ วิชาในแต่ละกลุ่ม
 ไม่แตกต่างกันเลย ซึ่งแสดงว่าโดยส่วนรวมแล้ววิชาเหล่านี้ได้รับเลือกจากกลุ่มนักเรียนทั้ง
 ๓ กลุ่ม ด้วยน้ำหนักคะแนนที่อยู่ในระดับใกล้เคียงกันมาก

✓ กลุ่มนักเรียนที่บิดายังมีชีวิตอยู่หรือถึงแก่กรรม และกลุ่มนักเรียนที่มารดายังมีชีวิตอยู่
 หรือถึงแก่กรรม มีค่านิยมสูงต่อวิชา รัฐศาสตร์ แพทยศาสตร์ นิติศาสตร์ เกษตรศาสตร์
 เช่นเดียวกัน และมีค่านิยมต่ำต่อวิชา พยาบาล ศิลปากร และบริหารธุรกิจ เหมือน ๆ กัน ✓

เมื่อนำคะแนนเฉลี่ยในแต่ละวิชาทั้ง ๑๖ วิชาของกลุ่มนักเรียนที่บิดายังมีชีวิตอยู่ และ
 กลุ่มนักเรียนที่บิดาถึงแก่กรรม มาจัดลำดับคละกัน จะเห็นว่า คะแนนเฉลี่ยลำดับที่ ๑ ได้แก่วิชา
 รัฐศาสตร์ ซึ่งเป็นของกลุ่มที่บิดายังมีชีวิตอยู่ สำหรับกลุ่มที่บิดาถึงแก่กรรมมีคะแนนเฉลี่ยของวิชา
 นี้เป็นลำดับที่ ๓ ซึ่งนับว่าใกล้เคียงกันมาก แสดงว่าทั้งนักเรียนที่บิดายังมีชีวิตอยู่ และบิดา
 ถึงแก่กรรม มีค่านิยมสูงต่อวิชา รัฐศาสตร์ใกล้เคียงกัน คะแนนเฉลี่ยลำดับที่ ๒ ได้แก่วิชา
 แพทยศาสตร์ ซึ่งเป็นของกลุ่มนักเรียนที่บิดาถึงแก่กรรม แต่กลุ่มนักเรียนที่บิดายังมีชีวิตอยู่มี
 คะแนนเฉลี่ยของวิชานี้เป็นลำดับที่ ๕ แสดงว่านักเรียนที่บิดาถึงแก่กรรมมีค่านิยมในอาชีพแพทย์

^๑ Vanik Silas, Eaddy, Loc cit

สูงกว่านักเรียนที่บิดายังมีชีวิตอยู่ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะ ความเจ็บไข้ ความตาย และการสูญเสียของรักที่นักเรียนได้ประสบมาด้วยกันนั้น เป็นแรงจูงใจให้นักเรียนกลุ่มนี้ต้องการ เรียนรู้วิชาการแพทย์ เพื่อรักษาปราบปรามโรคร้ายต่าง ๆ ตลอดจน เนติวิทยาการด้านการแพทย์ใหม่ ๆ ให้ก้าวหน้าต่อไป เป็นที่น่าสังเกตว่ากลุ่มนักเรียนที่มารดาถึงแก่กรรม ก็มีคะแนนเฉลี่ยของวิชาแพทย์นี้เป็นลำดับที่ ๑ แต่กลุ่มนักเรียนที่มารดายังมีชีวิตอยู่มีคะแนนเฉลี่ยของวิชานี้เป็นลำดับที่ ๔ เช่นเดียวกัน

แต่อย่างไรก็ตาม เมื่อจัดลำดับการ เลือกตามคะแนนเฉลี่ยของแต่ละวิชาที่กลุ่มนักเรียนที่บิดามีชีวิตอยู่หรือถึงแก่กรรม และกลุ่มนักเรียนที่มารดาเสียชีวิตอยู่หรือถึงแก่กรรมแล้ว จะเห็นว่า ผลรวมของลำดับการ เลือกวิชาทั้ง ๑๖ วิชา ในแต่ละกลุ่มไม่แตกต่างกันเลย ซึ่งแสดงว่าโดยส่วนรวมแล้ว วิชาเหล่านี้ได้รับเลือกจากกลุ่มนักเรียนทั้ง ๔ กลุ่ม ด้วยน้ำหนักคะแนนที่อยู่ในระดับใกล้เคียงกันมาก

✓ กลุ่มนักเรียนที่บิดามารดาอยู่ด้วยกัน หย่าร้าง และแยกกันอยู่ มีค่านิยมสูงต่อวิชา รัฐศาสตร์ นิติศาสตร์ เกษตรศาสตร์ และแพทยศาสตร์ อยู่ในลำดับใกล้เคียงกัน มีค่านิยมต่ำต่อวิชาพยาบาล และศิลปากร เหมือน ๆ กัน ✓

เมื่อนำคะแนนเฉลี่ยในแต่ละวิชาทั้ง ๑๖ วิชาของนักเรียนทั้ง ๓ กลุ่ม มาจัดลำดับคละกัน จะเห็นว่า คะแนนเฉลี่ยสูงสุดเป็นลำดับที่ ๑ ได้แก่วิชา นิติศาสตร์ ซึ่งเป็นของกลุ่มนักเรียนที่บิดามารดาหย่าร้างกัน สำหรับกลุ่มนักเรียนที่บิดามารดาอยู่ด้วยกัน และแยกกันอยู่ มีคะแนนเฉลี่ยของวิชานี้เป็นลำดับที่ ๔ และ ๑๔ ตามลำดับ แสดงให้เห็นว่านักเรียนที่บิดามารดาหย่าร้างกันมีค่านิยมในทางกฎหมายสูงกว่านักเรียนที่บิดามารดาอยู่ด้วยกันและแยกกันอยู่

✓ แต่อย่างไรก็ตาม เมื่อจัดลำดับการ เลือกตามคะแนนเฉลี่ยของแต่ละวิชาที่นักเรียนทั้งสามกลุ่มเลือกแล้ว จะเห็นว่า ผลรวมของลำดับการ เลือกวิชาทั้ง ๑๖ วิชา ในแต่ละกลุ่มไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่น .๐๑ ซึ่งแสดงว่านักเรียนทั้งสามกลุ่มมีค่านิยมทางการศึกษาเหมือนกัน (ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของ กุศ) ที่ว่า สภาพการแต่งงานของบิดามารดาและความสัมพันธ์ภายในครอบครัวไม่มีอิทธิพลต่อการเลือกอาชีพอย่างมีนัยสำคัญ ✓

ถ้าจะพิจารณาค่านิยมทางการศึกษาของนักเรียน ๔ กลุ่ม ตามระดับการศึกษาของบิดา และมารดา ซึ่งแบ่งออกเป็น ๔ ระดับ คือ ค่ามาก ค่า ปานกลาง และสูง แล้วนั้น จะพบว่า นักเรียนมีค่านิยมสูง ๆ ต่อวิชา รัฐศาสตร์ นิติศาสตร์ เกษตรศาสตร์ แพทยศาสตร์ และเศรษฐศาสตร์ เช่นเดียวกัน มีค่านิยมต่ำต่อวิชา ศิลปการ เทคนิค และพยาบาล เหมือน ๆ กัน

เมื่อจัดลำดับการเลือกตามคะแนนเฉลี่ยในแต่ละวิชาของนักเรียน ๔ กลุ่ม ที่บิดามีระดับ การศึกษาต่างกันแล้ว จะเห็นว่า ผลรวมของลำดับการเลือกวิชาทั้ง ๑๖ วิชา ในแต่ละกลุ่ม ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่น .๐๑ ซึ่งแสดงให้เห็นว่าระดับการศึกษา ของบิดาไม่มีอิทธิพลต่อค่านิยมทางการศึกษาของนักเรียนแต่อย่างใด ในทำนองเดียวกัน ผลรวม ของลำดับในการเลือกวิชาทั้ง ๑๖ วิชา ในแต่ละกลุ่มของนักเรียนที่มารดามีระดับการศึกษา ต่างกัน ก็ไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่น .๐๑ แสดงว่าระดับการ ศึกษาของมารดาไม่มีอิทธิพลต่อค่านิยมทางการศึกษาของนักเรียนเช่นเดียวกัน

กลุ่มนักเรียนที่บิดามีระดับการศึกษาสูงกว่ามารดา มารดามีระดับการศึกษาสูงกว่าบิดา และบิดามารดามีระดับการศึกษาเท่ากัน มีค่านิยมสูงต่อวิชา รัฐศาสตร์ นิติศาสตร์ เกษตรศาสตร์ และศิลปศาสตร์ เหมือน ๆ กัน และมีค่านิยมต่ำต่อวิชาศิลปการ และพยาบาล เช่นเดียวกัน

เมื่อจัดลำดับการเลือกตามคะแนนเฉลี่ยในแต่ละวิชาของนักเรียน ๓ กลุ่มแล้ว จะเห็นว่า ผลรวมของลำดับการเลือกทั้ง ๑๖ วิชา ในแต่ละกลุ่มไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ ความเชื่อมั่น .๐๑ ซึ่งแสดงว่าความแตกต่างของระดับการศึกษาของบิดามารดาไม่มีผลต่อลำดับ การเลือกของนักเรียนแต่อย่างใด

กลุ่มนักเรียนที่มีภูมิลำเนาอยู่ในเขตเทศบาล สุขาภิบาล และนอกเขตเทศบาล สุขาภิบาล มีค่านิยมสูงต่อวิชา รัฐศาสตร์ นิติศาสตร์ เกษตรศาสตร์ แพทยศาสตร์ และเศรษฐศาสตร์ ใกล้เคียงกัน ค่านิยมลำดับสุดท้ายได้แก่วิชา ศิลปการ และพยาบาล

เมื่อนำคะแนนเฉลี่ยของแต่ละวิชาทั้ง ๑๖ วิชาของนักเรียนทั้ง ๓ กลุ่ม มาจัดลำดับคละกัน พบว่า คะแนนเฉลี่ยสูงสุดได้แก่วิชา รัฐศาสตร์ ซึ่งเป็นของกลุ่มนักเรียนที่อยู่นอกเขตเทศบาล สำหรับกลุ่มนักเรียนที่อยู่ในเขตเทศบาล และสุขาภิบาล มีคะแนนเฉลี่ยของวิชานี้เป็นลำดับที่ ๒ และ ๒ ตามลำดับ ซึ่งมีความใกล้เคียงกันมาก แสดงว่านักเรียนทั้ง ๓ กลุ่มมีค่านิยมสูงต่อ

วิชาการศาสตร์ เหมือนกัน และ เมื่อนำผลรวมของลำดับที่แต่ละกลุ่มมาวิเคราะห์ความแตกต่าง
 จะพบว่า ไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่น .๐๑ แสดงว่า
 ภูมิสำเนาของนักเรียนไม่มีผลต่อลำดับการเลือกวิชาของนักเรียนแต่อย่างใด

ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า

ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ ผู้วิจัยมีความมุ่งหมายดังนี้

๑. เพื่อศึกษาคำนิยามทางการศึกษาของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๕ ที่มีต่อสาขาวิชาต่าง ๆ ๑๖ สาขาวิชา ดังนี้ คือ

๑.๑ การศึกษา

๑.๒ เกษตรศาสตร์

๑.๓ เทคโนโลยี

๑.๔ นิติศาสตร์

๑.๕ บริหารธุรกิจ

๑.๖ พาณิชยศาสตร์และการบัญชี

๑.๗ แพทยศาสตร์

๑.๘ พยาบาล

๑.๙ รัฐศาสตร์

๑.๑๐ วิทยาศาสตร์

๑.๑๑ วิศวกรรมศาสตร์

๑.๑๒ ศิลปศาสตร์

๑.๑๓ ศิลปากร

๑.๑๔ เศรษฐศาสตร์

๑.๑๕ สถาปัตยกรรมศาสตร์

๑.๑๖ สังคมสงเคราะห์ศาสตร์

๒. เพื่อศึกษาอันดับความสำคัญของคำนิยามทางการศึกษาของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๕ ที่มีต่อสาขาวิชาต่าง ๆ

๓. เพื่อศึกษาเปรียบเทียบความแตกต่างของคำนิยามทางการศึกษาของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๕ ตามหัวข้อต่อไปนี้

๓.๑ เพศ

๓.๒ ผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษา

๓.๓ สถานภาพทางครอบครัว

๓.๔ ระดับการศึกษาของบิดามารดา

๓.๕ ภูมิลาเนา

สมมติฐานในการค้นคว้า

๑. นักเรียนชายและนักเรียนหญิงมีค่านิยมทางการศึกษาเหมือนกัน
๒. นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาต่างกัน มีค่านิยมทางการศึกษาเหมือนกัน
๓. นักเรียนที่บิดายังมีชีวิตอยู่ และนักเรียนที่บิดาถึงแก่กรรม มีค่านิยมทางการศึกษาเหมือนกัน
๔. นักเรียนที่มารดายังมีชีวิตอยู่ และนักเรียนที่มารดาถึงแก่กรรม มีค่านิยมทางการศึกษาเหมือนกัน
๕. นักเรียนที่สภาพการแต่งงานของบิดามารดาต่างกันมีค่านิยมทางการศึกษาเหมือนกัน
๖. นักเรียนที่บิดามีระดับการศึกษาต่างกัน มีค่านิยมทางการศึกษาเหมือนกัน
๗. นักเรียนที่มารดามีระดับการศึกษาต่างกัน มีค่านิยมทางการศึกษาเหมือนกัน
๘. นักเรียนที่บิดามีระดับการศึกษาสูงกว่ามารดา หรือมารดามีระดับการศึกษาสูงกว่าบิดา หรือบิดามารดามีระดับการศึกษาเท่ากัน มีค่านิยมทางการศึกษาเหมือนกัน
๙. นักเรียนที่มีภูมิลำเนาต่างกัน มีค่านิยมทางการศึกษาเหมือนกัน

วิธีดำเนินการ

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๕ ปีการศึกษา ๒๕๑๓ ในโรงเรียนรัฐบาล กองโรงเรียนรัฐบาล กรมวิสามัญศึกษา ในจังหวัดพระนครศรีอยุธยา รวม ๒๐ โรงเรียน ดังนี้ คือ :- วัดบวรนิเวศ, วัดสระเกษ, ปทุมคงคา, ไทรมิทร, โยธินบูรณะ, สตรีวิทยา, ศรีอยุธยา, เบญจมาชลาชัย, สายน้ำผึ้ง, บางกะปิ, คอนเมือง, นนทบุรีวิทยา, ยานนาวา, กุญชรวิทย์วิทยาคม, วัดนวลนรดิศ, วัดรางบัว, สตรีวัชรพงษ์, ศักดิ์บวร, วัดสิงห์, และหนองแขม จำนวนนักเรียนที่นำมาวิจัยทั้งสิ้น ๕๐๐ คน เป็นชาย ๒๕๐ คน และหญิง ๒๕๐ คน

เครื่องมือในการศึกษาครั้งนี้

ผู้วิจัยใช้แบบสอบถามเป็นเครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูล ซึ่งแบ่งออกเป็น ๓ ตอน คือ

ตอนที่ ๑ เกี่ยวกับรายละเอียดส่วนตัวต่าง ๆ ของนักเรียน เป็นแบบเลือกตอบและเกมข้อความบางตอน ซึ่งประกอบไปด้วย ชื่อโรงเรียน จังหวัด เพศ ผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษา สถานภาพทางครอบครัว การศึกษาของบิดามารดา และภูมิภูมิลำเนา โดยให้นักเรียนขีดเครื่องหมาย ✓ ลงใน ☐ ของข้อความที่ถูกต้องตรงกับความจริงส่วนตัวของนักเรียน

ตอนที่ ๒ เป็นคำอธิบายในการตอบแบบสอบถามที่นักเรียนจะต้องตอบในตอนที่ ๓ และรายละเอียดเกี่ยวกับสาขาวิชาต่าง ๆ ทั้ง ๑๖ วิชา ที่นำมาให้เลือก

ตอนที่ ๓ เป็นการวางอันดับค่านิยมของนักเรียนที่มีต่อสาขาวิชาทั้ง ๑๖ วิชา ที่นำมาให้เลือก เป็นแบบ Q Sort technique ซึ่งปี ๗ อันดับด้วยกัน เริ่มต้นจาก อยากรเรียนมากที่สุด อยากรเรียนปานกลาง และอยากรเรียนน้อยที่สุด โดยให้นักเรียนนำเฉพาะหมายเลขที่กำกับรายชื่อวิชามาใส่ไว้ใน ☐ ที่กำหนดให้

การวิเคราะห์ข้อมูล

๑. ให้นำหนักคะแนนของวิชาต่าง ๆ ตามอันดับค่านิยม
๒. จัดลำดับที่ของวิชาต่าง ๆ ตามผลรวมของคะแนน
- ✓ ๓. หากคะแนนเฉลี่ยของน้ำหนักคะแนนในแต่ละวิชา
- ✓ ๔. จัดลำดับที่แต่ละวิชาตามค่าของคะแนนเฉลี่ย
๕. หากความสัมพันธ์ของลำดับค่านิยมในข้อมูลบางประเภท
- ✓ ๖. ทดสอบสมมติฐานทวิวิธีทางสถิติ ที่เรียกว่า (—————)
๗. เสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล และการทดสอบสมมติฐานด้วยตาราง

สรุปผลการวิจัย

ตอนที่ ๑

๑. นักเรียนชายหญิงเลือกวิชาทั้ง ๑๖ วิชา ให้อยู่ในอันดับค่านิยม ๙ อันดับ ดังนี้
 - ก. วิชาที่นักเรียนชายหญิงเลือกเป็นอันดับที่ ๑ ด้วยจำนวนครั้งมากที่สุด คือ แพทยศาสตร์
 - ข. วิชาที่นักเรียนชายหญิงเลือกเป็นอันดับที่ ๙ ด้วยจำนวนครั้งมากที่สุด คือ พยาบาล
๒. เมื่อนำวิชาทั้ง ๑๖ วิชา มาเปรียบเทียบกันตามน้ำหนักคะแนนที่ได้รับจากนักเรียน

ชายหญิงแล้ว ปรากฏว่า

- ก. วิชาที่นักเรียนชายหญิงเลือกเป็นลำดับที่ ๑ คือ รัฐศาสตร์ ลำดับที่ ๒ คือ นิติศาสตร์ ลำดับที่ ๓ คือ เกษตรศาสตร์
- ข. วิชาที่นักเรียนชายหญิงเลือกเป็นลำดับที่ ๑๖ คือ พยาบาล

ตอนที่ ๒

๑. นักเรียนชายและนักเรียนหญิงเลือกวิชาทั้ง ๑๖ วิชา ให้อยู่ในอันดับค่านิยม ๙ อันดับ ดังนี้
 - ก. วิชาที่นักเรียนชายเลือกเป็นอันดับที่ ๑ ด้วยจำนวนครั้งมากที่สุด คือ วิศวกรรมศาสตร์
 - ข. วิชาที่นักเรียนชายเลือกเป็นอันดับที่ ๙ ซึ่งเป็นอันดับสุดท้าย ด้วยจำนวนครั้งมากที่สุด

คือ พยาบาล

- ก. วิชาที่นักเรียนหญิงเลือกเป็นอันดับที่ ๑ ด้วยจำนวนครั้งมากที่สุด คือ แพทยศาสตร์
- ง. วิชาที่นักเรียนหญิงเลือกเป็นอันดับที่ ๙ ด้วยจำนวนครั้งมากที่สุด คือ เทคนิค
๒. เมื่อนำวิชาทั้ง ๑๖ วิชา มาเปรียบเทียบตามน้ำหนักคะแนนที่ได้รับจากนักเรียนชาย

และหญิงแล้ว ปรากฏว่า

- ก. วิชาที่นักเรียนชายเลือกเป็นลำดับที่ ๑ คือ รัฐศาสตร์ ลำดับที่ ๒ วิศวกรรมศาสตร์ และลำดับที่ ๓ นิติศาสตร์
- ข. วิชาที่นักเรียนชายเลือกเป็นลำดับที่ ๑๖ คือ พยาบาล ลำดับที่ ๑๕ คือ ศิลปากร
- ค. วิชาที่นักเรียนหญิงเลือกเป็นลำดับที่ ๑ คือ รัฐศาสตร์ ลำดับที่ ๒ พานิชยศาสตร์ และการบัญชี และลำดับที่ ๓ ศิลปศาสตร์
- ง. วิชาที่นักเรียนหญิงเลือกเป็นลำดับที่ ๑๖ คือ เทคนิค ลำดับที่ ๑๕ คือ วิศวกรรมศาสตร์

๓. ลำดับค่านิยมในการเลือกวิชาของนักเรียนชายและนักเรียนหญิง มีสหสัมพันธ์หรือความแปรผันร่วมกันน้อยที่สุด ($P < .05$)

๔. ค่านิยมทางการศึกษาของนักเรียนชายและนักเรียนหญิงไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติระดับ .๐๑

ตอนที่ ๓

๑. นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษากว่า มีค่านิยมสูงสุดต่อวิชา รัฐศาสตร์ เป็นลำดับที่ ๑ รองลงมาได้แก่ วิชา นิติศาสตร์ และ เศรษฐศาสตร์ ตามลำดับ ส่วนค่านิยมลำดับต่ำสุดได้แก่ วิชา วิทยาศาสตร์

๒. นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาปานกลาง มีค่านิยมสูงสุดต่อวิชา รัฐศาสตร์ รองลงมาได้แก่ วิชา นิติศาสตร์ และ เกษตรศาสตร์ ตามลำดับ ค่านิยมต่ำสุด (ลำดับที่ ๑๖) ได้แก่ วิชา พยาบาล

๓. นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาสูง มีค่านิยมสูงสุดต่อวิชา แพทยศาสตร์ เป็นลำดับที่ ๑ รองลงมาคือ วิชา วิทยาศาสตร์ และ วิศวกรรมศาสตร์ ตามลำดับ ค่านิยมต่ำสุดลำดับที่ ๑๖ ได้แก่ วิชา ศิลปากร

๔. ค่านิยมทางการศึกษาของนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาต่างกัน ไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่น .๐๑

ตอนที่ ๔

๑. นักเรียนที่บิดายังมีชีวิตอยู่มีค่านิยมสูงสุดต่อวิชา รัฐศาสตร์ เป็นลำดับที่ ๑ รองลงมาได้แก่ วิชา นิติศาสตร์ และ เกษตรศาสตร์ ค่านิยมต่ำสุด (ลำดับที่ ๑๖) ได้แก่ วิชา พยาบาล

๒. นักเรียนที่บิดาถึงแก่กรรมมีค่านิยมสูงสุดต่อวิชา แพทยศาสตร์ เป็นลำดับที่ ๑ รองลงมาได้แก่ วิชา รัฐศาสตร์ และ เกษตรศาสตร์ ค่านิยมต่ำสุดได้แก่ วิชา ศิลปากร

๓. ลำดับค่านิยมในการเลือกวิชาของนักเรียนที่บิดายังมีชีวิตอยู่ และนักเรียนที่บิดาถึงแก่กรรม มีสหสัมพันธ์หรือความแปรผันร่วมกันมาก ($R = .๔๕$)

๔. ค่านิยมทางการศึกษาของนักเรียนที่บิดามีชีวิตอยู่ และบิดาถึงแก่กรรม ไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่น .๐๑

ตอนที่ ๕

๑. นักเรียนที่มารดายังมีชีวิตอยู่มีค่านิยมสูงสุดต่อวิชา รัฐศาสตร์ เป็นลำดับที่ ๑ รองลงมาได้แก่ วิชา นิติศาสตร์ และ เกษตรศาสตร์ ค่านิยมต่ำสุด (ลำดับที่ ๑๖) ได้แก่ วิชา พยาบาล

๒. นักเรียนที่มารดาถึงแก่กรรมมีค่านิยมสูงสุดต่อวิชา แพทยศาสตร์ เป็นลำดับที่ ๑ รองลงมาได้แก่วิชา เกษตรศาสตร์ และรัฐศาสตร์ ค่านิยมต่ำสุดได้แก่วิชา บริหารธุรกิจ

๓. ลำดับค่านิยมในการ เลือกวิชาของนักเรียนที่มารดามีชีวิตอยู่ และนักเรียนที่มารดาถึงแก่กรรม มีสหสัมพันธ์หรือแปรผันร่วมกันมาก ($P=.43$)

๔. ค่านิยมทางการศึกษาของนักเรียนที่มารดามีชีวิตอยู่ และมารดาถึงแก่กรรม ไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่น .๐๑

ตอนที่ ๒

๑. นักเรียนที่มีบิดามารดาอยู่ด้วยกันมีค่านิยมสูงสุดต่อวิชา รัฐศาสตร์ เป็นลำดับที่ ๑ รองลงมาได้แก่วิชา นิติศาสตร์ และเกษตรศาสตร์ ค่านิยมต่ำสุดได้แก่วิชา พยาบาล

๒. นักเรียนที่มีบิดามารดาหย่าร้างกัน มีค่านิยมสูงสุดต่อวิชา นิติศาสตร์ เป็นลำดับที่ ๑ รองลงมาได้แก่วิชา แพทยศาสตร์ และรัฐศาสตร์ ค่านิยมต่ำสุดได้แก่วิชา ศิลปการ

๓. นักเรียนที่มีบิดามารดาแยกกันอยู่มีค่านิยมสูงสุดต่อวิชา เกษตรศาสตร์ เป็นลำดับที่ ๑ รองลงมาได้แก่วิชา แพทยศาสตร์ และรัฐศาสตร์ ค่านิยมต่ำสุดได้แก่วิชา พยาบาล

๔. ค่านิยมทางการศึกษาของนักเรียนที่มีบิดามารดาอยู่ด้วยกัน บิดามารดาหย่าร้างกัน และบิดามารดาแยกกันอยู่ ไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่น .๐๑

ตอนที่ ๓

๑. นักเรียนที่มีบิดามีระดับการศึกษาต่ำมาก มีค่านิยมสูงเป็นลำดับที่ ๑, ๒ และ ๓ ต่อวิชา รัฐศาสตร์ นิติศาสตร์ และเกษตรศาสตร์ ตามลำดับ และมีค่านิยมต่ำสุดลำดับที่ ๑๖ ต่อวิชา ศิลปการ

๒. นักเรียนที่มีบิดามีระดับการศึกษาต่ำ มีค่านิยมสูงเป็นลำดับที่ ๑, ๒ และ ๓ ต่อวิชา เกษตรศาสตร์ แพทยศาสตร์ และรัฐศาสตร์ ตามลำดับ และมีค่านิยมต่ำสุดลำดับที่ ๑๖ ต่อวิชา ศิลปการ

๓. นักเรียนที่มีบิดามีระดับการศึกษาปานกลาง มีค่านิยมสูงเป็นลำดับที่ ๑, ๒ และ ๓ ต่อวิชา รัฐศาสตร์ แพทยศาสตร์ และเกษตรศาสตร์ ตามลำดับ และมีค่านิยมต่ำสุดลำดับที่ ๑๖ ต่อวิชา พยาบาล

๔. นักเรียนที่มีความรู้ระดับการศึกษาสูง มีค่านิยมสูงเป็นลำดับที่ ๑, ๒ และ ๓ ต่อวิชา รัฐศาสตร์ นิติศาสตร์ และเศรษฐศาสตร์ ตามลำดับ และมีค่านิยมต่ำสุดลำดับที่ ๑๖ ต่อวิชา เทคนิค

๕. ค่านิยมทางการศึกษาของนักเรียนที่มีความรู้ระดับการศึกษาต่างกัน ไม่มีความแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่น .๐๑

ตอนที่ ๔

๑. นักเรียนที่มารดาที่มีระดับการศึกษาต่ำมาก มีค่านิยมสูงเป็นลำดับที่ ๑, ๒ และ ๓ ต่อวิชา รัฐศาสตร์ แพทยศาสตร์ และนิติศาสตร์ ตามลำดับ และมีค่านิยมต่ำสุดลำดับที่ ๑๖ ต่อวิชา ศิลปการ

๒. นักเรียนที่มารดาที่มีระดับการศึกษาต่ำ มีค่านิยมสูงเป็นลำดับที่ ๑, ๒ และ ๓ ต่อวิชา รัฐศาสตร์ เกษตรศาสตร์ และนิติศาสตร์ ตามลำดับ และมีค่านิยมต่ำสุดลำดับที่ ๑๖ ต่อวิชา เทคนิค

๓. นักเรียนที่มารดาที่มีระดับการศึกษานกลาง มีค่านิยมสูงเป็นลำดับที่ ๑, ๒ และ ๓ ต่อวิชา รัฐศาสตร์ นิติศาสตร์ และศิลปศาสตร์ ตามลำดับ และมีค่านิยมต่ำสุดลำดับที่ ๑๖ ต่อวิชา เทคนิค

๔. นักเรียนที่มารดาที่มีระดับการศึกษาสูง มีค่านิยมสูงเป็นลำดับที่ ๑, ๒ และ ๓ ต่อวิชา รัฐศาสตร์ นิติศาสตร์ และเกษตรศาสตร์ ตามลำดับ และมีค่านิยมต่ำสุดลำดับที่ ๑๖ ต่อวิชา พยาบาล

๕. ค่านิยมทางการศึกษาของนักเรียนที่มารดาที่มีระดับการศึกษาต่างกัน ไม่มีความแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่น .๐๑

ตอนที่ ๕

๑. นักเรียนที่มีความรู้ระดับการศึกษาสูงกว่ามารดา มีค่านิยมสูงสุดต่อวิชา รัฐศาสตร์ เป็นลำดับที่ ๑ รองลงมาได้แก่วิชา นิติศาสตร์ และเกษตรศาสตร์ ตามลำดับ และมีค่านิยมต่ำสุดต่อวิชา พยาบาล

๒. นักเรียนที่มามีระดับการศึกษาสูงกว่าบิดา มีค่านิยมสูงต่อวิชา นิติศาสตร์ เป็นลำดับที่ ๑ รองลงมาได้แก่วิชา รัฐศาสตร์ และศิลปศาสตร์ ตามลำดับ และมีค่านิยมต่ำสุดต่อวิชา พยาบาล

๓. นักเรียนที่บิดามารดามีระดับการศึกษาเท่ากัน มีค่านิยมสูงสุดต่อวิชา รัฐศาสตร์ เป็นลำดับที่ ๑ รองลงมาคือวิชา เกษตรศาสตร์ และนิติศาสตร์ ตามลำดับ และมีค่านิยมต่ำสุดต่อวิชา ศิลปากร

๔. ค่านิยมทางการศึกษาของนักเรียนที่บิดามีระดับการศึกษาสูงกว่ามารดา หรือมารดามีระดับการศึกษาสูงกว่าบิดา หรือบิดามารดามีระดับการศึกษาเท่ากัน ไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่น .๐๑

ตอนที่ ๑๐

๑. นักเรียนที่มีภูมิลำเนาในเขตเทศบาล มีค่านิยมสูงสุดต่อวิชา รัฐศาสตร์ เป็นลำดับที่ ๑ รองลงมาคือวิชา นิติศาสตร์ และเศรษฐศาสตร์ ตามลำดับ ค่านิยมต่ำสุดลำดับที่ ๑๒ ได้แก่วิชาพยาบาล พยาบาล

๒. นักเรียนที่มีภูมิลำเนาในเขตสุขาภิบาล มีค่านิยมสูงสุดต่อวิชา เกษตรศาสตร์ เป็นลำดับที่ ๑ รองลงมาคือ วิชา รัฐศาสตร์ และแพทยศาสตร์ ตามลำดับ ค่านิยมต่ำสุดได้แก่วิชา ศิลปากร

๓. นักเรียนที่มีภูมิลำเนานอกเขตเทศบาลและสุขาภิบาล มีค่านิยมสูงสุดต่อวิชา รัฐศาสตร์ เป็นลำดับที่ ๑ รองลงมาได้แก่วิชา นิติศาสตร์ และเกษตรศาสตร์ ตามลำดับ ค่านิยมต่ำสุดได้แก่ วิชา ศิลปากร

๔. ค่านิยมทางการศึกษาของนักเรียนที่มีภูมิลำเนาต่างกัน ไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่น .๐๑

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะสำหรับโรงเรียน

จากผลการวิจัยค่านิยมทางการศึกษาของนักเรียน เป็นที่น่าสังเกตว่า วิชาใด ๆ ก็ตามที่นักเรียนเลือกเรียนนั้น มักจะเป็นวิชาที่เป็นที่นิยมของประชาชน เป็นวิชาที่เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้รับเกียรติยศ ชื่อเสียง และความร่ำรวย ตลอดจนถึงความก้าวหน้าในอาชีพ ซึ่งตามความเป็นจริงแล้ว การที่นักเรียนจะเลือกศึกษาต่อในสาขาวิชาใดนั้น ควรจะได้พิจารณาและทำความเข้าใจตนเองอย่างถ่องแท้เกี่ยวกับระดับสติปัญญา ความถนัด ความสนใจ ความสามารถทางกาย และทุนทรัพย์ในการศึกษาเล่าเรียนของตนให้รอบคอบเสียก่อน ถ้านักเรียนส่วนมากเลือกเรียนแต่วิชาที่มีโอกาสจะร่ำรวย มีชื่อเสียง และกำลังอยู่ในความนิยมเป็นสำคัญแล้ว ก็จะทำให้มีจำนวนนักเรียนไปเรียนในสาขาวิชาอื่นน้อย ไม่เพียงพอกับความต้องการที่จะใช้ในการพัฒนาประเทศชาติ และถึงจะมีนักเรียนเป็นจำนวนมากที่ไม่สามารถจะเรียนไปได้สำเร็จ เพราะลักษณะของวิชาชีพเหล่านั้นอาจจะไม่เหมาะสมกับระดับสติปัญญาและความสามารถของเขา หรือไม่มีทุนทรัพย์เพียงพอที่จะใช้ในการเล่าเรียนจนกว่าจะสำเร็จ ซึ่งสิ่งต่าง ๆ ดังกล่าวมาแล้วนี้ จะก่อให้เกิดปัญหาในการศึกษาเป็นอย่างมาก

ดังนั้นจึงเป็นหน้าที่ของโรงเรียน ครู และผู้บริหาร ที่จะก่อให้เกิดความช่วยเหลือแก่นักเรียนและบุคลากรของให้ได้เลือกเรียนได้อย่างถูกต้องเหมาะสมกับสภาพความเป็นจริงของตัวนักเรียนเองให้มากที่สุด เพื่อจะได้ไม่เป็นปัญหายุ่งยากในภายหลัง สิ่งที่ทางโรงเรียนควรจะจัดขึ้นเพื่อช่วยเหลือนักเรียนก็คือ บริการแนะแนว ครูใหญ่และอาจารย์ใหญ่ ควรจะเป็นผู้ให้ความร่วมมือและสนับสนุนเป็นอย่างดีและควรถือว่า บริการแนะแนวเป็นส่วนหนึ่งของการให้การศึกษาแก่นักเรียนที่จำเป็นที่สุด บริการแนะแนวที่ทางโรงเรียนควรจะจัดให้มีขึ้น คือ

บริการสนเทศ จัดขึ้นเพื่อให้ได้นักเรียนได้ทราบข่าวสารความเคลื่อนไหวต่าง ๆ ทางด้านการศึกษา และอาชีพ ทางโรงเรียนควรจะตั้งเป็นศูนย์บริการสนเทศทางการศึกษาและอาชีพขึ้น โดยใช้สถานที่ห้องใดห้องหนึ่งของอาคารเรียน หรือมุมใดมุมหนึ่งของห้องสมุด จัดหาตู้เก็บเอกสารหรือชั้นหนังสือเพื่อวางเอกสาร จัดป้ายนิตยสารเกี่ยวกับความเคลื่อนไหวทางด้านการศึกษา อาชีพ และสังคม โดยให้นักเรียนช่วยกันหาบทความจากหน้าหนังสือพิมพ์ นิตยสาร ข่าวต่าง ๆ มาติดไว้เป็นประจำ เพื่อให้ให้นักเรียนได้อ่านกันอย่างทั่วถึง

นอกจากนี้ทางโรงเรียนควรจะได้เชิญวิทยากรผู้ทรงคุณวุฒิในอาชีพต่าง ๆ ที่อยู่ในชุมชนนั้น หรือเชิญศิษย์เก่าของโรงเรียนที่กำลังศึกษาต่อที่อื่น หรือออกไปประกอบอาชีพต่าง ๆ มาบรรยายเกี่ยวกับอาชีพ ให้นักเรียนและผู้ปกครองที่สนใจเข้ารับฟังในวันสุดสัปดาห์ การจัดเชิญวิทยากรนี้ควรจัดแต่เนิ่น ๆ ซึ่งควรเป็นตั้งแต่ภาคกลางเป็นต้นมาจนถึงภาคปลาย ทั้งนี้เพื่อให้นักเรียนที่กำลังจะเรียนจบในชั้นตัวประโยค ได้มีความรู้ในเรื่องอาชีพมากขึ้น และเป็นแรงจูงใจให้นักเรียนมีความกระตือรือร้นในการตัดสินใจ หรือไปขอคำปรึกษาเกี่ยวกับคุณแนะแนวของโรงเรียนได้ทันเวลา

สิ่งอื่น ๆ ที่โรงเรียนอาจจะจัดได้คือ การจัดฉายภาพยนตร์เกี่ยวกับข่าวสารทางด้านการศึกษา และอาชีพ ให้นักเรียนชม พานักเรียนไปเยี่ยมชมสถานศึกษาต่าง ๆ ที่นักเรียนจะเข้าศึกษาต่อ พานักเรียนไปเยี่ยมชมสถานที่ราชการต่างๆ เพื่อรู้ระบบการทำงาน เช่น ศาล สถานีตำรวจ ไปรษณีย์ สถานีวิทยุโทรทัศน์ ท่าอากาศยาน โรงงานอุตสาหกรรม โรงพยาบาล ฯลฯ เป็นต้น

บริการให้คำปรึกษาหารือ โรงเรียนควรมีครูแนะแนวเต็มเวลา (full-time counselor) อย่างน้อย ๑ คน เพื่อรับปรึกษาปัญหาของนักเรียนในด้านต่าง ๆ สำหรับเรื่องการศึกษาต่อของนักเรียนนี้ ครูแนะแนวมีบทบาทโดยตรงต่อนักเรียน เช่น นัดแนะนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๕ เป็นรายบุคคลโดยทั่วถึงกัน หรืออาจจะจัดในรูปของการแนะแนวหมู่ควบคู่ไปด้วย เพื่อที่จะช่วยให้นักเรียนมีความเข้าใจตนเองและความสามารถของตนเองได้ถูกต้องยิ่งขึ้น ครูแนะแนวจะต้องเป็นผู้ที่มีความรอบรู้ในสาขาวิชาชีพต่าง ๆ และจะต้องทราบว่า วิชาที่นักเรียนมีค่านิยมสูง และอยากจะเลือกศึกษาต่อไปนั้น มีลักษณะของงานเหมาะสมกับบุคลิกภาพส่วนตัวของนักเรียนหรือไม่ เพียงใด ทั้งยังต้องพิจารณาถึงองค์ประกอบด้านอื่น ๆ ของนักเรียนอีกด้วย อาทิเช่น ระดับสติปัญญา ความสนใจ ความสามารถ ความถนัด สุขภาพ เพศ ฐานะทางเศรษฐกิจ ความกตัญญูของบิดามารดา เป็นต้น ทางที่ ๒ แล้วครูแนะแนวควรจะหาโอกาสสนทนากับผู้ปกครองของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๕ ทุกคนเกี่ยวกับเรื่องการศึกษาต่อของนักเรียน เพื่อครูแนะแนวจะได้ทราบถึงสภาพสิ่งแวดล้อมทางบ้านของนักเรียน ฟังความคิดเห็นของผู้ปกครอง และร่วมมือกับผู้ปกครองให้ความช่วยเหลือแนะนำนักเรียนให้เลือกเรียนในแนวทางที่ถูกต้องเหมาะสมได้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้

การให้คำปรึกษาหารือที่ใดจะสามารถช่วยให้นักเรียนบางคนที่มีค่านิยมต่อวิชาที่ไม่เหมาะสมกับสภาพความเป็นจริงของคน เปลี่ยนค่านิยมนั้นโดยคำนึงถึงสภาพความเป็นจริงของคนได้มากขึ้น สำหรับนักเรียนที่มีค่านิยมต่อวิชาที่เหมาะสมกับสภาพของตนเองอยู่แล้ว ก็จะเกิดความมั่นใจ และดำเนินไปในแนวทางที่ถูกกองจนกระทั่งประสบผลสำเร็จในอนาคต

ข้อเสนอแนะสำหรับผู้บริหารการศึกษา

๑. ควรสนับสนุนบริการแนะแนว จัดบรรจุครูแนะแนวในโรงเรียนมัธยมศึกษาให้มีสัดส่วนเพียงพอแก่นักเรียน ให้การสนับสนุนส่งเสริมงานด้านนี้ พิจารณาลดชั่วโมงสอนของครูที่ทำงานด้านนี้ให้น้อยลง เพื่อให้ครูมีเวลาพอในการทำงานอย่างมีประสิทธิภาพ ถ้าเป็นไปได้ โรงเรียนมัธยมศึกษาทุกโรงควรมีผู้แนะแนวเต็มเวลาอย่างน้อย ๑ คน

๒. สาขาวิชาใดที่มีนักเรียนต้องการเรียนมาก และกำลังเป็นที่ต้องการของประเทศชาติ ผู้บริหารการศึกษาอาจให้การสนับสนุน โดยขยายสถานที่ศึกษาและรับจำนวนนักเรียนให้เพิ่มมากขึ้น ส่วนสาขาวิชาใดที่มีจำนวนนักเรียนในแต่ละปีเพียงพอต่อความต้องการของประเทศแล้ว ก็ไม่จำเป็นต้องขยาย สำหรับวิชาที่นักเรียนอยากเรียนน้อย แต่กำลังเป็นที่ต้องการของประเทศ จำนวนนักเรียนที่ผลิตออกมาแต่ละปีไม่เพียงพอต่อความต้องการของประเทศ ผู้บริหารการศึกษาควรจะต้องให้การส่งเสริม สนับสนุน สร้างสิ่งจูงใจต่าง ๆ แก่วิชา นั้น เพื่อให้ นักเรียนเห็นความสำคัญในสาขาวิชานั้น ๆ มากขึ้น

๓. ควรจะเปิดโรงเรียนมัธยมแบบประสมขึ้น เริ่มตั้งแต่ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑ ถึงชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๕ เพื่อให้ นักเรียนมีโอกาสเลือกเรียนได้อย่างกว้างขวาง เหมาะสมกับความถนัด ความสนใจ และความสามารถของตนเอง เมื่อเรียนจบชั้นประโยคมัธยมศึกษาตอนปลายแล้ว สามารถออกประกอบอาชีพได้ หรือผู้ใดมุ่งจะศึกษาต่อในชั้นสูงทั้งทางด้านวิชาชีพ และสามัญ ก็สามารถไปศึกษาต่อได้ในสถาบันอาชีวศึกษาชั้นสูง เช่น โรงเรียนอาชีวศึกษา วิทยาลัยเทคนิค วิทยาลัยเกษตรกรรม วิทยาลัยโทรคมนาคม หรือมหาวิทยาลัยต่าง ๆ ซึ่งจะช่วยให้ความผิดพลาดในการเลือกศึกษาต่อลดน้อยลง

ข้อเสนอแนะสำหรับผู้วิจัยต่อไป

๑. ควรศึกษาถึงองค์ประกอบอื่น ๆ ที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับค่านิยมทางการศึกษาของนักเรียน เช่น ผู้ปกครอง ญาติพี่น้อง เพื่อน ครู ฐานะทางเศรษฐกิจ สังคม ชุมชน เป็นต้น เพื่อจะได้ทราบว่าสิ่งเหล่านี้มีอิทธิพลต่อค่านิยมของนักเรียนหรือไม่ เพียงใด

๒. ควรทำการศึกษาวิจัยเรื่องค่านิยมทางการศึกษาของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓ ควบคู่กันไปด้วย เพื่อจะได้นำมาเปรียบเทียบกัน

๓. ควรจะศึกษาถึงค่านิยมทางอาชีพของนักเรียนด้วย เพื่อเปรียบเทียบดูว่าค่านิยมทางการศึกษา กับค่านิยมในทางอาชีพ ของนักเรียนนั้นมีความสัมพันธ์สอดคล้องกันเพียงใด

๔. วิชาที่นำมาให้นักเรียนเลือกควรจะต้องจัดหามาให้มากที่สุด เพื่อที่นักเรียนจะได้มีโอกาสเลือกวิชาที่นักเรียนมีค่านิยมสูงได้อย่างแท้จริง

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- เกยูร ลิมทอง "การจัดงบประมาณการศึกษา" การวางแผนการศึกษา กองวางแผนการศึกษา
กระทรวงศึกษาธิการ ๒๕๑๒, ๒๔๓ หน้า.
- ฐิติน จุลทรัพย์ การสำรวจความต้องการในการศึกษาของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย
จังหวัดพระนครศรีอยุธยา วิทยานิพนธ์ ครุศาสตร์บัณฑิต คณะครุศาสตร์
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ๒๕๐๙, ๖๑ หน้า.
- เทอดศักดิ์ รัตนณี การสำรวจความต้องการในการศึกษาของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย
จังหวัดนครสวรรค์ วิทยานิพนธ์ ครุศาสตร์บัณฑิต คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์
มหาวิทยาลัย ๒๕๐๓, ๕๔ หน้า.
- บุญถิ่น อัตถากร และ รัตนา ตันบุญเต็ก ดร. "การเตรียมครู" เอกสารการประชุมทาง
วิชาการของสมาคมการศึกษาแห่งประเทศไทย ๒๕๑๓ ฉบับโรเนียว, ๑๓๒ หน้า.
- ปวย อิงภากรณ์ ดร. "การศึกษา" ศูนย์ศึกษา ๑๒(๙) ๖ กันยายน, ๘๐ หน้า.
- ประสิทธิ์ นิมจินดา เหตุผลในการเลือกและไม่เลือกเรียนครูของนักเรียนชั้น มก.๓ และ
มศ.๕ ในภาคใต้ ปีการศึกษา ๒๕๑๒ วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต
วิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร ๒๕๑๓, ๑๘๒ หน้า.
- เผยแพร่การศึกษา, กอง กระทรวงศึกษาธิการ "การเตรียมตัวเพื่อศึกษาต่อในสถาบันอุดมศึกษา"
คู่มือเล่มจิ๋ว โรงพิมพ์ส่งเสริมอาชีพ ถนนบำรุงเมือง พระนคร ๒๕๐๘, ๓๙ หน้า.
- * เพียงใจ พึ่งพระเกียรติ การสำรวจความสนใจของนักเรียนในชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย วิทยานิพนธ์
ครุศาสตร์บัณฑิต คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ๒๕๐๐, ๖๓ หน้า.

กัญญา สาร ความสำเร็จในการศึกษาชั้นมหาวิทยาลัย เปรียบเทียบกับการศึกษา
ชั้นเตรียมอุดมศึกษา ของนิสิตระดับปริญญาตรีที่ออกจากจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
ปีการศึกษา ๒๔๙๙ - ๒๕๐๓ ๒๕๒ หน้า.

วงเกื้อน บุทธวงศ์ ความต้องการศึกษาต่อของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย จังหวัดนครปฐม
ปีการศึกษา ๒๕๑๑ วิทยานิพนธ์ ศึกษาศาสตรบัณฑิต คณะศึกษาศาสตร์ จุฬาลงกรณ์
มหาวิทยาลัย ๒๕๑๑, ๘๑ หน้า.

วิชากร, กรม กระทรวงศึกษาธิการ สถิติการศึกษา ๒๕๐๓, ๒๔๑ หน้า.

วัฒนา กรกำแหง และ สดภาพ พันธุ์ดี การสำรวจความต้องการเกี่ยวกับการศึกษาต่อของ
นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๖ ปีการศึกษา ๒๕๐๑ วิทยานิพนธ์ ศึกษาศาสตรบัณฑิต
คณะศึกษาศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ๒๕๐๒, ๔๗ หน้า.

วลัย โสมานันท์ การสำรวจความต้องการในการศึกษาต่อของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย
จังหวัดสมุทรสงคราม ปีการศึกษา ๒๕๐๔ วิทยานิพนธ์ ศึกษาศาสตรบัณฑิต คณะศึกษาศาสตร์
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ๒๕๐๔ ๖๓ หน้า.

บุพพรดี สุขสมบัติ กานิยมทางอาชีพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓ ในจังหวัดพระนคร - ธนบุรี
วิทยานิพนธ์ ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต คณะศึกษาศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ๒๕๑๐,
๗๑ หน้า.

สมทรง ศรีทลายัน ทัศนคติของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๕ ที่มีต่อการศึกษาในสถาบันอุดมศึกษา
วิทยานิพนธ์ ศึกษาศาสตรบัณฑิต คณะศึกษาศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ๒๕๐๘
๕๖ หน้า.

สุจริต เพ็ชรชอบ "มหาวิทยาลัยกับการพัฒนาเศรษฐกิจ" ศูนย์ศึกษา ๑๒(๔) ๒๔ เมษายน
๒๕๐๘, ๘๐ หน้า.

๐ สุกใจ เหล่าสุนทร กร. วิชาชีพในโรงเรียนมัธยมศึกษา วิทยานิพนธ์ เพื่อเลื่อนเป็น
ศาสตราจารย์มหาวิทยาลัยวิชาการศึกษา ๒๕๐๕, ๗๗ หน้า.

Angel, Mary., "The Stability of the Self - Concept in Adolescence,"
University Microfilms. Number of Words 526, August, 1956.

Cochran, John Robert., "The Relationship of the Self - Concept to
School Motivation and Level of Occupational Aspiration,"
Dissertation Abstracts, 29 (9) : 2958, March, 1969.

0 Cook, Walter Roy., "Factor Associated with Occupational Choices of
Young Man," Dissertation Abstracts, 28 (2) : 799, August,
1967.

✓ Crow, Lester D., Introduction to Education; Fundamental Principles
and Modern Practices; p. 55 (Citing), Democracy and Education,
p. 61 by John Dewey.

Dobbins, Loy Henderson., "Educational and Occupational Aspirations
and Expectations of High School Senior Boys in Five Louisiana
Parishes," Dissertation Abstracts, 29 (9) : 2958, March,
1969.

Eaddy, Vanik Silas., "The Influence of Selected Factors on the
Vocational Choices of Vocational Agricultural Students in
Louisiana," Dissertation Abstracts, 29 (9) : 2958 - 2959,
March, 1969.

0 Eduard Spranger's Lebensformen has been translated into English under
the Title, Types of Men, 576 pp.

Garrett, Henry E., Statistics in Psychology and Education, Longmans
Green and Co., New York, 1961, 478 pp.

Ginzberg, Eli, "Occupational Choices," An Approach to the General
Theory, McGraw - Hill, 1966, 299 pp.

0 Gribbons, Warren D., and Paul R. Lohnes., "Shift in Adolescents'
Vocational Values," The Personnel and Guidance Journal,
44 : 248 - 252, November, 1965.

✓ Harbison, Frederick, and Myers, Charles A., Education Manpower and
Economic Growth, New York, McGraw - Hill Book Company, Inc.,
1964.

Kroger, R., and C.M. Lontlit., "The Influence of fathers' occupation on vocational choices of High School Boys," Journal of Applied Psychology 14 : 203 - 212, September, 1953.

Larson, Lewis Wayne., "The Relationship Between Values and Educational Choices of High School Students," Dissertation Abstracts, 29 : 685, June 1965.

Moore, Milton Robert., Value Change Among Junior College Students," Dissertation Abstracts, 29 : 126, January, 1968.

✓ Paradis, Adrian A., You and the Next Decade, David McKay Company, Inc., New York, 1965, 179 pp.

Perrone, Phillip A., "Values and Occupational Preferences of Junior High School Girls," The Personnel and Guidance Journal, 44 : 254 - 257, November, 1965.

Ritter, Edith Carolyn., "American College Student Values. Their Relationships to Selected Personal and Academic Variables," Dissertation Abstracts, 29 : 2806, February, 1969.

Schubert, David Joe., "Impact of Selected College on Student's Values," Dissertation Abstracts, 28 : 91, July 1967.

Seeder, F.I., "College Achievement of Lower Group Secondary School Students," Journal of Education Research, 31 : 497 - 505, 1938.

Sewell, W.H., A.O. Haller and M.A. Straus, "Social Status and Educational and Occupational Aspiration, American Sociological Review, 22 : 67 - 73 August, 1957.

Smith, Hyran M, and Miller, Leonard M., "Door were opened A Commentary on the 1963, Dropout Campaigns" in Selected Reports and Statistics on School Dropouts.

Stephenson, R.M., "Occupational Aspiration and Plans of 443 Ninth Graders," The Journal of Educational Research, 49 : 27 - 35, September, 1955.

UNESCO, United Nations, No. 40, Estimating Future School Enrolment in Developing Countries, France : Workshop of the United Nations Educational Scientific and Cultural Organization, 1966.

Walker, M. Helen., Joseph Lev., Statistical Inference, Holt, Rinchart and Winston, Inc. U.S.A. 1953, 510 pp.

- Weigand, G., "Goal Aspiration and Academic Success," Personal and Guidance Journal , 31 : 458 - 461, 1953.
- Weitz, H., Clarke, M., and Jone, O., "The Relationships Between Choice of a Major field of Study and Academic Preparation and Performance," Educational and Psychological Measurement, 15 : 28 - 38, 1955.
- Wilstach, Ilah Muller, "Vocational Maturity of Mexican - American Youth," Dissertation Abstracts, 28 (4) : 1683 - 1684, November, 1957.

ภาคผนวก

ภูมิหลัง

นักเรียนทั้งหมดที่นำมาเป็นกลุ่มตัวอย่างในการวิจัยครั้งนี้ เมื่อพิจารณาถึงภูมิหลังของแต่ละคนแล้ว จะพบว่า

ก. นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาแยกได้เป็น ๓ ระดับ ดังนี้ คือ

ผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาต่ำ	จำนวน	๕๓	คน
ผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาปานกลาง	"	๓๔๘	"
ผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาสูง	"	๕๓	"

ข. นักเรียนมาจากครอบครัวที่มีสถานภาพทางครอบครัวดังนี้ คือ

บิดายังมีชีวิตอยู่	จำนวน	๔๔๗	คน
บิดาถึงแก่กรรม	"	๕๓	"
มารดายังมีชีวิตอยู่	"	๔๘๒	"
มารดาถึงแก่กรรม	"	๑๔	"
บิดามารดาอยู่ด้วยกัน	"	๔๑๕	"
บิดามารดาหย่าร้างกัน	"	๕	"
บิดามารดาแยกกันอยู่	"	๓๒	"

ค. ระดับการศึกษาของบิดามารดาของนักเรียนแบ่งออกได้เป็น ๔ ระดับ คือ

บิดามีระดับการศึกษาต่ำมาก	จำนวน	๑๖๑	คน
บิดามีระดับการศึกษาต่ำ	"	๕๕	"
บิดามีระดับการศึกษาปานกลาง	"	๑๖๗	"
บิดามีระดับการศึกษาสูง	"	๑๑๓	"
มารดามีระดับการศึกษาต่ำมาก	"	๒๔๘	"
มารดามีระดับการศึกษาต่ำ	"	๗๕	"
มารดามีระดับการศึกษาปานกลาง	"	๔๖	"
มารดามีระดับการศึกษาสูง	"	๒๗	"

เมื่อนำระดับการศึกษาของบิดามารดาของนักเรียนแต่ละคนมา เปรียบเทียบกัน จะพบว่า

บิดามีระดับการศึกษาสูงกว่ามารดา จำนวน ๒๔๒ คน

มารดามีระดับการศึกษาสูงกว่าบิดา " ๑๒ "

บิดามีระดับการศึกษาเท่ากับมารดา " ๒๔๖ "

ง. นักเรียนมีภูมิลำเนาอยู่ในท้องที่ต่าง ๆ แยกได้ดังนี้ คือ

ในเขตเทศบาล จำนวน ๓๒๔ คน

ในเขตสุขาภิบาล " ๔๕ "

นอกเขตเทศบาลและสุขาภิบาล " ๘๑ "

จากภูมิหลังของนักเรียนทั้งได้กล่าวมาแล้วนี้ ผู้วิจัยสามารถสรุปคุณลักษณะโดย
ทั่ว ๆ ไปของกลุ่มตัวอย่างได้ดังนี้ คือ กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ ส่วนใหญ่
เป็นนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาอยู่ในระดับปานกลาง อยู่ในสภาพครอบครัวที่
บิดามารดายังมีชีวิตอยู่และอยู่ร่วมกัน บิดามีระดับการศึกษานานกลาง แต่มารดามีระดับ
การศึกษาน้อยกว่า ระดับการศึกษาของบิดาสูงกว่ามารดา และมีภูมิลำเนาอยู่ในเขตเทศบาล

วิทยาลัยวิชาการศึกษาประสานมิตร พระนคร

สวัสดี นักเรียนที่รัก

แบบสอบถามชุดนี้ เป็นแบบสอบถามที่ต้องการทราบค่านิยมทางการศึกษาของนักเรียน
 ชั้น ม.ศ. ๕ คือ ต้องการทราบว่า เมื่อนักเรียนเรียนจบชั้น ม.ศ. ๕ แล้ว นักเรียนชอบเรียนสาขา
 วิชาใดมากที่สุดตามลำดับ ในแบบสอบถามชุดนี้ แบ่งเป็น ๓ ตอน ตอนที่ ๑ จะสอบถามเกี่ยวกับ
 รายละเอียดส่วนตัวของนักเรียน ตอนที่ ๒ เป็นคำชี้แจงและรายชื่อวิชาต่าง ๆ รวม ๑๖ วิชา ที่นำ
 มาให้นักเรียนเลือก ส่วนตอนที่ ๓ นั้น เป็นช่องตารางที่นักเรียนนำหมายเลขวิชาต่าง ๆ ตามลำดับ
 ความต้องการของนักเรียนมาลงไว้ คณะผู้วิจัยขอรับรองว่า แบบสอบถามนี้จะไม่เป็นลกระทบ
 กระเทือนต่อนักเรียนแต่ประการใด และผู้วิจัยจะเก็บไว้เป็นความลับ แต่กลับจะเป็นประโยชน์ต่อ
 การจัดการศึกษาของประเทศไทยในอนาคต ดังนั้น จึงขอให้นักเรียนที่รักได้ตอบแบบสอบถามนี้
 อย่างถูกต้องตามความเป็นจริง คณะผู้วิจัยหวังเป็นอย่างยิ่งว่า นักเรียนที่รักคงจะให้ความร่วมมือ
 ด้วยดี ขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

โสภณ พูลเพชรพันธุ์

นิสิตปริญญาโท สาขาการแนะแนว

ตอนที่ ๑

โปรดเติมข้อความลงในช่องว่าง และเขียน ✓ ลงใน ☐ ให้ตรงกับความเป็นจริง

๑. โรงเรียน จังหวัด.....

๒. เพศ ชาย ☐ หญิง ☐

๓. เมื่อสำเร็จการศึกษาระดับ ม.ก.๓ สอบได้คะแนนร้อยละ

๕๐ - ๕๔ ☐ ๕๕ - ๕๙ ☐

๖๕ - ๖๙ ☐ ๗๐ - ๗๔ ☐

๖๐ - ๖๔ ☐ ๘๕ - ๘๙ ☐

๖๕ - ๖๙ ☐ ๙๐ - ๙๔ ☐

๙๐ - ๙๔ ☐ ๙๕ - ๙๙ ☐

๔. ขณะนี้บิดาของท่าน มีชีวิตอยู่ ☐ ถึงแก่กรรม ☐

มารดาของท่าน มีชีวิตอยู่ ☐ ถึงแก่กรรม ☐

๕. บิดามารดาของท่าน อยู่ด้วยกัน ☐ หย่าร้าง ☐ แยกกันอยู่ ☐

๖. บิดามารดาของท่านสำเร็จการศึกษาระดับ บิดา มารดา

ต่ำกว่า ป.๔ ☐ ☐

ป.๔ ☐ ☐

ต่ำกว่า ม.๖ (ม.ศ.๓) ☐ ☐

ม.๖ (ม.ศ.๓) ☐ ☐

ม.๔ (ม.ศ.๕) หรือเทียบเท่า ☐ ☐

อนุปริญา หรือเทียบเท่า ☐ ☐

ปริญญาตรี ☐ ☐

สูงกว่าปริญญาตรี ☐ ☐

๗. ครอบครัวของท่านทั้งบ้านเรือนอยู่ในเขตเทศบาล ☐

ในเขตสุขาภิบาล ☐

นอกเขตเทศบาล และสุขาภิบาล ☐

ตอนที่ ๒

คำชี้แจง

โปรดอ่านรายชื่อวิชาต่าง ๆ ทั้ง ๑๖ วิชา ในหน้าถัดไปอย่างละเอียด แล้วปฏิบัติตามคำชี้แจงข้างล่างนี้ที่ละข้อ อย่างระมัดระวัง

๑. วิชาใดที่ท่านอยากเรียนมากที่สุด ให้นำหมายเลขหน้าวิชานั้น เขียนลงใน , แถวที่ ๑
๒. ชีตชื่อวิชาที่เลือกไว้แล้ว ในข้อที่ ๑ ออก เพื่อกันมิให้สับสนภายหลัง
๓. วิชาใดที่ท่านอยากเรียนเท่า ๆ กัน ๒ วิชา แก่อยากเรียนน้อยกว่าวิชาที่เลือกไว้แล้ว ให้นำหมายเลขหน้าวิชาทั้งสองนั้นเขียนลงใน , แถวที่ ๒ แล้วชิตชื่อวิชาทั้งสองออก
๔. ขอให้ท่านพิจารณาเลือกวิชาที่ท่านอยากเรียนเท่า ๆ กัน อีก ๓ วิชา แก่อยากเรียนรองลงมาจาก ๒ วิชา ที่ท่านเลือกไว้แล้วในแถวที่ ๒ นำหมายเลขหน้าวิชาทั้ง ๓ นั้น เขียนลงใน , แถวที่ ๓ แล้วชิตชื่อวิชาที่เลือกแล้วออกไป

ขณะนี้ยังมีวิชาเหลือให้ท่านเลือกอีก ๑๐ วิชา ขอให้ท่านดำเนินการเลือก โดยเริ่มต้นจากวิชาที่ท่านอยากเรียนน้อยที่สุด ไปหาวิชาที่ท่านชอบมากขึ้น ตามลำดับ

๕. นำหมายเลขหน้าวิชาที่ท่านอยากเรียนน้อยที่สุด ๑ วิชา เขียนลงใน , แถวที่ ๔ แล้วชิตชื่อวิชานั้นออก
๖. พิจารณาวิชาอีก ๒ วิชา ที่ท่านอยากเรียนเท่า ๆ กัน แก่อยากเรียนมากกว่าวิชาที่เลือกไว้แล้วในแถวที่ ๔ เพียงเล็กน้อย นำหมายเลขหน้าวิชาทั้งสองนั้น เขียนลงใน , แถวที่ ๕ แล้วชิตรายชื่อทั้งสองวิชาออก
๗. ขณะนี้เหลืออีก ๘ วิชา ให้ท่านเลือกวิชาที่ท่านอยากเรียนเท่า ๆ กัน ๓ วิชา แก่อยากเรียนมากกว่าวิชาที่ท่านเลือกไว้แล้วในแถวที่ ๕ นำหมายเลขหน้าวิชาทั้ง ๓ นั้น เขียนลงใน , แถวที่ ๕ แล้วชิตชื่อวิชาทั้งสามออก
๘. ๔ วิชาสุดท้ายที่เหลือนี้ หมายความว่า เป็นวิชาที่ท่านอยากเรียนปานกลาง นำหมายเลขหน้าวิชาทั้ง ๔ นั้น เขียนลงใน , แถวที่ ๕

ตอนที่ ๓

รายชื่อวิชาต่าง ๆ ที่นำมาให้ท่านเลือก

๑. การศึกษา หมายถึง ครุศาสตร์ ศีลภาศาสตร และการศึกษา ผู้เรียนมีพื้นฐานความรู้ทางสายศิลปะ หรือ วิทยาศาสตร์ ลักษณะของวิชาที่เรียน มีดังนี้ วิชาสามัญ เป็นวิชาทางวิทยาศาสตร์ และ ศิลปะ เรียนในปีที่ ๑ และปีที่ ๒ วิชาเอก - โท เป็นวิชาที่ได้เลือกเรียนตามความถนัด และความสนใจ วิชาการศึกษา เป็นวิชาชีพที่ช่วย การเรียนการสอนเพื่อนำไปปฏิบัติในหน้าที่ครู เรียนตั้งแต่ชั้นปีที่ ๑ - ๔ แบ่งเป็นสาขาค่าง ๆ คือ สาขาประถมศึกษา มัธยมศึกษา และ พลศึกษา ระยะเวลาการศึกษา ใช้เวลา ๔ ปี ได้รับปริญญาตรี
๒. เกษตรศาสตร์ รวมถึงวิชาต่อไปนี้ วนศาสตร์ การประมง เกษตรศาสตร์ และสัตวแพทย์ ผู้เรียนมีพื้นฐานความรู้ทางสายวิทยาศาสตร์ ลักษณะของ เนื้อหาวิชาที่เรียน ใน ๒ ปีแรก เรียนภาษาอังกฤษ วิทยาศาสตร์ คณิตศาสตร์ และวิชาในคณะที่ตนเลือกไว้ เช่น วนศาสตร์ เรียน การจัด การป่าไม้ วิศวกรรมป่าไม้ เป็นต้น ส่วนอีก ๒ ปีหลัง เรียนวิชาเฉพาะตามคณะที่ตนเลือกไว้ ระยะเวลาศึกษา ๔ ปี ได้รับปริญญาตรี สำหรับสัตวแพทย์ นั้น ใช้เวลาเรียน ๖ ปี แบ่งออกเป็น ๒ ระยะ คือ ๒ ปีแรก เรียกว่า เตรียมสัตวแพทย์ เรียนร่วมกับคณะวิทยาศาสตร์ ส่วนอีก ๔ ปีหลัง แยกเรียนตามแผนกต่าง ๆ ที่ตนสนใจ ดังนี้ แผนกกายวิภาคของสัตว์ แผนกสรีรวิทยา ของสัตว์ แผนกเภสัชวิทยาของสัตว์ แผนกอายุรศาสตร์ของสัตว์ และแผนกสัตวศาสตร์ของสัตว์
๓. เทคนิค รวมถึงวิชาต่อไปนี้ ช่างยนต์ ช่างก่อสร้าง ช่างไฟฟ้า ช่างโลหะ ช่างสำรวจ ช่างภาพ และช่างอิเล็กทรอนิกส์ ผู้เรียนมีพื้นฐานความรู้ทางสายศิลปะ หรือ สายวิทยาศาสตร์ ลักษณะของ วิชาที่เรียน เรียนวิชาสามัญทั่วไป คือ ภาษาไทย ภาษาอังกฤษ สังคมศึกษา วิทยาศาสตร์ คณิตศาสตร์ วิชาเหล่านี้เรียนเพื่อเป็นพื้นฐาน แต่จะเรียนเน้นหนักในวิชาภาคทฤษฎี และปฏิบัติ ตามสาขาวิชาที่เลือกเรียน ระยะเวลาศึกษา ๓ ปี ได้รับประกาศนียบัตร เทคนิคชั้นสูง
๔. นิติศาสตร์ ผู้เรียนมีพื้นฐานความรู้ทางสายศิลปะ หรือ วิทยาศาสตร์ ลักษณะของ เนื้อหาวิชาที่เรียน ใน ๑ ปีแรก เรียนวิชาประเภทศิลปศาสตร์ ได้แก่ ภาษาไทย ภาษาอังกฤษ อารยธรรม วิทยาศาสตร์ จิตวิทยา ประวัติศาสตร์ ปรัชญา และคณิตศาสตร์ และเรียนวิชาเฉพาะของคณะที่ เลือกไว้ ส่วนอีก ๓ ปีหลัง มุ่งเรียนวิชากฎหมายโดยตรง ระยะเวลาการศึกษา ๔ ปี ได้รับ ปริญญาตรี

๕. บริหารธุรกิจ รวมถึง วิชาการค้า การตลาด การบริหารธุรกิจ การเงิน และการธนาคาร การบัญชี และเลขานุการ ผู้เรียนมีพื้นฐานความรู้ทางสายศิลปะ หรือ สายวิทยาศาสตร์ ลักษณะ การเรียน แยกตามแผนกวิชาที่ตนเองเลือกเรียน ใช้เวลาศึกษา ๓ ปี ได้รับประกาศนียบัตร เทียบเท่าอนุปริญญา
๖. พาณิชยศาสตร์และการบัญชี ผู้เรียนมีพื้นฐานความรู้ทางสายวิทยาศาสตร์ หรือศิลปะ ลักษณะของ เนื้อหาวิชาที่เรียน ปีที่ ๑ และ ๒ เรียนวิชาพื้นฐานเหมือนกันหมด คือ วิชาการบัญชี เศรษฐศาสตร์ คณิตศาสตร์ ความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับการพาณิชย์ กฎหมายทั่วไป จิตวิทยา ภาษาอังกฤษ และตรรกวิทยา ๒ ปีหลัง เรียนตามวิชาที่เลือก ได้แก่ พาณิชยศาสตร์ บัญชี วิชาการต้นทุน วิชาการคลังธุรกิจ วิชาการจัดการโรงแรม และวิชาสถิติ ระยะเวลาการศึกษา ๔ ปี ได้รับปริญญาตรี
๗. แพทยศาสตร์ ผู้เรียนมีพื้นฐานความรู้ทางสายวิทยาศาสตร์ ลักษณะ เนื้อหาวิชาที่เรียน ๒ ปีแรก เรียกว่า เตรียมแพทยศาสตร์ เรียนร่วมอยู่ในคณะวิทยาศาสตร์ ในชั้นปีที่ ๓ และปีที่ ๔ เรียน ในคณะแพทยศาสตร์ ๒ ปีนี้ เรียนหนักไปในทางวิทยาศาสตร์การแพทย์ ในชั้นปีที่ ๕ และปีที่ ๖ เรียนหนักไปในทางสาเหตุของโรค การป้องกันไม่ให้เกิดโรค การตรวจและรักษาโรค และการสาธารณสุข รวมระยะเวลาศึกษา ๖ ปี ได้รับปริญญาตรี ส่วนผู้ที่เรียนเทคนิคการแพทย์ เภสัชศาสตร์ ทันตแพทยศาสตร์ วิทยาศาสตร์สาธารณสุข วิชาที่เรียนใน ๒ ปีแรก จะเรียน วิชาเตรียมแพทยศาสตร์ ส่วนอีก ๒ ปีหลัง จะเรียนวิชาเฉพาะสาขาที่ตนเรียน รวมเวลา ศึกษา ๔ ปี ได้รับปริญญาตรี
๘. พยาบาล ผู้เรียนมีพื้นฐานความรู้ทางสายวิทยาศาสตร์ หรือสายศิลปะ ลักษณะของการเรียน แยกเป็น ๒ ประเภท
- ประเภทที่ ๑ ผู้เรียนผ่านการสอบคัดเลือกเข้ามหาวิทยาลัย ตามที่สภาการศึกษาดำเนินการ ใน ๒ ปีแรก จะเรียนเตรียมพยาบาลปริญา และกายภาพบำบัด ใน ๒ ปีหลัง จะเรียนวิชา พยาบาล รวมระยะเวลาศึกษา ๔ ปี ได้รับปริญญาพยาบาล - อนามัย และถ้าจะเรียนวิชา ผดุงครรภ์ก็ต้องใช้เวลาอีก ๒ เดือน
- ประเภทที่ ๒ ผู้เรียนผ่านการสอบในโรงเรียนพยาบาลผดุงครรภ์และอนามัย มีหลักสูตร การเรียน ๓ ปี ถ้าเรียนจบ ๔ ปี จะได้วิทยาศาสตรบัณฑิต (พยาบาล) และถ้าจะเรียนวิชา ผดุงครรภ์ ก็ต้องใช้เวลาอีก ๒ เดือน

๙. รัฐศาสตร์ ผู้เรียนมีพื้นฐานความรู้ทางสายศิลปะ หรือ วิทยาศาสตร์ ลักษณะของเนื้อหาวิชาที่เรียน ๑ ปีแรก เรียนวิชาประเภทศิลปศาสตร์ เหมือนกับคณะนิติศาสตร์ และวิชาเฉพาะของคณะที่เลือกไว้ ๓ ปีหลัง มุ่งเรียนวิชาเฉพาะที่เลือก ได้แก่ การคลัง การปกครอง การต่างประเทศ และการทูต ระยะเวลาการศึกษา ๔ ปี ได้รับปริญญาตรี
๑๐. วิทยาศาสตร์ ผู้เรียนมีพื้นฐานความรู้ทางสายวิทยาศาสตร์ ลักษณะของเนื้อหาวิชาที่เรียน ปีแรก เรียนวิชาฟิสิกส์ เคมี ชีววิทยา คณิตศาสตร์ และภาษาอังกฤษ ปีที่ ๒ เรียนวิชาเช่นเดียวกับปีที่ ๑ และวิชาเอกที่เลือกไว้ ได้แก่ ฟิสิกส์ เคมี คณิตศาสตร์ สัตววิทยา พฤกษศาสตร์ อर्थวิทยา เป็นต้น ส่วนปีที่ ๓ และ ๔ เรียนเฉพาะวิชาเอกตามที่ได้เลือกไว้ ระยะเวลาการศึกษา ๔ ปี ได้รับปริญญาตรี
๑๑. วิศวกรรมศาสตร์ ผู้เรียนมีพื้นฐานความรู้ทางสายวิทยาศาสตร์ ลักษณะของเนื้อหาวิชาที่เรียน ๒ ปีแรก เรียนเหมือนกันทุกสาขา คือ เรียนวิชาค่อไปนี้ ฟิสิกส์ เคมี และคณิตศาสตร์ ของคณะวิทยาศาสตร์ เรียนภาษาอังกฤษ ของคณะอักษรศาสตร์ วิชาวิศวกรรมเขียนแบบ สุขวิทยา กรรมวิธีการผลิต วิชากลศาสตร์ประยุกต์ วัสดุก่อสร้าง และวิชาการสำรวจ ในชั้นปีที่ ๓ และ ๔ แยกไปเรียนสาขาวิชาตามที่ได้เลือกไว้ ตามความสมัครใจ ซึ่งมีสาขาให้เลือก ดังนี้ วิศวกรรมโยธา วิศวกรรมเครื่องกล วิศวกรรมไฟฟ้า วิศวกรรมเหมืองแร่ และธรณีวิทยาเหมืองแร่ วิศวกรรมอุตสาหการ วิศวกรรมสุขาภิบาล วิศวกรรมสำรวจ วิศวกรรมเกษตร และวิศวกรรมชลประทาน ระยะเวลาการศึกษา ๔ ปี ได้รับปริญญาตรี
๑๒. ศิลปศาสตร์ รวมทั้งอักษรศาสตร์ และ ศิลปศาสตร์ ผู้เรียนมีพื้นฐานความรู้ทางสายศิลปะ หรือ วิทยาศาสตร์ ลักษณะเนื้อหาวิชาที่เรียน ๑ ปีแรก เรียนวิชาพื้นฐานทางศิลปศาสตร์ เช่น ภาษาอังกฤษ ภาษาไทย วิทยาศาสตร์ทั่วไป คณิตศาสตร์ทั่วไป อารยธรรม ปรัชญา ประวัติศาสตร์ ปี ๒ - ๔ เรียนวิชาเฉพาะสาขาที่เลือกไว้ เช่น สาขาภาษาศาสตร์ คณิตศาสตร์ สถิติ จิตวิทยา บรรณารักษ์ ประวัติศาสตร์ วรรณคดี และภาษาต่างประเทศ ระยะเวลาการศึกษา ๔ ปี ได้รับปริญญาตรี
๑๓. ศิลปากร รวมถึง จิตรกรรม และประติมากรรม โบราณคดี และมัณฑนศิลป์ ผู้เรียนมีพื้นฐานความรู้ทางสายศิลปะ หรือ วิทยาศาสตร์ ลักษณะการเรียน แยกเรียนตามคณะต่าง ๆ ตั้งแต่ปีที่ ๑ ส่วนกำหนดเวลาเรียนแตกต่างกัน คือ คณะโบราณคดี ใช้เวลาศึกษา ๔ ปี คณะจิตรกรรมและประติมากรรมใช้เวลาศึกษา ๕ ปี และคณะมัณฑนศิลป์ใช้เวลา ๔ ปี ได้รับปริญญาตรี ทุกคณะ

๑๔. เศรษฐศาสตร์ ผู้เรียนมีพื้นฐานความรู้ทางสายศิลป์ หรือวิทยาศาสตร์ ลักษณะของเนื้อหาวิชาที่เรียน ปีที่ ๑ เรียนวิชาประเภทศิลปศาสตร์ ได้แก่ ภาษาไทย ภาษาอังกฤษ อารยธรรม วิทยาศาสตร์ จิตวิทยา ประวัติศาสตร์ ปรัชญา และคณิตศาสตร์ และวิชาเฉพาะของสาขาที่เลือกไว้ ปีที่ ๒ เรียนวิชาดังกล่าวแล้วในปีที่ ๑ และหลักเบื้องต้นของเศรษฐศาสตร์ ปีที่ ๓ และ ๔ เรียนตามสาขาวิชาที่เลือกไว้ เช่น ทฤษฎีเศรษฐศาสตร์ สถิติเศรษฐศาสตร์ การเงินและการคลัง และเศรษฐศาสตร์ประยุกต์ ระยะเวลาการศึกษา ๔ ปี ได้รับปริญญาตรี
๑๕. สถาปัตยกรรมศาสตร์ ผู้เรียนมีพื้นฐานความรู้ทางสายวิทยาศาสตร์ หรือ ศิลปะ ลักษณะของเนื้อหาวิชาที่เรียน แบ่งออกเป็น ๒ ภาค คือ ภาคทฤษฎี และภาคปฏิบัติ ซึ่งจะต้องศึกษาพร้อม ๆ กันไป วิชาที่เรียนมีทั้งวิทยาศาสตร์ และศิลปศาสตร์ เป็นต้นว่า ฟิสิกส์ คณิตศาสตร์ การวาดเขียน การออกแบบ ผูกลาย และการก่อสร้าง ระยะเวลาการศึกษา ๕ ปี ได้รับปริญญาตรี
๑๖. สังคมสงเคราะห์ศาสตร์ รวมถึง สังคมวิทยา และมนุษยวิทยา สังคมสงเคราะห์ศาสตร์ และวารสารศาสตร์ ผู้เรียนมีพื้นฐานความรู้ทางสายวิทยาศาสตร์ หรือ ศิลปะ ลักษณะของเนื้อหาวิชาที่เรียน ๑ ปีแรก เรียนวิชาประเภทศิลปศาสตร์ ได้แก่ ภาษาไทย ภาษาอังกฤษ อารยธรรม วิทยาศาสตร์ทั่วไป จิตวิทยา ประวัติศาสตร์ ปรัชญา และคณิตศาสตร์ และเรียนวิชาเฉพาะตามแผนกที่เลือกไว้ ๓ ปีหลัง เรียนวิชาเฉพาะของแผนกใดแผนกหนึ่งตามที่ได้เลือกไว้ ระยะเวลาการศึกษา ๔ ปี ได้รับปริญญาตรี

รายชื่อวิชาต่าง ๆ ที่ให้ท่านเลือก
ตามรายละเอียดในตอนที่ ๓

อยากเรียนมากที่สุด

๑

☐

๒

☐

๓

☐

อยากเรียนปานกลาง

๔

☐

๕

☐

๖

☐

อยากเรียนน้อยที่สุด

๗

☐

๑. การศึกษา

๒. เกษตรศาสตร์

๓. เทคโนโลยี

๔. นิติศาสตร์

๕. บริหารธุรกิจ

๖. พหุวิทยาการและการบัญชี

๗. แพทยศาสตร์

๘. พยาบาล

๙. รัฐศาสตร์

๑๐. วิทยาศาสตร์

๑๑. วิศวกรรมศาสตร์

๑๒. ศิลปศาสตร์

๑๓. ศิลปการ

๑๔. เศรษฐศาสตร์

๑๕. สถาปัตยกรรมศาสตร์

๑๖. สังคมสงเคราะห์ศาสตร์

๑๖๖ ตาราง ๓๕ แสดงจำนวนนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาดังกล่าว ซึ่งได้ถูกวิเคราะห์ตามแผนภูมิ

รายวิชา	ผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษา ๕๐ - ๖๔%										ผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษา ๖๕ - ๗๙%										ผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษา ๘๐ - ๘๕%									
	(ค่า)จำนวน ๕๓ คน										(ปานกลาง)จำนวน ๓๔๔ คน										(สูง)จำนวน ๕๕ คน									
	อันดับที่นักเรียนได้ออก										อันดับที่นักเรียนได้ออก										อันดับที่นักเรียนได้ออก									
	๑	๒	๓	๔	๕	๖	๗	๘	๙	๑๐	๑	๒	๓	๔	๕	๖	๗	๘	๙	๑๐	๑	๒	๓	๔	๕	๖	๗	๘	๙	๑๐
๑. การศึกษา	๔	๑๓	๒๐	๓๐	๑๓	๕	๔	๑๖	๔	๕	๑๖	๓๙	๕๔	๑๑๑	๖๔	๓๔	๓๐	๑	๑	๑	๑	๓	๓	๙	๑๖	๔	๑๖	๑๑	๑	๑๐
๒. เกษตรศาสตร์	๖	๑๖	๒๒	๓๓	๔	๔	-	๑๔	-	๔	๑๔	๖๗	๑๐๓	๑๐๑	๓๗	๑๙	๓	๒	-	-	๒	๑๔	๒๑	๑๔	๑๔	๑๖	๑๔	๑	๑๐	๑
๓. เทคโนโลยี	๑	๙	๑๑	๒๔	๒๔	๑๔	๔	๒	๔	๔	๒	๑๗	๕๕	๙๙	๔๓	๕๒	๓๗	-	-	-	-	๒	๑๑	๑๑	๙	๑๗	๑๐	๑๐	๑๐	๑๐
๔. นวัตกรรม	๑๙	๒๒	๑๙	๒๒	๙	๑๓	๑๓	๑๖	๑๓	๑๓	๑๖	๖๕	๕๕	๑๐๖	๓๙	๖๔	๖	-	-	-	-	๒	๑๑	๙	๑๑	๑๑	๑๖	๑๐	๑๐	๑๐
๕. บริหารธุรกิจ	๒	๖	๑๓	๓๔	๒๓	๑๓	๑๓	๑๖	๑๖	๑๖	๑	๑๒	๕๕	๙๕	๔๔	๖๔	๑๑	๑๑	๑๑	๑๑	๑	๑๑	๑๑	๙	๑๑	๑๑	๑๐	๑๐	๑๐	๑๐
๖. พาณิชยศาสตร์	-	๙	๒๑	๒๕	๑๖	๑๔	๑๔	๒๔	๑๔	๑๔	๒๔	๔๔	๑๐๑	๙๔	๔๓	๓๐	๑๑	๓	๓	-	-	๑๑	๑๑	๑๑	๑๑	๑๑	๑๖	๑๐	๑๐	๑๐
๗. แพทยศาสตร์	๙	๑๓	๑๓	๑๖	๑๔	๑๔	๑๐	๖๖	๖๖	๖๖	๖๖	๔๔	๕๖	๔๔	๔๔	๒๗	๓๑	๓๐	๓๑	๓๑	๓๐	๑๖	๖	๑	๑๑	๑๑	๑๑	๑๐	๑๐	๑๐
๘. พยาบาล	๖	๑๒	๔	๑๗	๑๓	๑๖	๑๖	๙	๙	๙	๙	๓๔	๓๔	๔๔	๙๙	๔๔	๖๑	๓๑	๓๑	๓๑	-	๑	๑	๑	๑๑	๑๑	๑๑	๑๐	๑๐	๑๐
๙. รัฐศาสตร์	๑๕	๒๔	๓๓	๑๑	๔	๑	๑	๑๓	๑๖	๑๖	๕๑	๔๓	๔๔	๙๙	๔๔	๓๗	๑	๑	๑	๑	๑	๑	๑๑	๑๑	๑๑	๑๑	๑๑	๑๐	๑๐	๑๐
๑๐. วิทยาศาสตร์	-	๕	๙	๒๗	๒๙	๑๓	๑๐	๑๓	๑๖	๑๖	๑๓	๖๖	๖๖	๔๔	๔๔	๓๗	๑	๑	๑	๑	๑	๑	๑๑	๑๑	๑๑	๑๑	๑๑	๑๐	๑๐	๑๐
๑๑. วิศวกรรม	๔	๔	๙	๑๓	๑๓	๒๖	๑๓	๑๓	๑๖	๑๖	๕๐	๕๐	๓๗	๔๔	๔๔	๖๕	๑๗	๑๗	๑๗	๑๗	๑๗	๑๗	๑๗	๑๗	๑๗	๑๗	๑๗	๑๗	๑๗	๑๗
๑๒. ศิลปศาสตร์	๑๑	๑๕	๑๔	๒๓	๑๔	๙	-	๓๖	๔	๔	๓๖	๓๗	๓๗	๖๓	๑๐๔	๖๑	๙	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-
๑๓. ศิลปการ	๓	๖	๒๐	๒๔	๒๒	๑๓	๑๔	๑๖	๑๖	๑๖	๑๖	๑๙	๑๙	๓๔	๔๑	๒๐	๒๐	๒๐	๒๐	๒๐	๒๐	๒๐	๒๐	๒๐	๒๐	๒๐	๒๐	๒๐	๒๐	๒๐
๑๔. เศรษฐศาสตร์	๖	๑๗	๒๔	๒๑	๑๓	๑๓	๑๓	๑๖	๑๖	๑๖	๑๖	๖๖	๕๕	๑๐๐	๕๕	๒๐	๓	๓	๓	๓	๓	๓	๓	๓	๓	๓	๓	๓	๓	๓
๑๕. สถาปัตยกรรมา	๒	๓	๙	๒๗	๒๙	๑๓	๑๐	๑๓	๑๖	๑๖	๑๓	๖๖	๖๖	๔๔	๔๔	๓๗	๑	๑	๑	๑	๑	๑	๑๑	๑๑	๑๑	๑๑	๑๑	๑๐	๑๐	๑๐
๑๖. สังคมสงเคราะห์	๕	๑๐	๒๓	๒๒	๑๓	๑๔	๑๔	๒๔	๑๔	๑๔	๒๔	๔๔	๑๐๑	๙๔	๔๓	๓๐	๑๑	๓	๓	๓	๓	๑	๑	๑๑	๑๑	๑๑	๑๐	๑๐	๑๐	๑๐

ตาราง ๓๖ แสดงจำนวนนักเรียนที่จบการศึกษาระดับมัธยมศึกษาและถึงแก่อุปการณ เลือกรวิชาต่าง ๆ ตามอันดับค่านิยม

รายวิชา	นักเรียนที่จบการศึกษาระดับมัธยมศึกษา ๔๔๗ คน							นักเรียนที่จบการศึกษาระดับถึงแก่อุปการณ ๕๓ คน						
	อันดับที่นักเรียนเลือก							อันดับที่นักเรียนเลือก						
	๑	๒	๓	๔	๕	๖	๗	๑	๒	๓	๔	๕	๖	๗
๑. การศึกษา	๒๐	๔๔	๓๕	๑๓๔	๘๔	๔๒	๓๓	๑	๒	๔	๒๓	๕	๘	๒
๒. เกษตรศาสตร์	๒๓	๘๖	๑๓๐	๑๓๘	๓๓	๒๔	๓	๓	๑๑	๑๖	๑๔	๕	๔	—
๓. เทคนิก	๓	๒๔	๖๘	๑๑๖	๑๑๔	๖๓	๕๐	—	๕	๑๒	๑๖	๔	๔	๕
๔. นิติศาสตร์	๓๔	๘๑	๑๑๘	๑๔๕	๕๕	๑๔	๕	๖	๘	๓	๑๘	๑๑	๑	๒
๕. บริหารธุรกิจ	๓	๑๔	๖๘	๑๓๑	๑๒๖	๓๔	๒๑	—	๑	๑๒	๑๒	๑๘	๖	๔
๖. พาณิชยศาสตร์	๒๓	๖๐	๑๒๐	๑๒๑	๖๒	๔๔	๑๓	—	๕	๑๕	๑๔	๘	๘	๓
๗. แพทยศาสตร์	๔๑	๖๓	๖๑	๘๔	๖๐	๔๒	๔๑	๑๔	๑๑	๔	๑๒	๘	๑	๓
๘. พยาบาล	๑๓	๔๖	๔๑	๓๖	๔๑	๘๔	๔๖	๒	๕	๓	๑๓	๑๓	๖	๓
๙. รัฐศาสตร์	๖๓	๑๐๓	๑๑๖	๑๐๒	๔๕	๑๕	๓	๔	๑๑	๑๔	๑๒	๔	๒	๑
๑๐. วิทยาศาสตร์	๑๓	๘๒	๘๑	๑๐๓	๔๘	๔๑	๑๕	๒	๑๖	๑๒	๑๐	๑๐	๑	๒
๑๑. วิศวกรรม	๕๘	๖๕	๕๑	๘๔	๓๒	๘๓	๒๕	๑๐	๔	๕	๑๒	๘	๓	๒
๑๒. ศิลปศาสตร์	๔๑	๔๓	๕๖	๓๒	๑๒๕	๓๕	๑๑	๖	๔	๕	๑๐	๑๔	๑๒	๒
๑๓. ศิลปการ	๓	๒๓	๖๖	๑๐๕	๑๐๓	๘๐	๕๔	—	๒	๓	๓	๑๓	๑๕	๔
๑๔. เศรษฐศาสตร์	๑๓	๓๖	๑๒๕	๑๒๕	๓๔	๒๓	๓	๓	๓	๑๔	๑๔	๑๑	๔	—
๑๕. สถาปัตยกรรม	๒๐	๕๑	๓๓	๑๑๒	๔๖	๖๕	๒๖	๒	๕	๑๐	๑๒	๑๐	๔	๕
๑๖. สังคมสงเคราะห์	๔	๒๒	๘๕	๑๐๔	๔๔	๔๖	๓๒	—	๔	๖	๑๓	๑๒	๑๒	๖

ตาราง ๓๗ แสดงจำนวนนักเรียนที่มารดามีชีวิตและถึงแก่กรรมเลือกวิชาต่าง ๆ ตามอันดับค่านิยม

รายชื่อวิชา	จำนวนนักเรียนที่มารดามีชีวิต ๔๒ คน							จำนวนนักเรียนที่มารดาถึงแก่กรรม ๑๘ คน						
	อันดับที่นักเรียนเลือก							อันดับที่นักเรียนเลือก						
	๑	๒	๓	๔	๕	๖	๗	๑	๒	๓	๔	๕	๖	๗
๑. การศึกษา	๑๔	๕๒	๘๑	๑๕๑	๘๖	๘๘	๘๕	๒	๓	๒	๖	๓	๒	—
๒. เกษตรศาสตร์	๒๕	๙๓	๑๓๘	๑๔๘	๙๓	๒๘	๓	๑	๔	๔	๔	๑	—	—
๓. เทคนิค	๓	๒๕	๙๙	๑๒๕	๑๒๓	๙๙	๕๓	—	๑	๑	๗	๕	๒	๒
๔. นิติศาสตร์	๔๓	๘๖	๑๒๒	๑๕๘	๕๓	๑๓	๗	๒	๓	๓	๕	๔	๑	—
๕. บริหารธุรกิจ	๓	๑๔	๙๙	๑๕๒	๑๓๓	๘๐	๒๒	—	๑	๑	๑	๗	๕	๓
๖. พาณิชยศาสตร์	๒๓	๖๒	๑๒๘	๑๓๓	๖๓	๕๐	๑๕	—	๓	๗	๒	๓	๒	๑
๗. แพทยศาสตร์	๙๓	๙๓	๖๓	๙๘	๖๔	๕๓	๘๔	๔	๑	๒	๓	๔	—	—
๘. พยาบาล	๑๔	๕๐	๔๕	๘๘	๑๐๑	๘๘	๑๐๐	๑	๑	๓	๔	๓	๒	๓
๙. รัฐศาสตร์	๖๖	๑๑๐	๑๓๑	๑๐๓	๙๓	๑๓	๔	๑	๔	๔	๗	๒	—	—
๑๐. วิทยาศาสตร์	๑๔	๙๓	๘๘	๑๑๓	๑๐๔	๕๑	๑๓	—	๔	๔	๔	๔	๑	—
๑๑. วิศวกรรมฯ	๖๓	๙๐	๕๔	๙๓	๙๓	๙๑	๒๖	๑	๔	๒	๔	๓	๓	๑
๑๒. ศิลปศาสตร์	๔๖	๔๔	๖๑	๕๖	๑๓๖	๔๓	๑๑	๑	๒	—	๖	๓	๔	๒
๑๓. ศิลปากร	๙	๒๔	๙๑	๑๐๖	๑๑๓	๙๒	๖๕	—	๑	๒	๖	๓	๓	๓
๑๔. เศรษฐศาสตร์	๑๔	๘๒	๑๓๒	๑๓๓	๘๒	๒๘	๒	๑	๑	๗	๒	๓	๓	๑
๑๕. สถาปัตยกรรมฯ	๒๒	๕๓	๘๔	๑๑๘	๑๐๓	๙๒	๒๙	—	๓	๒	๖	๓	๒	๒
๑๖. สังคมสงเคราะห์ฯ	๙	๒๖	๘๖	๑๑๘	๑๐๒	๑๐๓	๓๘	—	—	๔	๔	๔	๔	—

ตารางที่ ๓๘ แสดงจำนวนนักเรียนแยกตามสถานภาพทางครอบครัว เลือกรหัสต่าง ๆ ตามอันดับคานิยม
 ความนิยมทางการศึกษาของนักเรียน ๕๐๐ คน แยกตามสถานภาพทางครอบครัว

รายวิชา	จำนวนนักเรียนที่ บิดามารดาอยู่ด้วยกัน ๔๐๕ คน								จำนวนนักเรียนที่ บิดามารดาแยกกันอยู่ ๙๕ คน								จำนวนนักเรียนที่ บิดามารดาแยกกันอยู่ ๙๕ คน							
	อันดับที่นักเรียนเลือก								อันดับที่นักเรียนเลือก								อันดับที่นักเรียนเลือก							
	๑	๒	๓	๔	๕	๖	๗	๘	๑	๒	๓	๔	๕	๖	๗	๘	๑	๒	๓	๔	๕	๖	๗	๘
๑. การศึกษา	๑๕	๔๕	๔๕	๑๒๖	๓๖	๑๒๖	๑๒๖	๑๒๖	๑	๑	๑	๑	๑	๑	๑	๑	๑	๑	๑	๑	๑	๑	๑	๑
๒. เกษตรศาสตร์	๒๒	๔๔	๑๒๑	๑๒๕	๓๔	๒๒	๑๒๑	๒๒	๑	๑	๑	๑	๑	๑	๑	๑	๑	๑	๑	๑	๑	๑	๑	๑
๓. เทคโนโลยี	๓	๒๖	๒๖	๑๐๔	๑๐๓	๒๖	๒๖	๒๕	๑	๑	๑	๑	๑	๑	๑	๑	๑	๑	๑	๑	๑	๑	๑	๑
๔. นิติศาสตร์	๓๒	๔๒	๑๐๔	๑๐๒	๔๓	๑๒	๑๐๔	๑๒	๑	๑	๑	๑	๑	๑	๑	๑	๑	๑	๑	๑	๑	๑	๑	๑
๕. บริหารธุรกิจ	๓	๑๓	๑๐	๑๒๓	๑๒๖	๑๒๖	๑๒๖	๑๒๖	๑	๑	๑	๑	๑	๑	๑	๑	๑	๑	๑	๑	๑	๑	๑	๑
๖. พาณิชยศาสตร์	๒๔	๕๓	๑๑๓	๑๐๔	๑๒๖	๑๒๖	๑๒๖	๑๒๖	๑	๑	๑	๑	๑	๑	๑	๑	๑	๑	๑	๑	๑	๑	๑	๑
๗. แพทย์ศาสตร์	๔๑	๔๔	๑๒๖	๑๒๖	๑๒๖	๑๒๖	๑๒๖	๑๒๖	๑	๑	๑	๑	๑	๑	๑	๑	๑	๑	๑	๑	๑	๑	๑	๑
๘. แพทย์ศาสตร์	๑๒	๔๔	๑๒๖	๑๒๖	๑๒๖	๑๒๖	๑๒๖	๑๒๖	๑	๑	๑	๑	๑	๑	๑	๑	๑	๑	๑	๑	๑	๑	๑	๑
๙. รัฐศาสตร์	๔๔	๔๕	๑๑๓	๑๒๖	๑๒๖	๑๒๖	๑๒๖	๑๒๖	๑	๑	๑	๑	๑	๑	๑	๑	๑	๑	๑	๑	๑	๑	๑	๑
๑๐. วิทยาศาสตร์	๑๑	๔๕	๑๓	๑๒๖	๑๒๖	๑๒๖	๑๒๖	๑๒๖	๑	๑	๑	๑	๑	๑	๑	๑	๑	๑	๑	๑	๑	๑	๑	๑
๑๑. วิศวกรรม	๔๑	๒๑	๔๔	๑๒๖	๑๒๖	๑๒๖	๑๒๖	๑๒๖	๑	๑	๑	๑	๑	๑	๑	๑	๑	๑	๑	๑	๑	๑	๑	๑
๑๒. ศิลปศาสตร์	๔๓	๔๖	๔๔	๑๒๖	๑๒๖	๑๒๖	๑๒๖	๑๒๖	๑	๑	๑	๑	๑	๑	๑	๑	๑	๑	๑	๑	๑	๑	๑	๑
๑๓. ปศุสัตว์	๓	๒๒	๔๓	๑๒๖	๑๒๖	๑๒๖	๑๒๖	๑๒๖	๑	๑	๑	๑	๑	๑	๑	๑	๑	๑	๑	๑	๑	๑	๑	๑
๑๔. เกษตรศาสตร์	๑๕	๓๐	๑๒๐	๑๒๖	๑๒๖	๑๒๖	๑๒๖	๑๒๖	๑	๑	๑	๑	๑	๑	๑	๑	๑	๑	๑	๑	๑	๑	๑	๑
๑๕. สถาปัตยกรรม	๑๔	๔๓	๒๓	๑๒๖	๑๒๖	๑๒๖	๑๒๖	๑๒๖	๑	๑	๑	๑	๑	๑	๑	๑	๑	๑	๑	๑	๑	๑	๑	๑
๑๖. สังคมสงเคราะห์	๔	๒๒	๔๐	๑๒๖	๑๒๖	๑๒๖	๑๒๖	๑๒๖	๑	๑	๑	๑	๑	๑	๑	๑	๑	๑	๑	๑	๑	๑	๑	๑

ตาราง ๓๕ แสดงจำนวนนักเรียนแยกตามระดับการศึกษาของบิดา เลือกรวิชาต่าง ๆ ตามอันดับความนิยม

รายชื่อวิชา	ระดับการศึกษาของบิดา ๑๖๑ คน ต่ำกว่า ป.๔ - ป.๕							ระดับการศึกษาของบิดา ๕๕ คน ต่ำกว่า ม.๒(ม.ศ.๓) แต่สูงกว่า ป.๕						
	ลำดับที่นักเรียนเลือก							ลำดับที่นักเรียนเลือก						
	๑	๒	๓	๔	๕	๖	๗	๑	๒	๓	๔	๕	๖	๗
๑. การศึกษา	๖	๒๑	๒๕	๕๑	๒๖	๑๖	๑๒	๑	๔	๑๑	๒๒	๑๐	๔	๓
๒. เกษตรศาสตร์	๔	๓๖	๔๔	๕๑	๑๓	๗	๒	๗	๔	๒๑	๑๓	๕	๔	—
๓. เทคนิค	๓	๑๑	๓๐	๔๔	๔๒	๒๑	๑๐	—	๖	๑๓	๑๕	๑๒	๔	๕
๔. นิติศาสตร์	๑๔	๒๕	๔๓	๔๔	๑๕	๔	๔	๕	๔	๑๐	๒๗	๖	๑	๑
๕. บริหารธุรกิจ	๒	๗	๒๔	๓๕	๔๔	๓๕	๖	—	๓	๑๐	๑๕	๑๕	๕	๓
๖. พาณิชยศาสตร์	๔	๑๖	๔๕	๔๖	๒๑	๑๗	๔	๕	๗	๑๗	๑๕	๔	๕	๑
๗. แพทยศาสตร์	๓๒	๒๔	๒๒	๓๖	๒๐	๗	๑๖	๑๒	๑๒	๔	๑๐	๖	๔	๒
๘. พยาบาล	๑๐	๑๕	๑๖	๒๔	๒๕	๒๖	๓๗	๑	๔	๔	๑๓	๑๐	๑๕	๔
๙. รัฐศาสตร์	๑๗	๓๔	๔๒	๓๖	๑๖	๔	๒	๓	๑๑	๑๗	๑๔	๔	—	๑
๑๐. วิทยาศาสตร์	๔	๓๒	๒๔	๓๕	๓๔	๑๕	๔	๑	๑๗	๑๐	๑๐	๑๑	๗	๓
๑๑. วิศวกรรมฯ	๒๖	๑๖	๑๕	๓๗	๒๔	๒๔	๕	๑๔	๑๐	๗	๗	๔	๔	๔
๑๒. ศิลปศาสตร์	๑๓	๑๓	๒๑	๓๑	๔๔	๓๗	๒	๓	๓	๕	๑๒	๑๗	๑๕	๔
๑๓. ศิลปากร	๑	๔	๒๒	๓๑	๔๐	๓๒	๒๗	๒	๑	๗	๑๒	๑๔	๗	๑๒
๑๔. เศรษฐศาสตร์	๕	๒๖	๔๓	๔๗	๒๕	๑๑	—	๒	๑๑	๑๓	๑๖	๑๓	๔	—
๑๕. สถาปัตยกรรมฯ	๕	๑๖	๒๓	๔๓	๓๕	๒๒	๑๓	๒	๖	๑๐	๑๕	๔	๑๐	๕
๑๖. สังคมสงเคราะห์ฯ	๓	๖	๓๔	๔๓	๓๑	๓๓	๑๑	๑	๕	๔	๑๐	๑๕	๑๒	๗

ตาราง ๓๘ ต่อ

รายชื่อวิชา	ระดับการศึกษาของบิดา ๑๖๗ คน ม.๖ - ม.๘ หรือ มศ.๓ - มศ.๕							ระดับการศึกษาของบิดา ๑๑๓ คน สูงกว่า ม.๘ หรือ มศ.๕						
	ลำดับที่นักเรียนเลือก							ลำดับที่นักเรียนเลือก						
	๑	๒	๓	๔	๕	๖	๗	๑	๒	๓	๔	๕	๖	๗
๑. การศึกษา	๘	๑๔	๒๕	๕๓	๓๒	๑๑	๒๐	๖	๑๖	๑๔	๓๑	๒๑	๑๕	๑๐
๒. เกษตรศาสตร์	๗	๓๑	๕๐	๕๒	๑๘	๙	—	๔	๒๑	๓๑	๓๖	๑๒	๘	๑
๓. เทคนิค	—	๘	๒๕	๕๒	๓๘	๒๖	๒๔	—	๑	๘	๓๑	๓๖	๒๑	๑๖
๔. นิติศาสตร์	๑๐	๓๐	๔๔	๕๔	๒๐	๙	—	๑๒	๒๕	๒๘	๓๔	๑๑	๒	๑
๕. บริหารธุรกิจ	๑	๗	๒๕	๕๓	๔๔	๒๘	๙	—	๓	๒๑	๓๒	๓๓	๑๗	๗
๖. พาณิชยศาสตร์	๑๐	๒๖	๔๑	๕๓	๒๒	๑๙	๖	๔	๑๖	๓๒	๓๑	๑๘	๑๑	๑
๗. แพทยศาสตร์	๓๙	๒๑	๒๕	๓๕	๒๔	๑๐	๑๓	๒๒	๑๓	๑๐	๒๐	๑๘	๑๗	๑๓
๘. พยาบาล	๓	๒๒	๑๕	๒๘	๓๖	๓๐	๓๓	๑	๑๐	๙	๒๐	๒๙	๒๐	๒๔
๙. รัฐศาสตร์	๒๖	๓๑	๔๙	๓๕	๑๗	๘	๑	๒๑	๓๓	๒๗	๒๕	๗	—	—
๑๐. วิทยาศาสตร์	๕	๓๘	๓๒	๔๐	๓๒	๑๔	๖	๕	๑๑	๒๒	๒๘	๒๗	๑๖	๔
๑๑. วิศวกรรมฯ	๒๑	๒๔	๑๘	๓๙	๒๗	๓๒	๖	๗	๑๔	๑๖	๒๓	๑๗	๒๔	๑๒
๑๒. ศิลปศาสตร์	๑๘	๑๙	๑๖	๓๘	๔๙	๒๑	๖	๑๓	๑๖	๑๙	๒๑	๒๙	๑๔	๑
๑๓. ศิลปากร	๒	๙	๒๔	๓๖	๕๒	๓๔	๒๐	๒	๗	๒๐	๓๓	๒๐	๒๒	๙
๑๔. เศรษฐศาสตร์	๗	๒๓	๔๘	๔๖	๓๐	๑๓	—	๖	๒๓	๓๕	๓๐	๑๓	๓	๓
๑๕. สถาปัตยกรรมฯ	๘	๒๒	๓๒	๓๔	๓๕	๒๗	๑๙	๗	๑๒	๒๒	๒๘	๒๔	๑๕	๕
๑๖. สังคมสงเคราะห์	๒	๑๐	๒๔	๔๐	๓๕	๒๑	๑๔	๓	๕	๒๔	๒๙	๒๕	๒๑	๖

ตาราง ๔๐ แสดงจำนวนนักเรียนแยกตามระดับการศึกษาของมารดา เลือกวิชาต่าง ๆ ตามอันดับค่านิยม

รายชื่อวิชา	ระดับการศึกษาของมารดา ๒๔๘ คน ต่ำกว่า ป.๔ - ป.๔							ระดับการศึกษาของมารดา ๗๕ คน ต่ำกว่า ม.๖(มศ.๓) แต่สูงกว่า ป.๔						
	ลำดับค่านิยม							ลำดับค่านิยม						
	๑	๒	๓	๔	๕	๖	๗	๑	๒	๓	๔	๕	๖	๗
๑. การศึกษา	๑๒	๓๓	๔๔	๔๗	๕๒	๓๐	๒๕	๓	๗	๑๑	๒๕	๑๖	๔	๘
๒. เกษตรศาสตร์	๑๗	๖๒	๔๔	๔๗	๓๐	๑๖	๒	๗	๑๓	๒๕	๒๔	๗	๓	—
๓. เทคนิค	๓	๒๑	๕๑	๔๑	๗๖	๔๐	๒๖	—	๒	๑๗	๑๕	๑๘	๑๕	๑๒
๔. นิติศาสตร์	๒๗	๔๘	๔๐	๔๗	๓๓	๗	๖	๔	๑๔	๒๑	๒๘	๘	๔	—
๕. บริหารธุรกิจ	๒	๑๐	๔๕	๔๕	๕๓	๕๐	๑๓	—	๖	๑๑	๒๕	๑๘	๑๕	๔
๖. พาณิชยศาสตร์	๑๕	๓๗	๓๖	๔๖	๔๖	๒๘	๑๐	๖	๑๒	๑๔	๒๓	๑๐	๕	๔
๗. แพทยศาสตร์	๗๖	๔๗	๓๖	๖๐	๓๘	๒๑	๒๐	๑๒	๑๐	๑๓	๑๖	๔	๑๑	๔
๘. พยาบาล	๑๐	๓๑	๓๑	๔๗	๖๖	๕๓	๖๐	๓	๘	๖	๑๗	๑๖	๑๑	๑๘
๙. รัฐศาสตร์	๓๖	๖๔	๔๑	๖๔	๓๒	๑๓	๓	๑๐	๑๕	๒๓	๑๘	๔	๔	—
๑๐. วิทยาศาสตร์	๔	๖๔	๕๔	๖๒	๖๒	๓๑	๑๐	—	๑๖	๑๔	๒๗	๑๓	๖	๓
๑๑. วิศวกรรมฯ	๔๑	๕๓	๓๒	๖๐	๔๕	๕๓	๑๔	๑๔	๘	๘	๒๐	๗	๑๕	๗
๑๒. ศิลปศาสตร์	๒๑	๒๕	๓๒	๖๔	๔๑	๖๐	๑๐	๕	๗	๔	๑๒	๓๓	๑๑	๒
๑๓. ศิลปากร	๓	๑๓	๔๑	๕๗	๗๑	๖๐	๕๓	๑	๕	๑๒	๒๐	๒๕	๑๑	๕
๑๔. เศรษฐศาสตร์	๑๒	๔๔	๔๖	๔๖	๕๑	๑๘	๑	๓	๑๖	๒๑	๑๘	๑๕	๖	—
๑๕. สถาปัตยกรรมฯ	๑๐	๓๒	๕๓	๗๘	๕๘	๔๖	๒๑	๔	๑๒	๑๔	๑๕	๑๕	๑๐	๔
๑๖. สังคมสงเคราะห์	๔	๑๔	๕๗	๓๒	๖๐	๖๘	๒๓	๒	๗	๑๑	๑๕	๑๘	๒๒	๔

ตาราง ๔๐ ต่อ

ค่านิยมของนักเรียน ม.ศ. ๕ จำนวน ๕๐๐ คน แยกตามการศึกษาของมารดา

รายชื่อวิชา	ระดับการศึกษาของมารดา ๔๖ คน ม. ๖ - ม. ๘ หรือ มศ. ๓ - มศ. ๕							ระดับการศึกษาของมารดา ๒๗ คน สูงกว่า ม. ๘ หรือ ม. ศ. ๕						
	ลำดับที่ของค่านิยม							ลำดับที่ของค่านิยม						
	๑	๒	๓	๔	๕	๖	๗	๑	๒	๓	๔	๕	๖	๗
๑. การศึกษา	๕	๑๓	๑๔	๓๐	๑๑	๕	๕	๑	๒	๔	๕	๑๐	๒	๓
๒. เกษตรศาสตร์	๒	๑๔	๒๗	๓๓	๕	๖	๑	—	๔	๑๐	๔	๒	๓	—
๓. เทคนิค	—	๓	๗	๒๔	๒๖	๑๖	๑๖	—	—	๕	๔	๔	๕	๑
๔. นิติศาสตร์	๑๓	๒๐	๒๐	๓๐	๑๐	๓	—	๑	๗	๔	๔	๕	๑	๑
๕. บริหารธุรกิจ	๑	๓	๑๖	๒๔	๒๖	๑๗	๕	๒	๑	๔	๕	๗	๓	๓
๖. พาณิชยศาสตร์	๕	๑๔	๒๔	๒๐	๑๒	๑๔	๒	๑	๒	๑๑	๖	๒	๕	—
๗. แพทยศาสตร์	๑๑	๑๑	๑๕	๒๑	๑๔	๔	๑๒	๖	๖	๑	๔	๓	๓	๔
๘. พยาบาล	๑	๑๐	๑๑	๑๔	๑๗	๑๕	๑๕	๑	๒	—	๖	๕	๗	๖
๙. รัฐศาสตร์	๑๔	๒๔	๒๓	๒๒	๕	—	—	๓	๗	๔	๔	๓	—	๑
๑๐. วิทยาศาสตร์	๔	๑๔	๑๕	๑๔	๒๔	๑๓	๔	๒	๓	๕	๑๐	๕	๒	—
๑๑. วิศวกรรม	๑๐	๔	๑๑	๑๕	๒๕	๒๔	๓	๓	๕	๕	๖	๓	๒	๓
๑๒. ศิลปศาสตร์	๑๕	๑๖	๑๓	๑๔	๑๔	๑๑	—	๒	๓	๓	๒	๗	๕	๑
๑๓. ศิลปากร	๓	๖	๑๖	๒๗	๑๔	๑๔	๔	—	๑	๔	๔	๖	๖	๒
๑๔. เศรษฐศาสตร์	๔	๑๔	๒๔	๒๕	๑๔	๕	๒	๑	๕	๔	๑๐	๕	๒	—
๑๕. สถาปัตยกรรม	๒	๔	๑๔	๒๒	๓๐	๑๕	๔	๑	๔	๖	๕	๓	๓	๑
๑๖. สังคมสงเคราะห์	๒	๓	๒๐	๒๗	๒๑	๑๓	๑๐	๑	๒	๓	๔	๗	๕	๑

ตารางที่ ๔๑ แสดงจำนวนนักเรียนซึ่งเปรียบเทียบตามระดับการศึกษาของบิดาและมารดา เดือกวิชาต่าง ๆ ตามลำดับค่านิยม
 คำนิยมทางการศึกษาของนักเรียน ม.ศ.๕ เปรียบเทียบระดับการศึกษาของบิดามารดา

รายวิชา	๒๔๖๒ ปี										๒๔๖๓ ปี										๒๔๖๔ ปี										๒๔๖๕ ปี									
	การศึกษาของบิดาสูงกวามารดา										การศึกษาของบิดาสูงกวามารดา										การศึกษาของบิดาสูงกวามารดา										การศึกษาของบิดาสูงกวามารดา									
	๑	๒	๓	๔	๕	๖	๗	๘	๙	๑๐	๑	๒	๓	๔	๕	๖	๗	๘	๙	๑๐	๑	๒	๓	๔	๕	๖	๗	๘	๙	๑๐	๑	๒	๓	๔	๕	๖	๗	๘	๙	๑๐
๑. การศึกษา	๑๖	๒๖	๓๓	๔๔	๕๕	๖๕	๗๖	๘๗	๙๘	๑๐๙	๑	๒	๓	๔	๕	๖	๗	๘	๙	๑๐	๑	๒	๓	๔	๕	๖	๗	๘	๙	๑๐	๑	๒	๓	๔	๕	๖	๗	๘	๙	๑๐
๒. เกษตรศาสตร์	๑๖	๔๔	๖๕	๗๖	๘๗	๙๘	๑๐๙	๑๒๐	๑๓๑	๑๔๒	๑	๒	๓	๔	๕	๖	๗	๘	๙	๑๐	๑	๒	๓	๔	๕	๖	๗	๘	๙	๑๐	๑	๒	๓	๔	๕	๖	๗	๘	๙	๑๐
๓. เทคนิค	-	๑๖	๓๓	๕๐	๖๗	๘๔	๑๐๑	๑๑๘	๑๓๕	๑๕๒	๑	๒	๓	๔	๕	๖	๗	๘	๙	๑๐	๑	๒	๓	๔	๕	๖	๗	๘	๙	๑๐	๑	๒	๓	๔	๕	๖	๗	๘	๙	๑๐
๔. นิติศาสตร์	๑๕	๔๔	๖๕	๘๖	๑๐๗	๑๒๘	๑๔๙	๑๗๐	๑๙๑	๒๑๒	๑	๒	๓	๔	๕	๖	๗	๘	๙	๑๐	๑	๒	๓	๔	๕	๖	๗	๘	๙	๑๐	๑	๒	๓	๔	๕	๖	๗	๘	๙	๑๐
๕. บริหารธุรกิจ	-	๔	๑๔	๒๔	๓๔	๔๔	๕๔	๖๔	๗๔	๘๔	๑	๒	๓	๔	๕	๖	๗	๘	๙	๑๐	๑	๒	๓	๔	๕	๖	๗	๘	๙	๑๐	๑	๒	๓	๔	๕	๖	๗	๘	๙	๑๐
๖. พาณิชยศาสตร์	๑๑	๓๖	๕๕	๗๖	๙๗	๑๑๘	๑๓๙	๑๖๐	๑๘๑	๒๐๒	๑	๒	๓	๔	๕	๖	๗	๘	๙	๑๐	๑	๒	๓	๔	๕	๖	๗	๘	๙	๑๐	๑	๒	๓	๔	๕	๖	๗	๘	๙	๑๐
๗. แพทยศาสตร์	๖๑	๖๕	๖๙	๗๓	๗๗	๘๑	๘๕	๘๙	๙๓	๙๗	๑	๒	๓	๔	๕	๖	๗	๘	๙	๑๐	๑	๒	๓	๔	๕	๖	๗	๘	๙	๑๐	๑	๒	๓	๔	๕	๖	๗	๘	๙	๑๐
๘. พยาบาล	๖	๒๗	๔๘	๖๙	๙๐	๑๑๑	๑๓๒	๑๕๓	๑๗๔	๑๙๕	๑	๒	๓	๔	๕	๖	๗	๘	๙	๑๐	๑	๒	๓	๔	๕	๖	๗	๘	๙	๑๐	๑	๒	๓	๔	๕	๖	๗	๘	๙	๑๐
๙. รัฐศาสตร์	๓๕	๕๕	๗๕	๙๕	๑๑๕	๑๓๕	๑๕๕	๑๗๕	๑๙๕	๒๑๕	๑	๒	๓	๔	๕	๖	๗	๘	๙	๑๐	๑	๒	๓	๔	๕	๖	๗	๘	๙	๑๐	๑	๒	๓	๔	๕	๖	๗	๘	๙	๑๐
๑๐. ศึกษาศาสตร์	๗	๔๕	๘๐	๑๑๕	๑๕๐	๑๘๕	๒๒๐	๒๕๕	๒๙๐	๓๒๕	๑	๒	๓	๔	๕	๖	๗	๘	๙	๑๐	๑	๒	๓	๔	๕	๖	๗	๘	๙	๑๐	๑	๒	๓	๔	๕	๖	๗	๘	๙	๑๐
๑๑. วิศวกรรมศาสตร์	๒๗	๓๗	๔๗	๕๗	๖๗	๗๗	๘๗	๙๗	๑๐๗	๑๑๗	๑	๒	๓	๔	๕	๖	๗	๘	๙	๑๐	๑	๒	๓	๔	๕	๖	๗	๘	๙	๑๐	๑	๒	๓	๔	๕	๖	๗	๘	๙	๑๐
๑๒. ศิลปศาสตร์	๑๕	๒๓	๓๑	๔๑	๕๑	๖๑	๗๑	๘๑	๙๑	๑๐๑	๑	๒	๓	๔	๕	๖	๗	๘	๙	๑๐	๑	๒	๓	๔	๕	๖	๗	๘	๙	๑๐	๑	๒	๓	๔	๕	๖	๗	๘	๙	๑๐
๑๓. ศิลปการ	๓	๑๓	๒๓	๓๓	๔๓	๕๓	๖๓	๗๓	๘๓	๙๓	๑	๒	๓	๔	๕	๖	๗	๘	๙	๑๐	๑	๒	๓	๔	๕	๖	๗	๘	๙	๑๐	๑	๒	๓	๔	๕	๖	๗	๘	๙	๑๐
๑๔. เกษตรศาสตร์	๑๐	๓๕	๕๕	๗๕	๙๕	๑๑๕	๑๓๕	๑๕๕	๑๗๕	๑๙๕	๑	๒	๓	๔	๕	๖	๗	๘	๙	๑๐	๑	๒	๓	๔	๕	๖	๗	๘	๙	๑๐	๑	๒	๓	๔	๕	๖	๗	๘	๙	๑๐
๑๕. สถาปัตยกรรม	๑๕	๓๐	๔๐	๕๐	๖๐	๗๐	๘๐	๙๐	๑๐๐	๑๑๐	๑	๒	๓	๔	๕	๖	๗	๘	๙	๑๐	๑	๒	๓	๔	๕	๖	๗	๘	๙	๑๐	๑	๒	๓	๔	๕	๖	๗	๘	๙	๑๐
๑๖. สังคมสงเคราะห์	๓	๑๕	๔๐	๕๕	๗๐	๘๕	๑๐๐	๑๑๕	๑๓๐	๑๔๕	๑	๒	๓	๔	๕	๖	๗	๘	๙	๑๐	๑	๒	๓	๔	๕	๖	๗	๘	๙	๑๐	๑	๒	๓	๔	๕	๖	๗	๘	๙	๑๐

ตารางที่ ๘๒ แสดงจำนวนนักเรียนที่มีภูมิลำเนาต่างกัน แยกวิชาต่าง ๆ ตามระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ม.ศ.๕ จำนวน ๕๐๐ คน แยกตามภูมิลำเนา

๔๑ คน

๕๕ คน

๓๖๔ คน

รายชื่อวิชา	ภูมิลำเนาอยู่ในเขตเทศบาล										ภูมิลำเนาอยู่ในเขตสุขาภิบาล										ภูมิลำเนาอยู่นอกเขตเทศบาลและต่างตำบล									
	๑	๒	๓	๔	๕	๖	๗	๘	๙	๑๐	๑๑	๑๒	๑๓	๑๔	๑๕	๑๖	๑๗	๑๘	๑๙	๒๐	วันต้นปี	วันต้นปี	วันต้นปี	วันต้นปี	วันต้นปี	วันต้นปี	วันต้นปี	วันต้นปี	วันต้นปี	วันต้นปี
รายชื่อวิชา	๑	๒	๓	๔	๕	๖	๗	๘	๙	๑๐	๑๑	๑๒	๑๓	๑๔	๑๕	๑๖	๑๗	๑๘	๑๙	๒๐										
๑. การศึกษา	๑๓	๑๒	๕๓	๕๕	๕๕	๓๓	๒๓	๒๓	๒	๒	๑๑	๕	๑๒	๑๒	๑๒	๑๑	๑๑	๑๑	๑๑	๑๑	๑๑	๑๑	๑๑	๑๑	๑๑	๑๑	๑๑	๑๑	๑๑	๑๑
๒. เกษตรศาสตร์	๑๔	๑๔	๑๐๐	๑๐๐	๑๐๐	๑๐๐	๑๐๐	๑๐๐	๑๐๐	๑๐๐	๑๐๐	๑๐๐	๑๐๐	๑๐๐	๑๐๐	๑๐๐	๑๐๐	๑๐๐	๑๐๐	๑๐๐	๑๐๐	๑๐๐	๑๐๐	๑๐๐	๑๐๐	๑๐๐	๑๐๐	๑๐๐	๑๐๐	๑๐๐
๓. เทคโนโลยี	๑	๑๓	๑๔	๑๔	๑๔	๑๔	๑๔	๑๔	๑๔	๑๔	๑๔	๑๔	๑๔	๑๔	๑๔	๑๔	๑๔	๑๔	๑๔	๑๔	๑๔	๑๔	๑๔	๑๔	๑๔	๑๔	๑๔	๑๔	๑๔	๑๔
๔. นิติศาสตร์	๓๐	๒๕	๑๐๑	๑๐๑	๑๐๑	๑๐๑	๑๐๑	๑๐๑	๑๐๑	๑๐๑	๑๐๑	๑๐๑	๑๐๑	๑๐๑	๑๐๑	๑๐๑	๑๐๑	๑๐๑	๑๐๑	๑๐๑	๑๐๑	๑๐๑	๑๐๑	๑๐๑	๑๐๑	๑๐๑	๑๐๑	๑๐๑	๑๐๑	๑๐๑
๕. บริหารธุรกิจ	-	๑๓	๒๕	๒๕	๒๕	๒๕	๒๕	๒๕	๒๕	๒๕	๒๕	๒๕	๒๕	๒๕	๒๕	๒๕	๒๕	๒๕	๒๕	๒๕	๒๕	๒๕	๒๕	๒๕	๒๕	๒๕	๒๕	๒๕	๒๕	๒๕
๖. พาณิชยศาสตร์	๑๕	๒๕	๒๕	๒๕	๒๕	๒๕	๒๕	๒๕	๒๕	๒๕	๒๕	๒๕	๒๕	๒๕	๒๕	๒๕	๒๕	๒๕	๒๕	๒๕	๒๕	๒๕	๒๕	๒๕	๒๕	๒๕	๒๕	๒๕	๒๕	๒๕
๗. แพทยศาสตร์	๒๕	๒๕	๒๕	๒๕	๒๕	๒๕	๒๕	๒๕	๒๕	๒๕	๒๕	๒๕	๒๕	๒๕	๒๕	๒๕	๒๕	๒๕	๒๕	๒๕	๒๕	๒๕	๒๕	๒๕	๒๕	๒๕	๒๕	๒๕	๒๕	๒๕
๘. พยาบาล	๒๕	๒๕	๒๕	๒๕	๒๕	๒๕	๒๕	๒๕	๒๕	๒๕	๒๕	๒๕	๒๕	๒๕	๒๕	๒๕	๒๕	๒๕	๒๕	๒๕	๒๕	๒๕	๒๕	๒๕	๒๕	๒๕	๒๕	๒๕	๒๕	๒๕
๙. รั้วศาสตร์	๒๕	๒๕	๒๕	๒๕	๒๕	๒๕	๒๕	๒๕	๒๕	๒๕	๒๕	๒๕	๒๕	๒๕	๒๕	๒๕	๒๕	๒๕	๒๕	๒๕	๒๕	๒๕	๒๕	๒๕	๒๕	๒๕	๒๕	๒๕	๒๕	๒๕
๑๐. วิทยาศาสตร์	๒๕	๒๕	๒๕	๒๕	๒๕	๒๕	๒๕	๒๕	๒๕	๒๕	๒๕	๒๕	๒๕	๒๕	๒๕	๒๕	๒๕	๒๕	๒๕	๒๕	๒๕	๒๕	๒๕	๒๕	๒๕	๒๕	๒๕	๒๕	๒๕	๒๕
๑๑. วิศวกรรมศาสตร์	๒๕	๒๕	๒๕	๒๕	๒๕	๒๕	๒๕	๒๕	๒๕	๒๕	๒๕	๒๕	๒๕	๒๕	๒๕	๒๕	๒๕	๒๕	๒๕	๒๕	๒๕	๒๕	๒๕	๒๕	๒๕	๒๕	๒๕	๒๕	๒๕	๒๕
๑๒. ศิลปศาสตร์	๒๕	๒๕	๒๕	๒๕	๒๕	๒๕	๒๕	๒๕	๒๕	๒๕	๒๕	๒๕	๒๕	๒๕	๒๕	๒๕	๒๕	๒๕	๒๕	๒๕	๒๕	๒๕	๒๕	๒๕	๒๕	๒๕	๒๕	๒๕	๒๕	๒๕
๑๓. ศิลปการ	๒๕	๒๕	๒๕	๒๕	๒๕	๒๕	๒๕	๒๕	๒๕	๒๕	๒๕	๒๕	๒๕	๒๕	๒๕	๒๕	๒๕	๒๕	๒๕	๒๕	๒๕	๒๕	๒๕	๒๕	๒๕	๒๕	๒๕	๒๕	๒๕	๒๕
๑๔. เกษตรศาสตร์	๑๖	๑๖	๑๖	๑๖	๑๖	๑๖	๑๖	๑๖	๑๖	๑๖	๑๖	๑๖	๑๖	๑๖	๑๖	๑๖	๑๖	๑๖	๑๖	๑๖	๑๖	๑๖	๑๖	๑๖	๑๖	๑๖	๑๖	๑๖	๑๖	๑๖
๑๕. สถาปัตยกรรม	๑๓	๑๓	๑๓	๑๓	๑๓	๑๓	๑๓	๑๓	๑๓	๑๓	๑๓	๑๓	๑๓	๑๓	๑๓	๑๓	๑๓	๑๓	๑๓	๑๓	๑๓	๑๓	๑๓	๑๓	๑๓	๑๓	๑๓	๑๓	๑๓	๑๓
๑๖. สังคมสงเคราะห์	๒	๒	๒	๒	๒	๒	๒	๒	๒	๒	๒	๒	๒	๒	๒	๒	๒	๒	๒	๒	๒	๒	๒	๒	๒	๒	๒	๒	๒	๒

ค่านิยมทางการศึกษาของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๕ ในจังหวัดพระนครศรีอยุธยา

ปีการศึกษา ๒๕๑๓

โดย

โสรัถ เกตุไพฑูริย์

ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้มีความมุ่งหมายเพื่อจะทราบค่านิยมทางการศึกษาของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๕ และเพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างของค่านิยมทางการศึกษาของนักเรียนตามเพศ ผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษา สถานภาพทางครอบครัว ระดับการศึกษาของบิดามารดา และภูมิสำเนา กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ คือนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๕ ปีการศึกษา ๒๕๑๓ ในจังหวัดพระนครศรีอยุธยา ๒๐ โรงเรียน จำนวน ๔๐๐ คน โดยใช้แบบสอบถามเป็นเครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูล สถิติที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ การวิเคราะห์ความแปรปรวนของลำดับที่

ผลการศึกษพบว่านักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๕ ในจังหวัดพระนครศรีอยุธยา ทั้งชายและหญิง เลือกวิชา รัฐศาสตร์ เป็นลำดับที่ ๑ ส่วนวิชา นิติศาสตร์ เกษตรศาสตร์ และแพทยศาสตร์ มักจะถูกเลือกให้อยู่ในลำดับที่รอง ๆ ลงไป สำหรับวิชา พยาบาล เทคนิค และศิลปากร นั้น ส่วนใหญ่จะถูกเลือกให้อยู่ในลำดับที่ท้าย ๆ เสมอ เป็นที่น่าสังเกตว่านักเรียนหญิงจะเลือกวิชาการศึกษา ศิลปศาสตร์ และพาณิชยศาสตร์ ในลำดับที่สูงกว่านักเรียนชาย แต่นักเรียนชายจะเลือกวิชา วิศวกรรมศาสตร์ สถาปัตยกรรมศาสตร์ และศิลปากร ในลำดับที่สูงกว่านักเรียนหญิง

เมื่อเปรียบเทียบค่านิยมทางการศึกษาของนักเรียน โดยแยกพิจารณาตามเพศ ผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษา สถานภาพทางครอบครัว ระดับการศึกษาของบิดามารดา และภูมิสำเนา แล้วจะปรากฏว่า ไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑